Psaltirea în versuri

Dosoftei

Editura Bestseller

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Psalmul lui David, 1

Ferice de omul ce n-a merge
În sfatul celór fără de lege
Și cu răii nu va sta-n cărare,
Nici a ședea-n scaun de pierzare.
Ce voia lui va fi tot cu Domnul
Și-n legea lui ș-a petrece somnul,
De să va-nvăța de zî, de noapte,
Să-i deprinză poruncile toate.
Și va fi ca pomul lângă apă,
Carele de roadă nu să scapă.
Și frunza sa încă nu-ș-va pierde,
Ce pre toată vremea va sta verde.
Și de câte lucrează i-sporește,
Și agonisita lui va crește.
Iară voi, necurațâi, ca pleava,
De sârg veț cunoaște-vă isprava.
Când s-a vântura dintr-are vravul,
Vă veț duce cum să duce pravul,
Și cu grâul n-iț1 cădea-n fățare,

Ce veț fi suflați cu spulbărare.
Și la giudeț nu vă s-afla locul
Să vă sculați, ce-ț peri cu totul.
Nici păcătoșii din direapta
Vor fi cu drepții să-ș ia plata,
Că celór drepț Domnul le vede
Toată calea din scaun ce șede.
Și calea păgânilor cea strâmbă
Va pieri, și vor cădea-n grea scârbă.

PSALMUL 2

Ce poate fi de poveste,
Ca aceasta, și de veste,
De să zborâră păgânii,
Gloate, tineri și bătrânii,
De să vorovăsc cu svaturi
În deșert din toate laturi!
Și sfătuiesc necurații,
Cu craii și cu-mpărații,
Și cu toții să-nvitează
Spre Domnul, de vor să piarză
Pre alesul lui și svântul
Iubit fiiul și cuvântul.
Iară noi, svânta sămânță,
Să nu dăm cu dânș în sâlță.
Legătura să le spargem,

În giugul lor să nu tragem.
Că Dumnezău toate vede
Din scaunul său ce șede
În ceri, unde odihnește,
De-acoló pre toț prăvește.
Pre pizmașii și pârâșii
Domnul va râde de înșii
Și-i va mustra de ocară
Pentru carea-l supărară.
Cu mânie le va zâce
A ce stătură cu price
Și-i va turbura-n urgie
De muncile cu vecie.
Iară eu-s pus de Domnul
Crai pre muntele Sionul,
Ca să-i spui de-nvățătură
Ce poroncește-n scriptură.
Cătră mine Domnul zâce:
„Fiiul mieu ești din mătrice,
Eu astăz te nasc pre tine.
Și vei cere de la mine
De-ț voi da limbile toate,
Ce țî-s ocină de soarte,
Că-ț vor asculta cuvântul
Și vei domni-n tot pământul.
Și-i vei paște cu toiagul

Cel de fier în tot șireagul,
De vei face-ntr-înșii cârduri
Și-i1 zdrobi ca nește hârburi“.
Iar acmu voi, împărățâi,
Sama vă luați, și alțâi,
De vă certați cu cuvântul
Toț ce giudecați pământul.
Slujiț Domnului cu teamă
Și vă bucurați cu samă,
Să suferiț și certare
De la fiiu-său ce are,
Să nu să cumva mânie
Spre voi Domnul cu urgie.
Și veț scăpa de la ceata
Celóra ce-s de-a direapta,
Când urgia lui cea mare
Va arde fără-ncetare.
Atunce va fi ferice
De ceia ce nu pun price,
Ce cu inemă direaptă

Nedejdiuiesc să ia plată.

PSALMUL 3
Doamne, ce să înmulțâră
Ceia ce mă trag cu pâră!

Asupră-mi mulț să sculară,
Cuvânt mare cuvântară,
Dându-ș inemii credință
Cum să fiu în oceință,
Să n-aib agiutori de tine,
Dumnezău, ce-m ești cu bine,
La nevoaie sprejineală,
Și la voaie îm ești fală.
Că mi-ai împletit cunună,
Cu podoabă depreună,
De m-ai pus cap preste alțâi,
Să bat pre toț necurațâi.
Am strigat cu glasul mare
Cătră Dumnezău cel tare,
Că mi-aude de mi-i vântă
Dintr-a sa măgură svântă.
Am dormit somn cu odihnă
Pănă-n zuă de la cină.
Și m-am sculat demineață,
Că mi-i Dumnezău povață.
De-ntunerece de gloate
Teamă n-am, nice mă poate
Veste rea să mă mâhnească,
Dimpregiur ce-a să-m gârbască.
Scoală, Doamne, de mă scoate
De la scârbe de la toate,

Și le dă bătaia-n gârbă
A pizmaș ce-m cearcă scârbă.
Și scârșcând să-ș frângă dinții
În durerea sa greșiții.
Că Dumnezău cu izbândă
Va da celor buni dobândă.

PSALMUL 4

Când îț strig cu mare jele
Dintr-adâncul de greșele,
Dumnezăul bunătățâi,
Mi-ai ascultat direptățâi,
Și-n vreme de greutate
Mi-ai lărgitu-mi pre departe.
Te-ndură și miluiește
Pre mișel ce te dorește
Și mi-ascultă mișea rugă,
Ce țî-s adevară slugă.
Răilor, să nu vă paie
Dumnezău mila să-ș taie!
Ce căce iubiț deșerte,
Dumnezău va să vă certe.
Să vă părăsâț minciuna,
Să nu o cercaț deauna,
Ce să cunoașteț pre omul
Ce și l-au minunat Domnul.

Că Dumnezău mă ascultă,
Când îl strig din grije multă.
Și când te mânii, nu face
Rău altuia, ce nu-ț place.
Inema ce te sfădește
La culcuș o umilește.
Și fă jărtva cea direaptă,
De la Domnul să iei plată.
Mulț giuruiesc daruri bune
Binele cine le-ar spune.
Iară spre noi, Doamne svinte,
Ț-ai însămnat de mainte

Strălucoarea svintei fețe,
De ne-ntoarce la blândețe.
De-aceasta m-dai bucurie
Inemii și veselie,
Ca de casă cu strânsoare,
Cu haine tinse la soare.
Vin și grâu să prisosască,
Oloiul să nu lipsască.
Iară eu cu pace bună
Voi adormi depreună,
Și când din lume m-ii1 duce,
Mă vei odihni cu dulce,
În casa ta cea senină,

Cătră nedejde deplină.

PSALMUL 5
Sloboz, Doamne,-n urechi svinte
Grai cu de jele cuvinte
Și mi-ascultă mișea rugă
La greu, ce-ț sunt a ta slugă,
Dumnezău și împărate,
Că mă rog cu dereptate.
Încă zoare nu răvarsă
De soare, când va să iasă,
Svinția-ta mi-auz glasul
Și mă vez preste tot ceasul.
Că tu, Doamne,-n fărălege
Pre nime nu laș s-alerge.
Și-n casa ta n-àvea2 parte
Vicleanul, ce-a sta departe.
Strâmbii nu laș să trăiască,
De-aproape să te prăvască,

Că de svânta-ț căùtătură
S-or face pizmașii zgură.
Urât-ai pre toț făloșii
Și vei pierde mincinoșii.
Și de om ce varsă sânge
Ți-i greață a te atinge.

Iară eu, Dumnezău svinte,
Cu mila ta de mainte,
Îț voi intra-n svânta casă,
Unde șez, Doamne, la masă,
De m-oi închina cu rugă,
În frica ta, ce țî-s slugă,
În beserica ta svântă.
Și mă du fără de smântă
Spre-adevăr, să nu duc greață,
Că tu, Doamne, m-ești povață
Și spre tine-m deregi pașii,
Ca să nu-m strice pizmașii.
Că li-i gura nedireaptă
Și li-i inema deșartă.
Cu gâltejele căscate,
De izbucnesc răutate,
Cu graiuri necuvioase,
Ca un mormânt plin de oase.
Și cu limba lor înșală,
Să facă-n lume sminteală.
Ce le dă, Doamne, osândă,
Să nu-ș laude-n dobândă.
Sfaturile să le piarză
Și din mila ta să cază.
Cu a lor păgânătate,
Să-i urnești la răutate,

Că te, Doamne, mâniară,
Clevetindu-te prin țară.
Iară ceia ce te-așteaptă,
Pre toț să-i bucuri cu plată,
Cu tine-n veci să petreacă
Bucurie, să le placă.
Să să laude cu tine
Carii ț-vor numelui bine,
Că dai bună cuvântare
Direptului și spori mare.
Doamne,-n scut de bună vrere,
Ne-ncununi cu mângâiere.

PSALMUL 6
Să nu mă-nfruntez,
Doamne, la ceas de mânie ,
Când îm vei lua sama, cu a ta urgie.
Ce-ț fie, Doamne, milă de-a mea lângegiune,
Oasele mi le strânge cu vindecăciune.
Mi-i sufletul în groază și-n grea turbureală
De zua cea de samă și de sârguială.
Pănă când, milostive, vei face zăbavă
Să mă-ntorci din pierzare la svânta ta slavă?
Ce te milostivește de mă izbăvește
Cu a ta bunătate ce țî să vestește.
Că în moarte nu-i nime sa te pomenească,

Dară-n iad cine poate să-ț mărturisască?
Mă trudesc fără vreme cu suspini, cu jele,
Spăl în nopțâle toate perinile mele
Cu lacrămile mele, de-m moi așternutul,

De când nu cerci de mine, că m-am stâns cu totul.
Că mi s-au turburatu-mi vederea de spaimă,
M-am vechit în pizmașii carii mă defaimă.
Pizmașilor puterea să li să scurteze,
Și cei fără de lege să nu-mi mai cuteze,
Că mi-au auzit Domnul glasul de plânsoare
Și mi-au ascultat Domnul ruga la strânsoare.
La a mea greutate Dumnezău m-ascultă,
La boala mea-m trimite mila sa cea multă.
Priìmitu-mi-au în jele lacrămi ovilite,
Și sâmțârile toate îm sunt curățâte.
Rușine și necinste, fețe ocărâte
Pizmașii miei să pață și mustrări cumplite.
Și-ndărăpt să să ducă cu multă sâială,
Să-i cuprinză nevoia din grea sârguială.

PSALMUL 7
Doamne, Dumnezăul mieu, tu-m ești razăm tare*,
De la gonaci mă scoate, de grea supărare.

Cândái să nu mi-apuce sufletul ca leul,
Când nu-i cine mă scoate, cându-m vine greul.
Doamne, Dumnezăul mieu, de-am făcut aceasta,
De este strâmbătate în mânu-mi dând plata,
De-am întors răutate, prin rău cine-m face,
Sau cuiva strâmbătate, mie ce nu-m place,
De la gonaci cădere las să mi să tâmple
Asupra mea pizmașii mânia să-ș împle,
Sufletul să-m gonească pizmașii la fugă,
Să nu hălăduiască, ce să mi-l agiungă.
Viața-n pământ să-m calce atocma cu pravul
Și slava să-m defaime, precum li-i năravul.
Scoală, Doamne,-n mânie, rădică izbândă,
Răsâpește pizmașii, le fă pre osândă.
Și cu a ta poruncă, Doamne, te rădică.
Să să veghe pizmașii, să-ț aibă de frică.
Te vor încungiura-te năroade de gloate,
Carile ț-au ținutu-ț poruncile toate.
Beserica cea svântă carea ți-i de slavă
Să o-ntorci spre nălțâme fără de zăbavă.
Domnul giudecă gloate, giudecă-mi și mie,
Cu a ta dereptate, fără de mânie.
Păcătoșilor răul să să obârșască,
Să-ndereptez direptul să să proslăvască.

Că tu cerci de-amănuntul inema și zgăul
Și știi cu de-adevărul direptul și răul.
Agiutoriul mieu este, Doamne, de la tine,
Ce scoț din greutate pre carii ț-vor bine.
Domnul giudeț direptu-i, tare și lung rabdă,
Nu ceartă-n toate zâle, nu sloboade pradă.
Și de nu veț întoarce cătră pocăință,
Are săgeț amână scoase din tulbiță.
Arcul întins încoardă, lancea strălucește,
De strică și răstoarnă în ce să oprește.
Și-n voi le-a slobozî-le, arse și-nfocate,
Aceste vase toate de moarte gătate.
Cine umblă cu pizmă, îngreacă durere
Și-ș fată strâmbătate, de-i face scădere.
Cine va săpa groapă altuia să-l surpe,
Sângur ș-va cădea-n râpă și viața ș-a rupe.
Că i să va întoarce în cap răutatea
Și i s-a strânge-n creștet toată strâmbătatea.
Mărturisi-ț-voi, Doamne, a ta dereptate,
Și numele tău cel nalt cânt cu bunătate.

PSALMUL 8
Doamne, Domnul nostru, cum ț-ai făcut nume
,
De să minunează-n toate părț de lume!
Că prin toate ceriuri tu dai cuviință,

Sugarii din brațe ț-cântă cu credință,
Când vii să cerci iadul, să legi pre vrăjmașul,
Să-i culegi dobânda, să-i răstorni sălașul.
Văz că-i făcut ceriul de mânule tale,
Cu toată podoaba, și-i pornit cu cale.
Ai tocmit și luna să crească, să scază,
Să-ș ia de la soare lucoare din rază.
Stele luminate ce lucesc pre noapte,
De dau cuviință, tu le-ai urzât toate.
Ce poate fi omul de-l aduci aminte,
De cerci pentru dânsul folos înainte?
Sau fiiu-său doară, ce ți-i cu credință,
De grijești de dânsul și-i faci socotință?
Puțân nu de-atocma cu îngeri în slavă,
I-a-ntrece cu cinstea fără de zăbavă.
Mare cuviință i-ai dat și cunună
Să dea-nvățătură cu tocmală bună.
L-ai pusu-l mai mare, toate să-l asculte,
Câte sunt pre lume cuvânt să nu-i mute.
Și i-ai supus toate supt a lui picioare,
Oile și boii, și tot de supt soare,
Dobitoc sălbatec de câmp și de luncă,
Jigănii sirepe, ce strică ș-apucă,

Pasările toate, ce sunt zburătoare

De vânt și de apă ce-s înotătoare,
Pre chiții cei mare, pre tot feli de pește,
Și-n tot ce-i în mare el oblăduiește.
Doamne, Domnul nostru, cum ț-ai făcut nume,
De să minunează-n toate părț de lume!

PSALMUL 9

Mă rog ție, Doamne, cu inema toată,
Ciudesele tale spuindu-le-n gloată.
Mă bucur de tine și-ț cânt pre tot ceasul,
Numele tău cél svânt l-înalț în tot glasul.
Că tu mi-ai înfrântu-mi pizmașii să fugă,
De i-ai obosâtu-i în goana cea lungă.
De svânta ta față vor săca din fire Pizmașii tăi,
Doamne, și vor da-n pierire.
Mi-ai căutat giudețul și de greutate,
Șezându-ț în scaun giudeci dereptate.
Îngrozâș păgânii ș-au pierit vicleanul,
L-ai rasu-l din nume de preste tot anul.
I-i sulița frântă, armele stricate,
A pizmașul trúfaș cetățâle sparte.
Pierit-au cu sunet vestea lui cea mare,
Și Domnul cu vecii custă pre-așezare.
Ș-au gătatu-ș scaun Domnul pre giudețe,

Să giudece lumea ne-alegând în fețe.
Și cu dereptariul va socoti Domnul,
De-a certa cu lege vina a tot omul.
Mișelului este Domnul de scăpare,
Agiutori la treabă, la greu stâncă tare.
Că cine cunoaște cinstitul tău nume,
Șede cu nedejde petrecând pre lume.
Și cine te cearcă cu rugă curată,
Îl grijești la lipsă cu mână-ndurată.
Cântaț cu dulceață și slăviț pre Domnul
Care lăcuiește-n muntele Sionul.
Și să-i faceț veste de tocmele bune
În limbile toate, că sunt de minune.
Că prin lumea toată sânge ce să varsă
A șerbii săi Domnul necercat nu lasă,
Nice le uită rugă și strigare,
Să-i lase-n nevoaie fără scumpărare.
Caùtă și de mine, Doamne,-ntr-a ta milă,
De-m vez greutatea și de vrăjmaș sâlă.
Și tu mă rădică de la prag de moarte,
Să-ț povestesc, Doamne, laudele toate,
În mijloc de poarta a fiìcei Sionul,
Să prinză de veste prin țară tot omul.
S-ávem bucurie de-a ta mântuință,
Să vedem pizmașii afundaț în sâlță.
Că-n lațul acela care ei gătară

Li s-au prins piciorul de să încurcară.
Vestit este Domnul de giudeț ce face,
Păcătosul da-ș-va în laț, cum nu-i place.
Și să vor întoarce în iad de vor merge
Toate limbi păgâne și fără de lege.
Iară pre mișelul Dumnezău nu-l uită,
Săvái că-ș petrece viața-n grije multă.
Ce pentru răbdare le cruță de-i gata Mișeilor
Domnul de le va da plata. Rădică-te,
Doamne, cu a ta tărie,
Să să părăsască omul de mândrie,
Să giudeci păgânii cu svânta ta față,
Dătători de lege le dă și povață,
Să vază păgânii că-s oameni cu minte
Și să-ț înțăleagă svintele cuvinte.
Dară căce, Doamne, te mutaș departe
La loc de nevoaie și de greutate,

Și pre necuratul laș de să dezmiardă,
De să sămețește pre mișel și-l pradă?
Sfatul și voroava ce fac necurațâi
Tind sâlțe și lațuri să strice pre alțâi.
Și să prind într-înse cu multă durere,
Altora nu strică, șie fac scădere.
Că și păcătosul cu mult să fălește
În dezmierdăciune, căce-i prisosește.

Asuprele face, și-l grăiesc de bine,
Mânie pre Domnul cu rău ce-are-n sine.
Și nu va să cerce să-ș afle folosul,
Ce stă-ntr-a sa pizmă-n tot ceas păcătosul.
De toț dumnezăii mai presus să urcă
Și căile sale pre tot ceasul spurcă.

Vor lipsi din față-i a tale giudețe,
Că-n svânta ta lege n-a vrea să să-nvețe.
Și căce ș-va-nvince preste toț pizmașii,
Inema i-va zâce să nu-ș mute pașii
Din rudă de rudă pănă nu va face
Peste toată lumea vrajbă și nepace.
Gura i-este plină de amărăciune,
De blăstăm, de hulă și de-nșelăciune.
Supt limba lui este trudă și durere,
Și-n gândul său poartă să facă scădere.
Ascuns să supune-n leșnici cu bogațâi,
Ca să viclenească, să nu-l prinză alțâi.
Cearcă să găsască vreme pre-ndemână
Întru să ucigă pre cel fără vină.
Și cu ochii lacomi pre mișel prăvește,
Ca leu în ogradă ascuns leșuiește,
Túpilă s-apuce și să căpuiască,
Pre mișel să tragă-n laț și să-l smerească.
Și fără de veste i-va veni sminteală,

Cu grea căzătură și cu sârguială.
Cându-i va părea lui c-au făcut izbândă,
De-au domnit mișeii, veni-i-va osândă.
Inema-i grăiește precum i să place,
Căce-ndelung rabdă Dumnezău și tace.
Și ș-au întors fața, svânta căùtătură,
Să nu cerceteze pentr-a sa făptură.
Rădică-te, Doamne și Dumnezău svinte,
De-ț înalță mâna și-ț ádo aminte.
Nu-ț uita mișeii de la a ta milă,
Nu lăsa pizmașii să le facă sâlă.
Pentru care lucru tine, Doamne svinte,
Mânie pizmașul cu rele cuvinte.
„Și să nu-i iei sama“, în inemă-ș zâce,
Poruncilor tale să pune cu price.
Nu-ș vede durerea, urgia venită,
Ce-i pare să scape de mâna ta svântă.
Iară ție, Doamne, neavutul caùtă
S-agiuț pre săracul cu mână-ndurată.
A rău ș-a vicleanul brațele li-i frânge,
Să le cerci păcatul până să vor stânge.
În veci este Domnul de împărățește,
Slava lui și cinstea nu să obârșește.
Păgânii să pieie din svânta lui țară,
Să nu mai rădice în creștini ocară.
Mișei ce să roagă cu inemă frântă

I-ai auzât, Doamne, cu urechea svântă.
Și cu a ta milă a săraci să giudeci,
Și la greutate pre mișel să nú-l treci.
Să nu-ș mai rădice mândrul și sămățul
Gâltejul în fală, ce să-i faci giudețul.

PSALMUL 10
Cătră tine, Doamne, mi-i toată nedejdea*,
De-m ești razăm tare la toată primejdea.
Zică cât le place ceia ce n-au minte,
De vor să mă sparìe cu a lor cuvinte,
Să fug pre la munte cu pădure deasă,
Ca o vrăbiuță să mâi fără casă.
Că iată păgânii încordară arce,
Pun săgeț în tulbă, să grijesc de lance
Și vin prin tunerec cu arce pre-amână,
Întru să săgete pre cei fără vină.
Giurământul nú-ș țân, hotarăle strică,
Și de-mpăcăciune nu gândesc nemică.
Ce eu am pre Domnul care mă grijește,
Din svânta sa casă ce să odihnește.
Din svântul său scaun din ceri caùtă Domnul
Cu ochii săi céi svinți, de cearcă-n tot omul.
Vede pre cel meser și pre tot lipsitul,
Derepțâi și strâmbii de pre tot pământul.
Deci1 strâmbătatea cine o iubește,

Acela el sângur sufletul ș-urește.
Că va ploua Domnul cu iarbă pucioasă
Preste necurațâi, și holbură groasă,
Foc și sterevie cu năvală mare,
Le-a trimite lațuri, păhar de pierzare.
Că direptu-i Domnul, dereptăț iubește,
Giudecări direpte fața lui prăvește.

PSALMUL 11
Folosește-mi, Doamne, și mă sprejinește
Cu a ta putere, de mă mântuiește,
Că scăzură céi buni și să-mpuțânară,
De nu-i dereptate nice într-o țară.
Deșert cătră proape tot omul grăiește
Și cu-nșelăciune va de-l păgubește.
Pronunțat De-ci.
Cu buze viclene, din inemi-adânce,
Grăiesc răutate și cuvânt de price.
Despierde-vei, Doamne, buze-nșelătoare,
A limbă sămață, de rău grăitoare.
Să fălesc pizmașii că-ș vor mări limba,
În cuvânt de svadă, să mulțască scârba :
„Că buzele noastre sunt cu noi de față,
Nu băgăm în samă Dumnezău ce-nvață“.
Vez mișelătate, vez suspini cu jele,
A lipsiț și meseri vez de durori grele.

Acmu pentru dânșii scoală, Doamne svinte,
Să-ț umplì cu izbândă svintele cuvinte
Și să-ț rădici sămnul cel de biruire,
Că cutez cu dânsul fără de-ndoire.
Că cumu-i argintul lămurit cu focul,
Ț-sunt svinte cuvinte curate cu totul.
Tu, Doamne, ne scoate și ne socotește
De ruda aceasta și-n veci ne ferește.
Că-mpregiurul nostru sunt gata s-alerge
Cu rău necurațâi cei fără de lege.
Precum este ceriul mare de nălțâme,
Pre pământ adaogi de oameni mulțâme.

PSALMUL 12
Până când, milostive, nu-ț aduci aminte* ,
De mă uiț cu totul, o, Dumnezău svinte?
Până când, milostive, ț-ascunz svânta față
De mine, ticălosul, cu destulă greață?
Până când îm voi pune sfaturi în biet suflet,
Zua durori, și noaptea inemă-n greu cuget?
Până când s-a nălța-să vrăjmașul cu scârbă,
De va să mi să suie să să puie-n gârbă?
Ce te milostivește, o, Dumnezău svinte,
De mi-auz mișea rugă, mișele cuvinte,
Cugetul îm svințește, ochii luminează
Dintr-a ta strălucoare de senină rază.

Să nu adorm în somnul de a doua moarte,
Să nu râză vrăjmașul, să zâcă că-m poate.
Că ceia ce-m fac scârbă și grea supărare
Le-ar fi de bucurie să fiu de pierzare.
Ce mila ta cea svântă mi-i de bunătate,
Mi-i nedejde și razăm despre greutate.
Bucurie m-voi face și inemă bună
De a ta biruire, cântând împreună.
Dentr-a ta bunătate, carea-m vei trimite,
Ca să-ț cânt svântul nume, o, Dumnezău svinte.

PSALMUL 13

Zâsă întru sine cel fără de minte,
'Ntr-a sa nebunie, deșerte cuvinte.
Zâsă că nu este Dumnezău să vază,
Să le ia de samă cine ce lucrează.
Că scăzură céi buni, răii să mulțâră,
De stricară lumea și o împuțâră.
Ce Domnul din scaun preste toț prăvește,
De le înțălege cine ce gândește.
De cugetă bine și cearcă de Domnul,
Plinindu-i porunca, vede pre tot omul.
Când să pornesc răii de sunt fără treabă,
Atuncea-i de dânșii o nedejde slabă,
Când nu-i până-ntr-unul spre bine să margă,

Când să detorniră-n volnicie largă,
Ț-ar putea-nțălege svintele cuvinte,
Carii fac greșele, că sunt toț cu minte.
Și să nu-ț mănânce oamenii cu pâine,
Ca să-i concenească de astăz, de mâine,
Fără de sâială și fără de frică,
Negândind de Domnul nice-ntr-o nemică.
Pentr-aceea, Doamne, le trimite spaimă,
Când nu le-a hi-n veste, să bage de samă.
Că tu, Doamne svinte, în ruda direaptă
Ț-gătez lăcuința, carii drag te-așteaptă.
Că ei, bogătașii, pre meser defaimă,
Ce Domnul l-a face bogat fără samă,
Trimițând putere de la Sion s-aibă,
Să-ș facă izbândă turma lui cea slabă.
Să o-ntoarcă Domnul din plean și din pradă
Gloata sa cea svântă într-a sa ogradă.

Să să veselească Iacov în tot șirul,
Cu toț credincioșii ce-are Izrailul.

PSALMUL 14
Doamne, cine ș-va face
Lăcuință de pace,
Să șază-ntr-a ta casă,
În măgura cea deasă?

Numai cine va merge
Întreg pre svânta lege,
Să facă-n toată partea
Ce-nvață dereptatea.
Și de câte grăiește,
Pre nime nu smintește,
Nice cu limba-nșală,
Să bage la greșeală.
Ș-a prietin scădere
Nu va face-ntr-avere,
Și ruda sa ce are
Nu o ia-n defăimare.
Pre viclean de departe
Nu sufere să-i caùte,
Iară carii au frică
De Domnul, îi rădică.
Ce-ș ține giurământul
Și nu-ș schimbă cuvântul.
Cătră soț de ce zâce
Nu grăiește de price.
Argintul nu-ș dă-n leafă,
Să-ș ia blăstăm în ceafă.
Nice voiește-n fețe,
Luând mâzde-n giudețe,
Pre cei fără de vină
Să-i dea-n mână streină.

Aceste cine face, În veci va fi cu pace.

PSALMUL 15

Ferește-mă, Doamne, de primejde,
Că pre tine am de-m ești nedejde.
Și eu am zâs și zâc, Doamne svinte,
Tu-m ești Dumnezăul de mainte.
Și bunătatea mea nu-ț lipsește,
Că tu ai destul, de-ț prisosește.
Svinților tăi ce-s în tot pământul
I-ai minunat, căce-ț țân cuvântul,
Și deși pat nevoaie și scârbă,
De sârg le iei nevoia din gârbă. Iară răii,
Doamne, nu-i vei strânge
Adunarea lor cea cruntă-n sânge,
Nice cu rostul tău le vei zâce
Numele lor, să-i țâie ferice.
Domnul m-este ocină direaptă
Ș-a păharului mieu ce m-așteaptă.
Tu ești, Doamne, ce-m întorci pre soarte
Ocina mea în semnele toate,
De mi s-au venit funi în părț late,
Cu fruntașii în rând măsurate.
Că moșia mea este stâlpită,
De pre uric în semne-ntărită.
Blagoslovit să fii, Doamne svinte,

Ce mi-ai datu-mi știință și minte.
Mă certară din zî până-n noapte
Rărunchii miei, ce tu mă vei scoate.
Că eu te văz în tot ceasul gata
De mă sprejinești, Doamne,-n direapta.
Pentr-aceea îm fac voia bună,
Cu inemî, cu voaie-mpreună.
Și trupul mieu, mărgând la odihnă,
S-a răposa cu nedejdea plină.

Sufletul mieu n-ii1 lăsa-n zăbavă
În iad să stea, ce-l vei scoate-n slavă.
Nice vei da trupul să să strice
A svântul tău ce i-ai dat ferice.
Mi-ai arătat căile de viață
Și m-ii2 veseli cu svânta-ț față.
Din frâmsețea ta cea din direapta
La sfârșit vei da celór buni plata.

PSALMUL 16
Ascultă-mi, Doamne, de dereptate
Și de făgadă la greutate,
De rugăciune să m-iei aminte,
Că mă rog ție, Dumnezău svinte.
Că nu din buze cu-nșelăciune
Îț fac făgadă de rugăciune.

Să-mi scoț giudețul dintr-a ta față,
Să-m vază ochii trai fără greață.
Că mi-ai cercatu-mi inema-n rândul
Și-n vremea nopții mi-afli tot gândul.
M-ai ars cu focul să-m găsești vină
De strâmbătate-n faptă streină.
Mi-am oprit rostul să n-aib a zâce
De fapt de oameni cuvânt de price.
Printr-ale tale graiuri cinstite
Ce-ai zâs cu rostul, Dumnezău svinte,
Mi-am păzât drumul pre căi vârtoase,
Pietri-ascuțâte și sâmceloase.
Tu mă-ndereaptă-ntr-a ta cărare,
Să nu-m scap pașii cătră pierzare.
Eu ț-am strigatu-ț, Dumnezău svinte,
Să mi-asculț graiul de rugăminte.
Pleacă-ț urechea-n vreme de scârbă,
De-mi iușiurează greul din gârbă.
Și-ț minunează svânta ta milă,
Carii ț-au frica să-i scoț din sâlă.
Și de pizmașii ce să-nvitează
Să-ț stea-mprotivă, vrând să mă piarză.
Svânta-ț direaptă, Doamne, și stânga
Le tinde îmbe de-mi potoli tânga.
Și ca lumina tu mă ferește,
Supt aripi svinte, de mă umbrește

De fețe strâmbe ce mă ia frică
A le prăvirea, carile-m strică.
Că-m stau pizmașii împregiur suflet
Ca nește hiară fără de cuget.
Căce le este înfundat săul,
Grăiesc asupră-mi cu de tot răul.
Că mă-ntiriră pănă afară
Cătră grea moarte și cu ocară.
Pusără-ș ochii de mă omoară,
Și cu pământul mă împresoară.
Mă ocoliră de mă vinează,
Precum fac leii, vrând să mă piarză.
Scoală-te, Doamne, de-i ocolește
Și sirepia le îngrozește.
Și-mi izbăvește mișelul suflet,
Că să mă piarză le este-n cuget.
Sloboz spre înșii svânta ta armă,
De-i răsâpește și le dă spaimă.
Supt svânta-ț mână nu țî să pleacă,
Pre a lor vină să li să facă.
Și-i osăbește de svânta ceată,
De le dă-n viață direaptă plată.
Căce-i puțână svânta ta turmă,
Datu-i-ai roadă cuconi pre urmă.
Le-ai împlut zgăul de svânta mană,
Carea-i ascunsă cerească hrană.

Și rămășițe nu lepădară
Dintr-a ta zâsă să dea afară,
Ce le lăsară să socotească
Pruncii lor céi mici, să le plinească. Iară eu,
Doamne, fără de greață,
M-oi arăta-mă-n svânta ta față,
Și-m vei da sațâu cu a ta slavă,
Când ti-oi vedea-te fără zăbavă.

PSALMUL 17
Iubi-te-voi, Doamne, că tu-m ești putere.
Mi-i Domnul vârtute-n vreme de cădere,
Și mi-i de scăpare și de mântuință
Dumnezău, ce-m este nedejde-n credință
Cu scutul îm este la ceas de năvală
Corn de mântuință și de sprejineală.
Lăudând pre Domnul îl voi striga-n treabă,
Și de toț pizmașii mă va scoate-n grabă.
Și când mă-mpresoară greutăț de moarte,
Râuri de păcate de-mi turbură foarte,
Și cu durori iadul când mă ocolește,
Cu lațuri de moarte de mă ovilește,
Cătră tine, Doamne, strig cu jele multă,
O, Dumnezău svinte, tu vin de mi-agiută.
Și să mi-asculț glasul din svânta ta casă,
Mișaua mea rugă nainte-ț să iasă.

Să ț-între-n ureche glasul mieu de rugă,

Să nu duc pedeapsă preste vremea lungă.
De tine pământul tremură de frică,
Dealurile, munții pier ca o nemică.
Ție toată lumea cu frică ț-slujește,
Și de-a ta mânie fumul să lățește.
Fața ta cea svântă cu foc pistrelează,
Cărbuni de la tine s-aprind de dau rază.
Ție ți să pleacă ceriul și te-ascultă,
Când pogori în țară, și stă-n groază multă.
Lumina scripește supt svinte-ț picioare
Cu negură groasă de grea strălucoare.
Când ai să faci cale unde ți-i cuvântul,
Ai heruvimi gata de-s repez ca vântul.
Pus-ai întunerec de-ț ascunz lumina,
Cu sălaș de ape ce-ai făcut cu mâna.
Și pre denainte-ț nuorii fac cale,
Cu ploaie aprinsă curând ca o vale.
Piatră cu jeratec, cu foc împreună,
Cu multă tărie Domnul din ceri tună.
Da-ș-va de sus glasul, săgeț va trimite,
Greșiții să-ș moaie inemi împietrite.
Pre pizmaș goni-i-va cu fulgere multe
Și le va da spaimă cu săgeț mănunte.
Mările săca-va de s-a vedea fundul,

Apele fugi-vor de-a rămânea prundul,
De îngrozâtură și de grea-nfocare
Ce-a să slobozască Domnul cu suflare.
Ce tu, Doamne svinte, la ceas de năvală
De sus îm trimite a ta sprejineală.
Și mă ia la tine de la ape multe,
Trage de mă scoate de la vrăjmaș iute,
Ce mi-i cu urgie, și mă sârguiește
La zî de nevoaie, și mă sprejinește.
Svinția-ta, Doamne, îm ești razăm tare,
M-ai scos la lărgime, loc de alintare.
M-ii1 scoate la tine, dărui-m-vei plată
Pentru dereptate, și milă bogată.
Și mânulor mele vei da curățâie,
Să iau de la tine dar cu bogățâie.
Și căile tale celea ce-s de viață
Să le păzăsc bine, cu multă dulceață.
O, Dumnezău svinte, și nu m-oi abate
Dintr-a ta poruncă, să mărg în păcate.
Giudețele tale îm sunt toate-n față,
A ta dereptate o țâi cu dulceață.
Și eu pentru tine voi fi fără vină,
Ferit de greșeală și curat de tină.
Și mă voi feri-mă și de strâmbătate,
Pentru să-m dea Domnul după dereptate.
Și mânulor mele după curățâie,

Naintea sa Domnul să-m dea bogățâie.
Cu preacuviosul, cuvios ti-i face,
Cu nevinovatul, ț-va fi viața-n pace.
Iară cu aleșii, bun te vei alege,
Cu cel îndărăpnic, ti-i strâmba din lege.
Că oamenii sméreni, carii n-au mândrie,
I-a mântui Domnul și le-a da tărie.
Iară ochii cei nalț a sămeț și falnici
Îi va smeri Domnul ca nește neharnici.
Și tu, Doamne svinte, îm trimiț lumină,
De-m luminez față cu rază senină.
Ș-al mieu întunerec dobândește rază
Dintr-a ta lucoare ce strălumineză.
Și de la primejde scap, Dumnezău svinte,
Cu a ta putere, de năpăști cumplite.

Și tu mă vei trece preste zidiuri nalte,
Prin căile tale cele strecurate.
Cuvintele tale sunt arse ca focul
Și sunt strecurate de scripăsc cu totul.
Și tuturor, Doamne, tu le ești scutință,
Ce-ș au cătră tine nedejde-n credință.
Dară cine-i altul Domn fără de tine?
Sau Dumnezău altul gios sau la nălțâme?
Dumnezăul cel svânt ce mă-ncingi cu armă
Și mi-ai pusu-mi calea-ntreagă fără samă.

Picioarele mele le-ai tocmit să salte
Ca cerbul pre dealuri preste măguri nalte.
La război mi-ai datu-mi bună-nvățătură,
Brațe de aramă la săgetătură.
Și mi-ai dat scutință să mă sprejinească
Svânta ta direaptă și să mă-ntărească.
Dojana ta-n bine sfârșit să mi-așeze,
Ș-a ta-nvățătură să mă-nderepteze.
Datu-mi-ai vârtute și mi-ai lărgit pașii,
Să poci călca iute să mi-agiung pizmașii.
Deaca-i voi agiunge, să fac într-înș cârduri,
Să să concenească, să trec preste stârvuri.
Să n-aibă putere să să sprejinească,
Nice s-aibă nime să le folosească,
Ce cum zac pologii nainte-mi să cază,
Puterea ta svântă, ce mi-ai dat, să vaza.
Că tu, Doamne svinte, m-ai încins vârtute,
Cu arma ce-ai datu-mi de-i prăvălesc iute.
Până i-am înfrântu-i de dederă dosul,
Ceia ce-m vrea răul și nu-m vor folosul.
Și i-ai concenitu-i de sunt de ocară Pizmașii miei,
Doamne, cât s-or mustra-n țară.
Vor striga cu jele, și nu le-a-nțălege
Să le folosască celor fără lege.
Nici a căùta Domnul de-a lor greu și sâlă,

Ce-i voi călca-n țărnă și-n prav fără milă.
Stârvurile-n câmpuri, zăcând aruncate,
Să strângă troiene de vânturi suflate.
Și tu mă vei scoate de toi de gâlceavă,
Limbilor m-ii1 pune cap fără zăbavă.
Oameni și năroade, ce nu-m sunt știute,
Mie să-m slujască și să mă asculte.
Fiii streinatici carii mă mințâră,
Făcând vicleșugul să scornească pâră,
Să li să vechească haine-n căi departe
Și să șchiopeteze cu călcăie sparte.
Viu, Dumnezău svinte, ce ești cu ferice,
Mărit să fii, Doamne, că nu laș să-m strice.
Ce mi-ai dat vârtute și izbândă mare,
Pre năroade multe mi-ai dat așezare.
M-ai scos din pizmașii ce-m țânea mânie,
De carii să scoală-ntr-ă lor sămețâie.

Mă vei înălța-mă și tu mă vei scoate
De om fără lege, de scârbele toate.
Și eu pentr-aceasta tutinderea-n lume
Voi zâce ferice svântului tău nume
Și ț-voi cânta, Doamne,-n svânta ta putere,
Prin limbile toate, fără de tăcere.
Că tu l-ai măritu-l pre-mpăratul s-aibă
Milă și izbândă la vreme de treabă.

Și l-ai însămnatu-l cu unsoare svântă,
Să împărățască Dávid fără smântă,
Și a lui sămânță în veci să trăiască,
Cu scaun de cinste ce-a să-mpărățască.

PSALMUL 18
Ceriurile spun fără-ncetare
De slava ta, Doamne, de cea mare,
Și facerea mânuloru-ț svinte
Tăria dă-n toț vestea-nainte.
Zi din zi voroava izbucnește,
Și noaptea din noapte gând vestește,
Cât nu este graiuri să s-ascunză,
Sau cuvinte să nu să răspunză.
Că le-au ieșit vestea-n tot pământul
De ce-au grăit ș-au răspuns cuvântul.
Să s-auză la toț preste țară,
Să-nțăleagă marginea de-afară,
C-au întinsu-ș sălașul în soare,
De scripește și dă strălucoare,
Ca un mire când stă de purcede
Dintr-a sa cămară unde șede,
Făcând voaie bună de drum mare
Ce-a s-alerge ca un bóinic tare,
Cu purcesul din ceri, de la capăt,
De-ș oprește tâlnișul la scapăt.

Și nu-i nime să-i scape de boare,
Să s-ascunză de dâns la răcoare.
Așe-i legea Domnului cea svântă,
Fără vină și fără de smântă.
Sufletele-ntoarce cătră sine,
A dori de Domnul, cum să vine.
Mărturia ta, Dumnezău svinte,
Credincioasă, dând pruncilor minte.
Dereptațâle ț-sunt adevere,
De nu fac nimăruia scădere,

Și veselesc inemă curată,
Din porunca ta cea luminată,
Ce-ntărește ochii cu lumină,
În frica ta, Doamne, cea senină,
Carea preste toț vecii trăiește,
De te cântă și te proslăvește.
Giudețele ț-sunt, Doamne, direpte,
Adevere, și nu sunt deșerte.
Ca aurul cel bun sunt dorite
Și ca piatra cea scumpă iubite.
Și cu ce cu altă le-aș răduce?
Că sunt și decât stredea mai dulce.
Pentr-aceea șerbul tău le ține,
Păzându-le întregi, cum să vine,
Pentru să ia cu asupră plată

Din mila ta cea nemăsurată.
Numai cine s-ar lua aminte
De greșele, de căderi cumplite?
Și de-ascunse ce-am făcut cu greață
Să mă curățăști pănă-s în viață.
Și de celea carile-s streine
Să mă aperi, Doamne, cum să vine.
Că de nu mi-ar putea să-mi învince,
Atunci aș fi în bună ferice.
Ș-atunci aș fi curățât de toate
De greșele celea ce-s de moarte.
Ș-ar fi atunci cu bine priìmite
A rostului mieu, Doamne, cuvinte,
Și inema mea mi s-ar deprinde
Pururea nainte-ț luând pilde.
Dumnezău, că tu mi-ești agiutoriul,

Tu mi-ești, Doamne, și izbăvitoriul.

PSALMUL 19
Domnul să te-asculte-n zî de greutate,
Să te sprejinească-n scut de bunătate,
Domnul lui Iiacov cu svântul său nume,
Și să-ț folosască în viața de lume.
De la locul cél svânt ție să-ț trimiță,
Din Sion să-ț vie multă folosânță.

Darurile tale să le pomenească
Ș-a ta jărtvă-ntreagă să o-mbogățească.
Și ca să-ț dea Domnul inemii ce-ț place,
Toată sfătuința să-ț umple cu pace.
Pentr-a ta izbândă să ne paie bine,
Și să fie Domnul Dumnezău cu tine.
Numele lui cél svânt să ne fie fală,
De pizmaș să n-avem nice o sâială.
De ce ti-i ruga-te Domnul să-ț trimiță
Cu mână-ndurată de bună priință.
Cunoscut-am astăz că Domnul agiută
Al său pomazanic cu putere multă,
Că-i aude Domnul din svânta sa slavă
Ruga ce să roagă fără de zăbavă,
Dându-i biruință la loc de năvală,
Cu svânta-ș direaptă, fără de sminteală.
Aibă ei nedejde pre c-ai, pre telege,
Limbile, păgânii cei fără de lege.
Noi să le dăm chiot cu preasvântul nume
A Domnului nostru, să răsune-n lume.
Că să poticniră de să răsturnară
Toț pizmașii noștri, călări și din cară.
Iară noi, creștinii, stăm fără cădere,
C-am făcut izbândă cu a ta putere.
Dăruiește, Doamne, a ta bunătate,
Să ne custe Domnul, și-i dă sănătate.

Și pre noi ne-ascultă, când te vom ruga-te.
La zî ce-i de treabă,-ntr-a ta bunătate.

PSALMUL 20
Doamne, împăratul, cu a ta putere,
Să bucură foarte,-ntr-a ta mângâiere.
I-ai dat ce-i dorește inema și-i cere,
Și-n câte să roagă nu-l laș în scădere.
L-ai întâmpinatu-l cu dar și cu bine,
Spori de bunătate i-ai dat, cum să vine.
Pusu-i-ai în capu-i de cinste cunună,
În podoabe scumpe, s-aibe voaie bună.
Cerșut-au la tine viață să-i sporească,
Și i-ai dat lungi zâle, în veci să trăiască.
Este-i slava mare de-a ta biruință,
Ș-ai pus preste dânsul slavă-n cuviință.
În veci de veci da-i-vei bișug să-i sporească,
Bună cuvântare cu dânsul să crească.
Da-i-vei bucurie cu svânta ta față,
Să să veselească în trai cu dulceață.
Că-mpăratul nostru i-i Domnul nedejde,
Trimițându-i milă de sus în primejde.
Ceia ce-ț țân pizmă și-ț fac țărâi smântă,
Să-i agiungă, Doamne, mâna ta cea svântă,
Să n-aibă să scape de svânta-ț direaptă,
Să le faci pre vină și să le dai plată.

Să-i pui ca cuptoriul ce arde cu pară,
’N vremea feții tale, când vei veni-n țară.
Domnul urgisi-i-va-ntr-á lor turbureală
Și le va da focul să-i soarbă-n năvală.
Cu roada lor, toată sămânța li-i pierde,
Să nu fie-n oameni să să mai dezmierde.
Că-ș porniră răul asupră să-ț strice,
Sfat ce cugetară nu pot să rădice.
Și-i vei pune-n proașcă, de-i vei bate-n față,
Ce-au agonisitu-ș pre vină să-ș pață
Ivește-te, Doamne, de te nalță-n sâlă,
Să-ț cântăm puterea în svânta ta milă.

Psalomul lui David, 21

Dumnezău, Dumnezăul mieu svinte,
Cercetează și mă ia aminte!
Prin ce lucru îmi-urnești departe
Agiutoriul de la greutate?
Mi-s departe de la mântuință
Graiuri ce-am zâs fără socotință.
Zua ț-voi striga, Dumnezău svinte,
Nu mă vei asculta, nici aminte.
Și de noapte să nu mi să țâie
Strigarea mea-n loc de nebunie.
Că dintr-a ta svântă lăcuință
Lui Izráil ești vântă-n credință.
Moșii noștri tu le-ai fost nedejde,
Și tu-i mântuiai de la primejde.
Spre tine striga din greutate,
Și să mântuia cu bunătate.
Nedejdea le-au fost toată pre tine,
Și n-au pățât nicăiuri rușine.
Dară eu ce sunt, Dumnezău svinte?

Că om nu sunt, să mă iei aminte,
Ce-s un vierme și fără de treabă,
Ca omida ceea ce-i mai slabă.
Și-ntre oameni încă-s de ocară
Și mustrare tuturor din țară.
Mă-mprohită cineș mă zărește,
Buze mișcă, cu capul clătește:
„Zâci că Domnul îț este nedejde,
Acmu să te scoață de primejde,
Și noi să vedem de ți-i cu bine,
De să Domnul voiește cu tine“.
Tu ești, Doamne, ce m-ai tras din mațe
Și maică-mea m-ai dat viu în brațe.
Și m-ai pus la sân de mi-ai fost viață,
Hrană și cu sațău de dulceață.
Din mătrice și din scăldătoare,
Și din fașe m-ai pus pre picioare.
Și din zgăul mamii, Doamne svinte,
Tu-m ești Dumnezău, și-ț ad-aminte,
De la tine să nu fiu departe,
Ce-m dă agiutori la greutate.
Că nu-i nimi să mă folosască,
Fără tine, nice să mă crească.
Giuncii și cu tauri mă-mpresoară,
Cu căscate guri, să mă omoară,
Ca leii ce apucă și zbiară,

Cu gurile rânjite, pre hiară.
Și ca apa fui vărsat afară,
Și oasele mi să rășchirară.
Inema-n zgău mi să veștezește,
Ca o ceară când să răstopește.
Mi-i vârtutea ca hârbul de sacă,
Limba-n gingini lipită să neacă.
Și m-ai lăsat, Doamne,-n țărna morțâi,
Și cânii mă-ncungiură cu toțâi.
Cete de vicleni mă ocoliră,
Mâni, picioare îm potricăliră,
Și oasele toate m-numărară,
Și nice-ntr-o samă mă băgară.
Și hainele, să nu mi le strice,
Și le feceră părț fără price.
Și pentru veșmântul denafară
Pusără cu sorțâi de-aruncară.
Ce tu, Doamne, să nu-m pui departe
Agiutoriul tău la greutate.
La nevoia mea să iei aminte,
Să mă sprejinești, Dumnezău svinte.
Și sufletul să-m scoț de la armă,
De nevoaie grea fără de samă.
Sângură născuta mea cu mine
Să scape de mânule de câine.
Și să mă scoț de mișelătate,

Să nu petrec delung răutate.
Leul gura să i să despice,
Inorogii coarne să le pice,
Să li să tâmpască sămeția,
Să-ș cunoască și blăstămățâia.
Iară eu ț-voi spune svântul nume
Fraților miei și-n mijloc de lume.
Carii aveț cătră Domnul teamă,
Lăudați și-l făliț fără samă.
Și Iiacov cu toată sămânța
Cătră Domnul să-ș țâie credința.
Și toată sămânța să să teamă
Lui Izráil de dâns fără samă.
Că rugă de mișel nu defaimă.
Ce-l priimește cu drag fără samă.
Și de mine a sa sfântă față
Nu-ș ascunde cu ură de greață.
Și mi-aude când îi strig cu jele,
De mă scoate de la nevoi grele.
Că eu, Doamne, pre tine te-am fală
Și te laud fără de sâială.
În mijloc de beserică mare
Îț voi mulțămi și-ntr-adunare.
Pominoace încă ț-voi aduce,
Jărtve grase și colive dulce.
Carii îț fac slujba-n frică multă,

Cu mișeii cu carii te-ascultă,
Bine vor mânca cu sațâu mare,
Mulțămind cu laudă-n cântare.
Și inema le va fi-n dulceață,
Petrecând în veci de veci în viață.
Marginile lumii să să sâmță,
Să să-ntoarcă toate cu credință
Și să ți să-nchine-n dereptate
Toț păgânii și limbi de departe.
Și ș-vor părăsî păgânățâia,
Că ți-i, Doamne, a ta-mpârățâia.
Și vei împărăți-n limbi păgâne,
De li-i îmblânzî cu a ta pâine.
Pre boierii lumii, fără price
Să să roage,-n sațâu să mănânce,
Și când ti-i ivi fără zăbavă,
Cei din țărnă să-i rădici cu slavă
Denaintea ta, să ți să-nchine,
Când le vei da plata, cum să vine.
Și atunce, Doamne, de primejde
Sufletul mieu să te-aibă nedejde,
Că pre tine, Doamne, te am viață,
Sufletului mieu trai cu dulceață.
Și cei i-ai dat pre lume sămânță,
Să-ț slujască cu tare credință.
Și ruda pre urmă carea vine,

Să dea veste, Doamne, de la tine.
Să-ț mărturisască dereptatea
Ruda ce să naște-n toată partea.
Să răspunză de ce-au făcut Domnul
Bunătatea sa preste tot omul.

PSALMUL 22

Dumnezău mă paște și n-am lipsă* ,
La loc de otavă ce-mi întinsă.
Sălașul pre ape de răpaos,
Și cu hrană suflet mi-au adaos.
Și-n cărări direpte mi-i povață,
Cu svântul său nume de mă-nvață.
Că de-aș merge și-n umbră de moarte,
Teamă n-am de rău, că tu m-ii1 scoate.
Toiagul tău și svânta ta vargă
Mângâiere m-dau și hire-ntreagă.
Că tu, Doamne, mi-ai gătat și masă,
Și pizmașii nu-i suferi în casă,
De de-aproape să stea să mă vază,
Aceia ce caùtă să mă piarză.
Ce-n pizma lor pre cap mă vei unge
Cu oloi scump, vin încă-m v-agiunge,
Din svântul tău păhar ce mă-mbată,
Cu mila ta, Doamne, cea-ndurată,
Carea merge-n soțâie cu mine,
În viața mea, în zâle depline.

Și-n casa ta să petrec cea svântă,
În zâle lungi cu trai fără smântă.

PSALMUL 23

A ta este, Doamne, lumea și pământul,
Ce le-ai umplut sângur dintăi cu cuvântul.
Și toate din lume de tine-s făcute,
Și i-ai dat podoabă de năroade multe.
I-ai pus așezarea pre mări și pre ape,
I-ai făcut temeiul tare, să nu-l sape.
Doamne,-ntr-al tău munte cine să să suie
Și-n locul tău cél svânt odihna să-ș puie?
Numai cine are mâni nevinovate,
Inemă curată și fără păcate,
Carele nu-ș duce sufletul afară,
'N vrăjitori să crează, lucru de ocară.
Nice el să giură cu vro-nșelăciune
Cătră cel de-aproape,-n loc de-mpâcăciune.
Unul ca acela de la Domnul are
Dar și bunătate, milă și spori mare.
Și aceasta-i ruda ce cearcă pre Domnul,
Spițele acestea să le ști tot omul.
Să margă pre dânse și să-l vază-n față,
Domnul lui Iiacov cercând cu dulceață.
Vă rădicați ușea, cine-aveț mai mare,
Răsâpiț zăvoare și-ncuitori tare,

Să intre-mpâratul cu svânta sa slavă,

Sau vă daț răspunsul fără de zăbavă!
Cine-i împăratul acesta cu slavă?
Nu ne dodeireț de faceț gâlceavă.
Domnul este tare, puternic să certe
Tare pre războaie, să taie, să ierte.
Luațî-vă ușea, cine-aveț mai mare,
Răsâpiț zâvoară și-ncuitori tare,
Să intre-mpăratul cu svânta sa slavă,
Sau vă daț răspunsul fără de zăbavă!
Cine-i împăratul de vine cu slavă?
Spuneț cine este, nu faceț zăbavă.
Domnul puterilor, împăratul vine,
Cu svânta sa slavă, oame, pentru tine,
Din plean să te ducă unde ți-i gătată
Odihnă și cinste-n slavă nencetată.

PSALMUL 24
Cătră tine, Doamne, bietu-mi suflet
Îl rădic cu rugă, cu tins cuget.
Doamne, prin nedejde ce-am spre tine,
Să nu laș în veci să duc rușine.
Nice pizmașii miei să mă-nchiză
Într-a lor vicleșug, să mă râză.
Că toț ceia, Doamne, ce te rabdă

Nu s-or stidi la vreme de pradă.
Iară păcătoșii rău să pață
Și rușinea lor să le stea-n față.
Ale tale căi, Doamne, mi-arată
Și-ntr-a tale cărări mă-ndireaptă.
Și mă, Doamne, du de-m fii povață
Spre-a ta dereptate de mă-nvață.
Că-m ești Domnul dat de mântuință,
Zua toată te-aștept cu credință.
Ț-ad-aminte de ieftinătate,
Din veci ce o ai cu bunătate.
Că ți-i, Doamne, mila de pre-atunce
Așezată spre toț cu gând dulce.
Greșala mea cea de tinerețe
Să o uiț, Doamne,-n ieftinețe.
Și cu a ta milă ț-ad-aminte,
Să nu mă uiț, Dumnezău svinte,
Pentru a ta svântă bunătate,
Carea-ntorci pre om din răutate.
Bunu-i Domnul și din direptate
Ne-au pus lege de cătră păcate,
Să ne ducă pre cale-n giudețe,
Pre cei brúdivi și cei cu blândețe.
În căile lui cele de viată
Sângur Domnul le este povață,
Și căile lui toate sunt milă,

Nefăcând adevărului sâlă,
Celora ce-i cearcă svânta lege
Și mărturii ce-i feresc întrege.
Și pentr-al tău, Dumnezâu, svânt nume
Greșelele să-m ștergi de pre lume.
Cine-i omul să-ț aibă de frică,
Să nu-ț poată greși-ntru nemică?
Îi vei da cu lege-ntr-a ta cale
Ce ț-au iubit poruncile tale.
Sufletul lui în cei buni vei face
Să petreacă cu sălaș de pace,
Și sămânța lui va trăi-n țară
De-a ocina moșii cu hotară.
Carii au de tine, Doamne, frică
Nu li să va sminti din nemică,
Că li-i spune a ta svântă lege,
Pre delaturea ei să n-alerge.
Ochii miei spre tine, Doamne, caută
În tot ceasul cu minte curată.
Că tu îm vei scoate de căpcană
Picioarele, din cursă vicleană.
Caută-mi, Doamne, de mă miluiește,
Că sunt sângur născut, și mă crește.
Mi-am împlutu-mi inema de scârbă,
Ce-m ia mișelătatea din gârbă.
Vezî-mi greul și de plecăciune

Și-m trimite, Doamne, iertăciune.
Vez pizmașii că mi să-nmulțâră
Și cu ură strâmbă mă urâră.
Mișelul mieu suflet mi-l ferește
De rușine, și mă izbăvește.
Că mi-i, Doamne, nedejdea spre tine,
Să-m trimiț folosânță de bine.
Prostaticii ce țân dereptatea
Sunt cu mine-n toată greutatea.
Că eu pentru tine pui răbdare,
De la tine s-aib, Doamne, iertare.
Și să izbăvești creștinătatea,
Iușiurându-i toată greutatea.

PSALMUL 25

Giudecă-mă, Doamne, că eu în prostime
Umblu-n toată vremea, ne-având rău pre nime.
Și tu-m ești nedejdea că nu m-oi slăbi-mă,
S-a cunoaște, Doamne, când m-ii1 ispiti-mă.
Să mi-arză rărunchii, inema să hiarbă,
Și ochii miei milă de la tine s-aibă.
Că ț-am voit bine cu slujbă direaptă,
N-am șezut în sfaturi cu ceată deșartă.
Cu cei fără lege nu voi intra-n casă,
N-oi priìmi viclenii și strâmbii la masă.

Pre mâni m-oi spăla-mă cu cei fără vină,
Cu dânșii voi merge la svânta ta cină.
Împregiur oltarul tău, Dumnezău svinte,
Să-ț auz de hfală, dvorind înainte,
Ca să poci răspunde svintele-ț ciudese,
Laudele tale preste gloate dese.
C-am îndrăgit, Doamne, a ta svântă casă,
Pentr-a ei frâmsețe să fie aleasă.
Cu slava ta, Doamne, ce o luminează,
De dă cuviință și sloboade ază.
Nu mă lăsa, Doamne, să fiu de pierire

Cu bietul mieu suflet, ce să mi-aibi de știre.
Și cei fără lege să nu-m fie-n viață,
Crunțâi și viclenii de carii ți-i greață,
Ce sunt pre tot ceasul cu răul amână
Și de mâzde strâmbe li-i direapta plină.
Că eu cu prostia am cale deșchisă,
Cătră vicleșuguri n-am hire deprinsă.
Mă rog, Doamne svinte, de mă izbăvește,
Pentru a ta milă ce ți să vestește.
Să nu-m mut piciorul din cărări direpte,
Să te slăvăsc, Doamne, în gloate-nțălepte.

PSALMUL 26
Domnul mi-i lumină și mi-i mântuință,

N-am de cătră nime nice o sâință.
Domnul mă scutește cu pavățâ tare,
Și n-oi avea-n viață frică de pierzare.
De-ar fi cât de-aproape pizmașii cu scârbă
Ș-ar vrea să-m mănânce carnea de pre gârbă,
Aceia pizmașii ce-m cearcă durere
Le va slăbi sâla și vor da-n cădere.
De s-ar tăbărî-să oaste cât de mare
Să vie asupră-mi, am inemă tare.
Și nu mă voi teme, cu a ta nedejde,
Nice de o oaste să-m facă primejde.
Numai ce am una să cei de la tine,
În svânta ta casă să petrec cu bine
Și-n zâlele viții să-ț văz de frâmsețe,
Slujindu-ț în casă pănă-n bătrânețe.
Că mă vei ascunde la zî de năvală
Supt cortul tău, Doamne, ca să n-aib sâială.
M-ii1 acoperi-mă în cămar-adâncă,
Să fiu fără teamă, m-ii1 sui pre stâncă.
Acolo pizmașii n-or putea să-m strice,
Preste dânș m-ii1 pune cap fără de price.
Dimpregiur ț-voi face jărtve lăudate,
Supt umbrariul cél svânt, și cu cântări nalte.
Și ț-voi cânta, Doamne, cântec cu sâință,
Ca să mi-auz glasul cel de umilință.
Și mă miluiește, Doamne, de mi-ascultă,

Inema mea ț-zâce cu durere multă,
De te voi cerca-te, și svânta ta față,
Că nu ți-i de mine, Doamne svinte, greață.
Și cine să-ntoarce, Doamne,-n pocăință,
Îl priimești pre-acela cu multă priință.
Și te voi cerca-te cu față curată,
Să-ț văz svântă față și prealuminată.
Nu-ț ascunde, Doamne, față preacinstită,
Nu fugi de mine la vreme cumplită.
Ce-m trimite, Doamne, a ta socotință,
Să nu duc delungul aposcorachință.
Nu mă lăsa, Doamne, cu părăsâciune,
Fără mântuință, ce-m dă iertăciune.
M-au părăsât nenea ș-am rămas de mamă,
Ce eu, Doamne svinte, sunt ție pre samă.
Și mă-ndereptează cu svânta ta lege
Pre cale direaptă, Doamne, de voi merge.
Să crepe pizmașii, să n-aibă să-m strice
Nice s-aibă voaie asupră-mi cu price.
Că să rădicară din părțâle îmbe
Mărturii asupră-mi cu cuvinte strâmbe.
Sângură minciuna asupră ș-bârfește,
Și nedereptatea însăș să vădește.
Iară eu voi crede cu inemă-ntreagă
Că-m va tinde Domnul mila sa cea largă.
Da-m-va să văz și eu țara cea de viață,

Să petrec cu svinții în trai de dulceață.
Voi răbda pre Domnul să mă ducă-n slavă
Și nu m-oi mâhni-mă de lungă zăbavă.
M-oi îmbărbăta-mă ș-oi pune răbdare,
Așteptând pre Domnul cu inemă tare.
PSALMUL 27 Cătră tine,
Doamne, strig cu multă frică ,
Iacă mă-mpresoară pizmașii de-m strică!
Și de-i tăcea mâlcom, lăsându-i în voaie,
Face-m-vor pizmașii scârbă și nevoaie.
Cu cei din mormânturi de-atocma m-or face,
M-or călca-mă-n tină, de-i vei lăsa-n pace.
Ce mi-ascultă, Doamne, glas de rugăciune,
Când mă rog spre tine și-m cei iertăciune,
Cu mânule tinse spre casa ta svântă,
În număr să nú fiu cu răii în smântă.
Și cu păcătoșii ce fac strâmbătate
Să nu mă pierz, Doamne, să duc răutate,
Cu ceia ce nú țân giurământ de pace
Cătră cel de-aproape, ce fac ce le place.
Dă-le, Doamne, plata precum ei lucrează,
După vicleșuguri ce-au făcut să-ș vază.
Cu năravuri rele în mânule sale,
Ce-au făcut altóra să le faci cu cale.
Lucrurile tale n-or să cugeteze,
Poruncile tale nú vor să lucreze.

Pentr-aceea, Doamne, le vei sparge ceata
Și nu-i vei mai strânge, ce le vei da plata.
Bună cuvântare s-aibi, Dumnezău svinte,
Că mi-auzâș glasul cel de rugăminte,
De-m ești sprejineală și agiutorință,
Și inemii mele ești nedejdiuință.
Că mi-ai auzâtu-mi de mi să-nflorește
Mișelul de suflet și pelița-m crește.
Și cu bucurie să-ț fac mulțămită Ție,
Doamne svinte, cu rugă priimită.
Svinția-ta, Doamne, ești bună tărie
Besericii tale, și-i ești bucurie.
Ești-i și scut tare-n toi, de sprejineală
Unsului tău, Doamne, la ceas de năvală.
Mântuiește-ț, Doamne, a ta svântă gloată
Și blagoslovește ocina ta toată.
Pre pășiune bună crește și o-nalță,
Să-ț mărturisască în veci cu dulceață.

PSALMUL 28
Aduceț pominoace și veniț la Domnul,
Lui Dumnezău câț sunteț fii, și cu tot omul.
Aduceți-i cu miei graș Domnului și slavă,
Aduceți-i cu cinste, nu faceț zăbavă.
Să faceț cum să cade svântului său nume,
Dumnezăului nostru, domnii de pre lume.

Să vă-nchinați la Domnul în curtea cea svântă,
Cu inemă curată, cu gând fără smântă.
Glasul Domnului toarnă cu smidă-n pohoaie
Și tună-ntr-ape multe cu fulgere-n ploaie.
Glasul Domnului face holbură pre mare,
De-o umflă cu unde și cu valuri mare.
Glasul Domnului iese cu multă vârtute,
De potoale și marea și vântul cel iute.
Glasul Domnului iese cu frâmsețe multă
Și chedrii îi dăramă și din loc strămută.
Și chedrii din Livanul Domnul îi detună,
De-i frânge cu trupină, cu crengi împreună.
Ca vițălul tămâiei mănunt îi zdrumică,
De dă groază-n toț Domnul, să-i aibă de frică.
Ca fii de inoroguri cu cornul în frunte,
Așe va da iubitul războiul de iute.
Glasul Domnului taie văpaie de pară,
Când îș sloboade focul de s-aude-n țară.
Glasul Domnului umple pustia de frică,
De să-ngrozește hiara și carea-i mai mică.
Cerbii lasă pădurea, dumbrăvi dărâmate,
De fug la munțâi céi goli și la dealuri nalte.
Iară cine ști rugă din lume tot omul,
Năzuiască să scape în casă la Domnul.
Că Domnul șede-n scaun când varsă potopul,

Când face lumii groază și frică cu focul.
Șede Domnul în scaun de ș-împărățește,
Și gloata sa cea svântă Domnul o-ntărește
Cu bună cuvântare pre viață de pace,
Ce i-au giuruit Domnul deplin îi va face.

PSALMUL 29

Înălța-te-voi, Doamne, cu multă plecare,
Că-m trimiț sprejineală, de n-am lunicare.
Să n-aibă bucurie pizmașii de mine,
Doamne, Dumnezău svinte, că eu strig spre tine.
Că mă scoli de la boală și-m dai sănătate,
Și-m iei sufletul lesne de la greutate.
Tu m-ai scos de la iadul ce n-are lumină,
M-ai luat de la ceia ce pogoară-n tină.
Cântați Domnului, svinții, cântați să să știe,
Și-i spuneț mărturia într-a lui svinție.
Că svința-sa Domnul scârba nu lățește,
Ce dă milă și viață cui să umilește.
Cine va vărsa lacrămi ș-a-nsăra cu jele,
L-va dezlega la zuă den toate greșele.
Ce eu zâceam în mine, când mă-mbogățâsă,
Că fără de sminteală m-va fi viața tinsă.
Și tu, Dumnezău svinte, mi-ai datu-mi putere,
De mi-au stătut frâmsețea fără de scădere.

Iară când ț-ai întorsu-ț fața ta cea svântă,
Mi-au scăzut buiecia ș-am căzut în smântă.
Și n-am de-acmu ce face, numai ce-oi strigate,
Doamne, Dumnezău svinte, iartă-mi de păcate.
Că ce folos mi-a face sângele cel mare,
De vreme ce-aș deșcinge să mărg în pierzare.
Au doară poate spune țărna, să grăiască
De svânta-ț dereptate, să te povestească?
Auzâtu-mi-au Domnul și mi-au trimis milă,
Mi-au strânsu-mi slăbiciunea de mi-au datu-mi sâlă.
Domnul spre bucurie mi-au întorsu-mi plânsul,
Zăblăul ce-mbrăcasăm m-au schimbat dintr-însul.
Și-m fece veselie cu veșmânt de slavă,
Slava mea să te cânte fără de zăbavă.
Că m-ai scos, Doamne svinte, de la umilință,
Binele tău l-voi spune în veci cu credință.

PSALMUL 30
Tot mi-i, Doamne, nedejdea spre tine ,
Să nu laș în veci să duc rușine.
Cu mila ta și cu dereptatea

Să mă scoț din toată greutatea.
Și urechea ț-pleacă de mi-ascultă,
Să mă scoț în sârg de grije multă.
Tu să-m fii Dumnezău și scut tare,
Năzuință, casă de scăpare.
Tu-m ești, Doamne, tărie și vântă,
Cu a ta putere cu cea svântă.
Și-n numele tău să-m fii povață,
Cătră hrana ceea ce-i de viață.
Și să mă scoț și de lunicare,
Și de cursă-ntinsă cu pierzare.
Că tu, Doamne, îm ești așteptare
Și nedejde cu credință tare.
Sufletul mieu în svânta ta mână Îl dau,
Doamne, în nedejde plină.
Și tu m-ai scos de la greutate,
Socotind cu a ta dereptate.
Ai urât pe cei cu-nșelăciune,
Ce să păzăsc în deșertăciune.
Și eu, Doamne,-ntr-a ta milă svântă
Mă voi bucura fără de smântă.
Că mi-ai căutat cătră plecăciune,
De mi-ai trimis, Doamne, iertăciune.
Sufletul mieu de la greutate L-ai scos,
Doamne,-ntr-a ta bunătate,
Că n-ai lăsat să mă ocolească

Pizmașii miei, să mă căpuiască.
Să nu poată să mă-nchiză nime,
Picioarele mi-ai pus în lărgime.
Dumnezăul mieu, mă miluiește
Pentru scârba ce mă-nvăluiește.
Ochii miei de groază să-ntristează,
În toate părț căutând să te vază.
Din fire slăbii, vintrele-m sacă,
Sufletul, mișelul, ce-a să facă?
Viața mi s-au strâns cu trai de jele,
Suspinând adese de vești rele.
De lipsă slăbii și n-am vârtute,
Pace-n oase n-am de războiu iute.
În pizmașii toț sunt de ocară,
Vecinii miei mă urăsc în țară.
Este-n frică toată cunoștința,
S-au uitat întré noi și priința.
Pâra mea văzând, toț mă lăsară,
Ș-am sângur rămas strein afară.
Mă uitară toț ca viii mortul,
Fără treabă vas, pierdut cu totul.
Auzând a mulț zgromójd de pâră
Din pregiurul mieu ăceî sfătuiră,
Să-m scoață din mine bietul suflet,
Să-m facă rău ce le este-n cuget.
Ce eu, Doamne, pre tine mi-i gândul

Și nedejdea, precum îm știi rândul.
În mâna ta mi-s sorțâi de viață,
Să petrec cu trai fără de greață.
Goana să le tai, Dumnezău svinte,
Și să mă scoț de la mâni cumplite.
Și fața ta cea svântă ț-ivește
Spre sluga ta, de mă miluiește.
Și de mână de pizmaș mă scoate,
De rușine, de scârbele toate.
Strigatu-te-am, Doamne, să-m vez greul,
Să mă izbăvești de la tot răul.
Necurațâi rușine să sâmță
Și să-i soarbă iadul, să-i înghiță.
Și buzele să le fie mute,
Să le sece și limba cea iute,
De direptul rău să nu grăiască,
Să-l defaime și să-l ocărască.
Câtă-ț este, Doamne, bunătatea,
De o tinz spre toț, în toată partea,
Și averea ta, Doamne, cea strânsă,
Ce veselești direpții cu dânsă!
Carii îț nedejduiesc cu teamă
Le-ai ascuns avere fără samă,
Din mila ta cea nemăsurată,
Să le fie-n vreme nencetată.
Pentru lumea ce le stă cu scârbă,

Li-i iușura nevoia din gârbă,

Ascunzându-i în taină de viață,
Să-i îndulcești cu svânta ta față.
Și de turbureala omenească
Să-i acoperi, să să odihnească.
Să petreacă-n casa ta cea svântă,
Limba rea să nu le facă smântă.
Blagoslovit să fii preste lume
De svântul tău și vestitul nume,
Că ț-ai minunatu-ț a ta milă
Pre cetatea ce i-i greu și sâlă.
Ce de spaimă eu zâș întru mine
Urnit cumva să nu fiu de tine,
Să mă lepez cu greu și durere
Din svânta ta față și vedere.
Pentr-aceea mi-asculț, Doamne svinte,
Mișelul mieu glas de rugăminte.
Și când ț-am strigat din greutate,
M-ai întâmpinat cu bunătate.
Cuvioșii toț, iubiț pre Domnul,
Țâind dereptatea în tot omul.
Că Dumnezău îș cearcă giudețul
Și va certa strâmbul și sămățul.
Puneț bărbățâie și răbdare,
Cu vârtute, cu inemă tare,

Carii aveț nedejde spre Domnul,
Că veți fi lăudați în tot omul.

PSALMUL 31
Ferice de cine-i slobod de păcate*
De la Domnul și fărădelegi iertate.
Ferice de om ce nu i să menește
În greșele, de la Domnul, când grăiește,
Nice-n rostul lui să află-nșelăciune,
Cându-ș cere de la Domnul iertăciune.
Amurțât-am de-m sunt oasele vechite,
Toată zua ce-am strigat, Dumnezău svinte.
Că zua și noaptea mâna ta cea svântă
'Ngreuiază asupră-mi de mă-nspământă.
M-am întorsu-mă-ntr-a mea mișelătate,
De mă spinul înghimpa cel de păcate.
Fărălegea mea ț-am spus, că n-am tăgadă,
Și greșala mi-am văditu-mi cu spovadă,
Cătră Domnul de mi-am spus păgânățâia,
Și tu, Doamne, mi-ai iertat necurățâia.
Denainte-ț svinții tăi, carii ț-fac zâsa,
Țî să roagă în prilej bun pentru dânsa.
Însă-n vreme de potop și de năvală
Stau de dânsul de departe cu sâială.
Zâs-ai, Doamne, îț voi da cu-nțălepciune,
S-aibi aceasta-ntr-a ta cale sfaturi bune.

Îm voi răzăma spre tine căutătura,
De ț-voi iușiura nevoia și trăsura.
Nu vă facereț ca calul fără minte,
Nice ca mâșcoaia carea nu să sâmte
Pănă nu o tragi cu frâul în zăbală.
Carii n-au de tine nice o sâială,
Nice vor s-asculte, ce să pun cu price,
Îi vei bate pre-aceia cu multe bice.
Iarî cine i-i nedejdea cătră Domnul,
Mila lui încungiura-l-va în tot omul.
Veseliți-vă, direpții, cu dulceață
Și vă bucurați prăvindu-i svânta față.
Și toț svinții ce-s cu inem-adevară
Lăudați vor fi de toată lumea-n țară.

PSALMUL 32
Bucurați-vă, direpț din țară,
De Domnul, și cei cu adevară
Vă să cade laudă-n tot omul.
Și să vă mărturisiț la Domnul,
În céterea cea de zăce strune
Și-n psăltire viersul să răsune.
Cântec nou să-i cântați în strigare,
Cântați-i cu bună cuvântare.
Domnul i-i cuvântul de credință,
Și lucrurile lui cu priință. Lui

Dumnezău mila este dragă
Și giudeț cu dereptatea-ntreagă.
De mila ta, Doamne,-i plin pământul,
Ceriurile le-ai fapt cu cuvântul.
Și cu duhul rostului tău toate
Le-ai umplut de îngeri și de gloate.
Cela ce strângi marea ca-ntr-un foale,
În prăpăști adânci, pre-arină moale.
Să să teamă pământul de Domnul,
Cu câte să mișcă, și tot omul,
Că sângur au zâs de să făcură,
Sângur le-au dat căriiaș făptură.
Domnul răsâpește toate sfaturi
A limbilor de prin toate laturi,
Voroavele și gânduri din gloate,
Și din boieri sfaturile toate.
Iară sfatul ce gândește Domnul
Va petrece-n veci preste tot omul.
Și ferice-i de limba ce are
Pre Dumnezău Domn cu așezare
Și poporul ce ș-au ales șie
În sorțul său să-i fie moșie.
Din ceri s-au plecat să vază Domnul,
Zări pre toț fiii ce-are omul.
Dintr-a sa petrecere gătată,
Preste toată lumea Domnul caută.

Ce-au plămădit cu mânu-ș cinstite
Inemile lor ce-s usăbite,
În tot lucrul Domnul le-nțălege,
Între céi buni și-n cei fără lege.
Nu va scăpa-n tăria sa craiul
Cu bóinicii, să-ș lungească traiul.
Caii céi buni, la ceas de năvală,
Îi vor face grije și sminteală.
Și nu s-a folosî cu puterea,
Nice să va scoate cu averea.
Că Domnul preste céi buni prăvește,
Cu mila sa de le osfintește.
Și le-a feri sufletul de moarte,
Și din foame Domnul îi va scoate,
Că-i va hrăni să nu flămânzască
Cu hrana sa cea dumnezăiască.
Iară sufletul nostru așteaptă
Pre Domnul cu știință curată.
Și ne-agiută de ni-i sprejineală
Și pavăță-n vreme de năvală.
Și inema noastră-n voaie bună
De dâns să va veseli-mpreună.
Că-ntru svântul lui și cinstit nume
Nedejdiuim, petrecând în lume.
Hie-ț, Doamne, mila ta cea svântă
Preste noi, precum te-am avut vântă.

PSALMUL 33

Blagoslovi-voi pre Domnul toată vremea și tot ceasul,

Lauda lui este-n rostu-m să-i cânt cât îm poate glasul.

De Domnul s-a bucura-să sufletul mieu și va zâce,

Blânzâi toț ca să auză, bucurie și ferice.

Măriț pre Domnul cu mine și să-i aveț și de teamă,

Să-i înălțăm depreună sântul nume fără samă.

Năzuit-am cătră Domnul și l-am cercatu-l cu rugă,

Și-n toate grijile mele m-au mântuit fără fugă.

Veniț aproape de dânsul și să vă luaț lumină,

Ca să fie fața voastră luminată și senină.

Că și mișelul când strigă Dumnezău de sârg l-aude

Și la scârbele lui toate cu agiutor îi răspunde.

Pregiur ceia ce-au de Domnul frică, de-i slujesc cu teamă,

Pus-au înger de-i ferește cu oști grele fără samă.

De-a Domnului bunătate cerce de vază, cui

pare,
Că-i ferice de tot omul ce-are spr-ins1 nedejde tare.
Svinții toț, s-áveț de Domnul frică, precum vă să cade,
Că temându-vă de dânsul binele nu vă să scade.
Bogătașii, ce-au nedejde pre strânsură și avere,
Flămânzăsc în toată vremea și vin la mare scădere.
Iară carii cearcă Domnul, de bine n-or avea lipsă,
Ce vor avea de tot bine și masa le va fi tinsă.
Veniț, cuconi, lângă mine s-ascultaț de ce voi zâce,
S-aveț de Dumnezău frică, să fie de voi ferice.
Omule ce poftești viață, zâle să vez fără scârbă,
Din gură ț-oprește răul și vicleșugul din limbă.
Și fugi de la răutate și să faci ce este bine,
Cearcă de găsește pacea și-i ia urma, cum să vine.
Domnul cătră céi buni caută căutătură

milostivă,
Și la rugă le aude, să n-aibă rău împrotivă.
Iară fața lui cea svântă spre răi nú va să prăvască,
Că-i va pierde de pre lume, să nu să mai pomenească.
Spre Domnul strigă direpții și svinția-sa-i ascultă,
De la greu îi mântuiește, nepestind în vreme multă.
Că Domnul este aproape de cei cu inema frântă,
Și smeriților cu duhul li-i agiutori și li-i vântă.
Multe scârbe au direpții, și Domnul le iușiurează,
Oasele lor după moarte le cruță să nu să piarză.
Moarte rea dau păcătoșii și-ș vor pieri-n răutate,
Cine urește direptul va suferi greutate.
Că slugile sale Domnul de la greu le izbăvește,
Și nu va avea scădere care spre îns năzuiește.

PSALMUL 34

Doamne, giudecă-i în dereptate*
Pre carii mă luptă-n strâmbătate.
Ieș cu scutul și cu a ta armă,
Să să obosască fără samă.
Calea să le-nchiz cu a ta lance,
Să n-aibă gonaci încătró face.
Sufletului zî-mi : „Stăi cu credință“,
Și tu să-m fii, Doamne, mântuință.
Să să schimosască-n grea rușine
Carii pornesc răul lor spre mine.
Cu răceală să să vârtejască,
Carii îm pizmăsc, rău să-i găsască.
Vicol să le bată țărna-n față,
Să nu-ș vaza traiul cu dulceață.
Domnul să le dea înger cu scârbă,
Să le puie răutatea-n gârbă.
Să le fie calea-ntunecată,
Cu poticnituri și lunicată.
Și să-i de la Domnul îngrozască
Îngerul, și armă să-i gonească.
Că cu deșert îm pusără sâlță
Și cu pierzătoare să mă-nghiță.
Bietul suflet deșert mi-l mustrară ;
Sâlța să-i apuce ce-ș uitară,
Și căpcana încă să-i găsască,
Și pre sămostreá să-ș nemerească. Iară

mișelul mieu,
Doamne, suflet De la tine să-i vie bun cuget.
Să să desfeteze-n bucurie
De a ta izbândă și tărie.
Și oasele mele să grăiască
De mila ta cea dumnezăiască :
„Domn ca tine cine-i deprotivă,
Cu firea ta cu cea milostivă?
Că mișelul scoț de la mâni crunte,
Și lipsitul de la pizmaș iute“.

Mărturii care-nvitează rele
Să mă-ntrebe întrebăciuni grele,
Pentru bine cu rău să-m plătească
Și mișelul suflet să-m stărpască.
Când ei să-nvita să mă-mpresoare,
Eu mă îmbrăcam cu strecătoare,
Să mi să zgârcească bietul suflet,
Cu rugă, cu post, cu smerit cuget.
Să-m vie-n sân ruga, de mi-i strâmbă,
Bine de le zâc numai din limbă.
N-am spre nime gând de răutate,
Bine le poftesc ca unui frate.
Ca om jelnic care-ș plânge mortul,
Sunt trist, Doamne, și mâhnit cu totul.
Pregiur mine s-adună cu șanțuri,

Strângând bice asupră-mi și lanțuri,
Cât și firea nu mi să mai sâmte,
Ce-m gătară să-i poci lua minte.
Că să despărțâră din priință
Și nu le-au mai venit umilință.
Cu bătăi mă ispitiră multe,
Asupră-mi scrâșcând cu venin iute.
De mine să cauț, Dumnezău svinte,
Și să mă scoț de la mâni cumplite.
Sufletul mieu, Doamne, să-l deradici,
Unișoara mea, de lei sălbatici.
Vestea îț voi face-n săbor mare,
În limbi grele te voi slăvi tare.
Răul cine-m vor, să nu zâmbască,
Și cu ochii să nu măhăiască,
Carii îmi grăiesc de pace-n față,
Și delaturi ei îm sunt cu greață,
Căscând gura până la măsele
Asupra mea cu cuvinte rele:
„Ferice de noi că ni-i pre voaie,
De te vedem toț cum te despoaie“.
Vezî-i, Doamne, cum ei să dezmiardă
Și nu-i lăsa-n voaie să-m dea pradă.
Ce te scoală, Doamne, de mi-alege,
Doamne Dumnezău, și să-m faci lege.
Să mă giudeci, Doamne,-ntr-adevărul,

Să nu râză ceia ce-m vor răul.
Nice ei să zâcă-ntr-a lor suflet :
„Ferice de noi că ni-i pre cuget ;
Cu totul să-l băm, bine că-l prinsăm,
Setea noastră de-acmu noi o stânsăm“.
Rușinea-n obraz să-i schimosască,
Răutatea lor să-i îngrozască.
Carii îm vor răul, rău să-mbrace,
Cuvânt rău să nu mai poată face.
Iară direpții ce-m cearcă bine,
Doamne, să să bucure cu mine.
Și mărit să fie, îț vor zâce,
Numele tău, Doamne, cu ferice.
Carii poftesc slugii tale viață,
Cu pace să-ș petreacă-n dulceață!
Și limba mea fără de zăbavă
Să deprinză în svânta ta slavă,
Toată zua-ntr-a ta dereptate,
Dând laudă-n dulce bunătate.

PSALMUL 35
Omul fără lege în sine gândește
Răutăț să facă și nu să sâiește,
De Dumnezău n-are în ochii săi frică,
Îi pare că nú-l-va tâlni rău nemică.
Cu vicleșug umblă fără de tăgadă,

Făcând strâmbătate și rădicând svadă.
Dereptate n-are în cuvânt ce zâce,
Binele nu-i place, puindu-să-n price.
Sara, când să culcă să să odihnească,
Gândește la zuă ce rău să scornească.
Ce mila ta, Doamne, pre ceri să lățește,
Svânta-ț adevară núori covârșește.
Îț este ca munții dereptatea naltă,
Giudețele tale-s adâncime lată.
Că tu grijești, Doamne, oamenii și hiara,
Și ț-ai tinsu-ț mila preste toată țara.
Cu svintele-ț áripi tu ne țâi căldură,
Ne hrănești de sațâu cu hrană din gură.
Avem bișug mare în svânta ta casă,
Mâncări desfătate, băuturi pre masă.
Că la tine este de viață fântână
Și-ntr-a ta lucoare vom vedea lumină.
Tinde spre dânș milă carii știu de tine
Și fă dereptate căror țî-s cu bine.
Picior de mândrie să nu mă smintească,
Mână păcătoasă să nu mă clătească.
Când vor cădea răii, să dea-n răpegiune,
De s-a mira lumea de dânși cu minune.

PSALMUL 36
Nu rivni-n bișugul a om fără lege,

Că fără zăbavă din lume s-a șterge.
Și va săca lesne, ca otava verde,
Sufletul ș-a pune ș-averea ș-a pierde.
Ce fii cătră Domnul cu inemă-ntreagă,
Petreci făcând bine-n lăcuință largă.
Să trăiești în lume cu viață curată,
Și Domnul te-a paște cu mână-ndurată.
Silește cu Domnul să te dai în viață,
Că-ț va da pre voaie inemii dulceață.
Calea ta ce-ascunsă arată la Domnul,
Spre dâns s-aibi nedejde, că iartă tot omul.
Direpț te va face, de-i fi tot lumină,
Giudețul ț-va scoate-n miazăzî senină.
Domnului te roagă și te cucirește,
Nu râvni vicleanul calea ce-i sporește.
Păcatele toate cu dânsul vor merge,
Omului ce face călcare de lege.
Stâmpără-ț mânia, urgia ț-oprește,
Râvna, vicleșugul, de te curățește.
Că di-i face rele, săci din rădăcină,
De vei face bine, nedejdea ți-i plină.
Curând s-a alege,-n vreme puțintică,
Când vor pieri strâmbii în clipală mică.
Blânzâlor pământul moșie rămâne,
Petrecând în viață direaptă spre bine.
Săvái păcătoșii cu dinții lor scrâșce,

Că tot n-au putere a direpț să-i strice.
De-a lor nebunie și Domnul va râde,
Văzând că le vine zî rea de-i cuprinde.
Scos-au păcătoșii sabie din teacă,
Arcele li-s gata războiul să facă,
Să taie mișeii, săracii să giunghe,
Au gând să nu lase direpț nice unghe.
Sabia aceea într-înș să va-nfige,
Coarda să va rumpe, arcul li s-a frânge.
De puțân direptul mai mult folos are
Decât bogățâia strâmbilor cea mare.
Că răii și strâmbii mânule ș-or frânge
Iară pre direpțâi Domnul îi va strânge.
Întregilor Domnul umbletele știe,
Și le-au dat cu vecii úric pre moșie.
La vreme cumplită n-or fi de rușine,
În zâle flămânde le-a prisosî pâine.
Înșiș păcătoșii îș cunosc pierirea,
Săvái că să nalță pre lume cu firea.
Ceia ce pun pizmă cu Domnul și price,
Să țâne de dânșii puțână ferice.
Îndată ce-or crește ș-or dobândi slavă,
Vor pieri ca fumul, nefăcând zăbavă.
Ia-mprumut vicleanul și nu mai plătește,
Direptul să-ndură, dă și miluiește.
Carii cătră Domnul sunt cu mulțămită

Vor ocina lumea-n vreme neclătită.
Carii îi vor zâce sudălmi de ocară,
Pre-aceia i-va pierde cu totul din țară.
De va umbla omul pre cale direaptă,
Cum iubește Domnul, dărui-i-va plată.
Și când s-a tâmpla-să să pață cădere,
L-va ținea de brațe să n-aibă scădere.
De când am fost tânăr tot am ținut minte
Pănă-n bătrânețe aceste cuvinte.
N-am văzut direptul părăsât să pieie,
Nici a lui sămânță în foame să ceie.
Preste toată zua dă și miluiește
A lipsiț direptul, și sămânța-i crește.
Fugi de răutate, fă ce este bine,
Și petreci în lume cu zâlele pline.
Dumnezău iubește pre giudeț să facă,
Svinții săi nu-ș lasă cuvântul să-i treacă,
Ce-i ține pre straje ca să le dea viață,
Strâmbii cu tot plodul pre vină să-ș pață.
În veci ocinează direpții hotară,
Părț ce le-au dat Domnul cu úric în țară.
Cugetă direptul gând de-nțălepciune,
Rostul lui și limba fac giudețe bune.
Având de la Domnul în inemă lege,
Pre cale direaptă nesmintit va merge.
Păcătosul cearcă direptului moarte,

Ce Domnul nu-l lasă și din greu l-a scoate.
Îngădui pre Domnul, căile-i păzește,
Că te va-nălța-te-n lume și te-a crește.
Și nu căuta răii căce sunt de-a hirea,
Că-n puțână vreme li-i vedea pierirea.
Văzui pre spurcatul suindu-să búor,
S-agiungă ca chedrii tămâiei la nuor.
Și trecui pre-acia, caut, nu văz nemică
Rămas de la dânsul, vro stâlpare mică.
Ține dereptatea, blândețea păzește,
Că omului cél bun rămășița-i crește.
Iară spurcăcioșii pierirea le vine,
Nice de sământă de dânș nu rămâne.
Deci1 mântuința este de la Domnul
A direpț și sméreni din lume tot omul.
Că-i va scuti Domnul la vreme de scârbă,
Cu folos i-a scoate din ceata cea strâmbă.
La sine i-va pune din partea direaptă,
Să șază-n odihnă, dându-le-n veci plată.

PSALMUL 37

Nu mă vădi, Doamne,-n vreme de mânie,
Nice-m da certare cu a ta urgie,
Că lăncile tale în mine-s înfipte
Și svânta ta mână pre mine să sâmte.
Nu este pre trupu-mi leac de sănătate,

Ț-am pornit mânia, de-m feci greutate.
Oasele să mustră, ciolane n-au pace,
De grele păcate n-am încătró face.
Am fărălegi multe de mă covârșește,
Sufletul de sarcini abia să clătește.
De rane sunt putred, firea nu mă sâmte,
De nesocotință mi-am pierdut din minte.
M-am zgârcit cu totul ticăcind în chinuri,
Umblând toată zua cu mâhnite gânduri.
Șoldurile mele sunt batgiocurite,
Bietele ciolane sunt toate rănite.
Răutatea toată asupră-mi să strânge,
De suspini, de hlípăt inema să stânge.
Naintea ta, Doamne, jelea mea s-aude,
Suspinile mele n-au unde s-ascunde.
Mi-i sacă vârtutea, inema-i mâhnită,
Ochii n-au lumină, vederea-i lipsită.
Cât avui prietini și soțâi în viață,

Mă văd de departe, rudelor li-i greață.
Și silesc pizmașii din viața cea dulce
Mișelul mieu suflet în rău să-l arunce.
Sfaturi fac viclene, grăiesc ce le place,
Gândesc toată zua ce rău îm vor face.
Asurzâi ca surdul de gâlceavă multă
Ce făcea asupră-mi, gura m-stătu mută.

Mă feci cătră dânșii ca om ce n-aude
Și nu ști ce zâce, nice ce răspunde.
Nedejdea mi-i, Doamne, toată cătră tine,
Tu să mi-auz ruga, să-mi răspunz cu bine.
C-am zâs, Doamne svinte, pizmașii miei s-aibă
De a mea cădere bucurie slabă.
Nice ei să râză, de-aș și lunica-mă,
Că scădere nu mi-i, de m-ii1 și certa-mă.
Sunt în toată vremea cuprins de durere,
Greșala-m voi spune fără de tăcere.
Și mă voi griji-mă de ce sunt cu vină,
Cu rugă curată, cu făgadă plină.
Iară ei, pizmașii, custă cu trai dulce
Și să silesc tare în rău să m-arunce.
Că să înmulțâră cine mi-s cu ură
Și cu strâmbătate, făcându-mi trăsură.
Ceia ce-m fac răul pentru al mieu bine,
În loc de priință grăiesc rău de mine.
Nu mă lăsa, Doamne, la sângurătate,
Părăsât de tine să duc răutate,
Ce să fii cu mine, să mă iei aminte,
Cu svânta-ț putere, o, Dumnezău svinte.

PSALMUL 38
Grăit-am în mine să mă iau aminte,

Să-m socotesc limba, să nú zâc cuvinte.
Straje și ferință mi-am pusu-mi pre gură,
Când stă păcătosul de-m face trăsură.
Tăcut-am ca mutul și nu i-aș mai zâce
Să-i cuvintez bine, căce stă cu price,
De mi să-nnoiește durerea cu boale,
Jelea mea și tânga nu să mai potoale.
Inema mea este în mine herbinte,
Și-m este știința arsă de cuvinte.
Cu limba mea zâs-am : „Tu, Doamne, mi-arată
Sfârșenia vieții să o văz curată.
Cisla cea de zâle să știu câtă-m este
Și de ce mi-i lipsa să-m fie la veste“.
Zâlele cu număr mi-s la tine-n palmă,
Nainte-ț mi-i statul nice de o samă.
Că lumea aceasta-i ca o miză mică,
Omul, cât de-a hirea, este o nemică.
De vreme ce trece ca o umbră rară,
Zădar să trudește de zî până-n sară,
De ș-agonisește s-aibă și pre mâine ;
Strânsura ce strânge nu ști cui rămâne.
Acmu ce voi zâce să fac întrebare?
Mi s-au spus că-m este Dumnezău răbdare.
Averea mea este la Dumnezău strânsă,
La vreme de treabă să nu fiu în lipsă.

Și mă izbăvește, Doamne, din greșele,
Din cele streine și dintr-ale mele.
Să nu laș nebunul să mă ia-n ocară,
Să mă prohitească tutinderea-n țară.
Amurțâi de nú mi-am mai deșchisu-mi rostul,
Că m-ai făcut slobod în chinuri cu totul.
De ț-ai opri, Doamne, mâna ta cea iute,
Să nu mă sfârșască dându-mi bătăi multe!
Prin ce-ț greși omul, l-ai dat în mustrare,
N-ai lăsat să-l treacă fără de certare.
I-ai stâns bietul suflet de de-abia să-ngână,
Cât nu-i mai de-a hirea de o painjínă.

Așe-i deșert omul ca o haină slabă,
Stricată de molii și fără de treabă.
Ce tu, Doamne svinte, ruga îmi-ascultă
Și tu-m potolește grijea mea cea multă.
Să nu să uíte lacrămile mele
Și streinătatea carea duc cu jele.
Ca și toț părinții miei am fost nemernic
Într-această lume, toată viața jelnic.
Iușiurează-mi greul păn-a nu mă duce Să mă muț din lume la viața cea dulce.

PSALMUL 39

Aşteptând pre Domnul vreme lungă,
În grele răbdări mi-au dat de rugă.
Din groapă m-au scos, făcându-ş milă,
Din tină de chin, de la grea sâlă.
Şi scoţându-mă din pâcl-adâncă,
Grije să nu duc, m-au pus pre stâncă.
Şi mi-au dat picioarelor vârtute,
Să nu bag de samă-n vivor iute.
Şi-n rostul mieu mi-au pusu-mi nou cântec,
În lauda Domnului să mânec.
Văzându-mă, mulţ vor lua frică
Şi lumea vor lăsa-ntr-o nemică,
Întinzându-ş mintea cătră Domnul,
Cu nedejde cătră dâns tot omul.
Ferice va fi de-acela suflet
Ce nu-i va lipsi Domnul din cuget,
Nice va prăvi unde fac glume
De mâniecíi, de şegi de lume.
Minuni ce-ai făcut, Doamne, vestite,
Fără număr sunt, Dumnezău svinte.
Nime tocma nu-ţ este cu gândul,
Să te-agiungă şi să-ţ ştie rândul,
Nice-ţ este nime deprotivă
În firea ta în cea milostivă.
Spus-am ş-am grăit preste măsură,
Ce tu jărtvă nu poftești de-arsură.

C-ai venit cu trup de-ai oprit sfara
De pre lume și din toată țara.
De demult ț-ai dat, Doamne, cuvântul
În lume să vii să-ț vez pământul.
Și svintele cărț ele scriu toate,
A să tăgădui nu să poate.
Iară eu voia ta, Doamne svinte,
Voi sluji cu gândul cel herbinte,
Că legea ta în pântece m-zace,
Și ț-voi plini porunca cu pace.
Ț-am strigat dereptățâle toate,
Vestindu-le-n năroade de gloate.
Și buzele mele-s neoprite,
Că tu sângur știi, Dumnezău svinte.
Adevara ta nu voi ascunde,
Inema mea strigă de s-aude
Cuvântul tău cel de mântuință
Ce ț-voi spune, Doamne, cu priință.
Că nu ț-aș ascunde svânta milă,
De s-ar tâmpla fiecare sâlă.
Și adevara ta acea-ntreagă
O voi striga unde-i gloată largă.
Și mă, Doamne, ție rog cu sete
Milă să-m trimiț fără scumpete.
Că ți-i mila, Dumnezău, bogată
Și ți-i svânta mână îndurată,

Carea mă cuprinde-n bunătate,
Că cuvântul ți-i cu dereptate.
Multe răutăț mă ocoliră
Cu fărădelegi ce mă pripiră.
Să prăvăsc nu poci cu de-adevărul,
Că mai multe sunt și decât părul.
Dragii cine sunt inemii mele,
Mă lăsară în primejde grele.
Îndură-te, Doamne, de mă scoate
Din nevoi, din grijile din toate.
Rușine să pață-n grea ocară
Carii cearcă sufletul să-m piară.
Răceala să li să-ntoarcă-n gârbă
Carii îm vor rău și-m cearcă scârbă.
Când vor sta de răul mieu să râză,
De năprasnă răul să-i cuprinză.
Iară cei direpț carii te cearcă,
Dese bucurii ca să nu-i treacă,
Să le vie pre tot ceas vești bune
Și veselii, s-aibă de ce spune
De slava ta și de mântuință,
Să cunoască cine-i cu priință.
Că eu sunt cu tine fără lipsă,
Din priința ta, Doamne, cea tinsă.
Că ești agiutori fără zăbavă, Și să te văz, Doamne,-ntr-a ta slavă.

PSALMUL 40

Ferice de cine socotește
Meser și lipsit de miluiește.
La cumplită zî cu izbăvință Domnul îi va fi,
și cu priință,
Și-l va crește Domnul, dându-i viață,
'N lume trai să custe cu dulceață.
Domnul n-a lăsa s-aibă sâială.
Când pizmașii stau de fac năvală.
Are-i și de grije la zăcare,
Sculându-l din pat, făcându-l tare.
Eu încă voi zâce ș-oi ruga-mă,
Doamne, să mă iei într-a ta samă.
Milă să-m trimiț și sănătate
În sufletul mieu fără păcate.
Că pizmașii, ei mi să-mbunează,
Ș-abi-așteaptă în rău să mă vază.
Cu-ndrăznire încă-m zâc de față
Cuvânt de mustrare și de greață :
„Moartea de-ar veni să-l ia din lume,
Să-i pieie și urma cea de nume".
În lontru veniia să mă vază,
Grăind dulce, și cine să-i crează.
Fârălege ș-au făcut strânsură,
Răutate fără de măsură.
Sfaturi aduna ieșind afară,

Ca să nu-i priceapă cei din țară.
Asupră-mi grăia pizmașii șoapte,
Sa mă bage-n rău, de zî, de noapte.
Cu fărădelegi mă blăstămară,
Cu cuvântul cu cel de ocară :
„Acesta ce-au adormitu-ș somnul
De-acmu să nu-l mai deștepte Domnul“.
Cit și omul mieu cél de priință,
Ce m-am lăsat într-á lui credință,
La pâinea mea slobod de mănâncă,
Vicleșugul asupră-mi rădică.
Ce tu, Doamne și Dumnezău svinte,
Pentru mine să-ț aduci aminte.
Și cu a ta milă mă deșteaptă,
Să le plătesc pentru a lor faptă.
Dintr-aceasta știu că-m ești cu bine,
Că pizmașul n-a râde de mine.

Prin blândețea mea-m ești sprejineală,
La greul mieu, la cel de năvală.
Și-nainte-ț mi-ai datu-mi tărie,
Să trăiesc cu tine de vecie.
Lăudat să fii, Dumnezău svinte,
Din vecii toț din cei de mainte.
Și să zâcă toț așe să fie
Domnul lăudat peste vecie.

PSALMUL 41

În ce chip dorește cerbul de fântână,
Cându-l strânge setea de-l arde-n plămână,
Sufletul mieu, Doamne, așe te dorește,
Cu sete aprinsă, de mă veștezește.
Mișelul mieu suflet de tine-nsătează,
De Domnul puternic și viu, să te vază.
Cândva de-aș agiunge să te văz în față,
Să-m stâmpăr de sete în trai de dulceață.
De-aceasta mi-i jele cu inemă arsă
Și ochii miei lacrămi în tot ceasul varsă,
Când auz mustrare cu râs ce mă-ntreabă :
„Unde-ț este Domnul să-ț fie la treabă?“
Unde-m vine-aminte de svânta ta față,
Mi să varsă-n suflet răceală de gheața,
De dor ce m-agiunge de svânta ta casă
Și de corturi tinse în funi de mătasă.
Că de m-aș vedea-mă trecând pentre dânse,
Cu cântări de rugă și cu jărtve-aprinse,
’N zî de sărbătoare făcând voaie bună,
Cu viers de dulceață la rugă-mpreună.
Voia rea nu-ț face, suflete mișele,
Nice-ț face scârbă suspinând cu jele,
Ce să aibi nedejde spre Domnul curată,
Că-ț va tinde milă cu mână-ndurată.
Și tu, mâhnit suflet, grijea te cuprinde,

De ți-i tristă firea și fața nu-ț râde,
Că-ț aduci aminte de țara cea dulce
Unde-i Iordanul1, ș-acolo te-ai duce.
De-ai avea putere, și unde-i Ermonul,
La muntele cél mic, unde șede Domnul.
Și te glăsăști tare ca marea când rage,
Mărgând cu năvală la smârc ce o trage.
Valurile nalte și spume de mare
Umblă preste tine de n-au așezare.
A sa milă Domnul zua ț-va trimite,
Și noaptea te roagă la dâns înainte.
Și zî cătră Domnul : „Nu uita de mine,
Că altă nedejde eu n-am fără tine.
Și eu pentr-aceea duc viață cu jele,
Că mie pizmașul mi-aduce vești rele
Și mă dodeiește, ca să mă mâhnească,
Să-m frângă din oase și să mă slăbască“.
Că ei, toț pizmașii, stau de mi să strâmbă,
Zua păn-în sară, și-m fac multă scârbă.
„Unde-ț este Domnul?“, mă iau în prohită,
Pre tot ceas mă-ntreabă și grăiesc în hiltă.
Voia rea nu-ț face, suflete mișele,Nice-ț face scârbă suspinând cu jele,
Ce să aibi nedejde spre Domnul curată,
Că ț-va tinde milă cu mână-ndurată.

PSALMUL 42
Giudecă-mă, Doamne, și pâra mi-alege
De limbă vicleană, de om fără lege.
Și mă scoate, Doamne, că tu-m ești putere
La loc de năvală, fără de scădere.
Pentru ce mă lepez de petrec în jele,
Cu față mâhnită, cu veșminte rele,
Când vine pizmașul de mă tot îngână
Preste toată vremea și-mproașcă cu tină?
Ce să-ț fie milă, să-m trimiț lumină,
A ta dereptate să o văz senină.
Să mă iei de mână și să-m fii povață

Spre svântul tău munte, să-ț dvoresc în față.
Unde ț-ai întinsu-ț cortul cel de slavă,
Să ț-intru cu daruri fără de zăbavă,
La sfântul jărtăvnic, cu jărtve de sfară,
Sî-m faci bucurie să s-auză-n țară.
Ca-n tinere zâle să-ț cânt în lăute
Cântece de slavă de pre strune multe.
Și să mă rog ție, o, Dumnezău svinte,
Că tu porț de grije ca și de mainte.
Voia rea nu-ț face, suflete mișele,
Nice-ț face scârbă suspinând cu jele,
Ce să aibi spre Domnul nedejde curată,
Că-ț va tinde milă cu mână-ndurată.

PSALMUL 43

Doamne, auzât-am din părinț poveste,
Ce-ai lucrat cu dânșii de tot ni-i la veste.
C-ai pierdut păgânii din svânta ta țară,
Să nu mai jărtvască idolilor sfară.
Și moșilor noștri le-ai dat să petreacă
În svânta ta țară și zâsa să-ț facă.
Că ei, moșii noștri, n-au mărs cu săgeata,
Când au luat țara, îngrozând cu spata
Și-npungând pizmașii cu sulița-n mațe,
Să facî izbândă cu a sale brațe.
Ce tu, Doamne svinte, cu brațele tale
Le-ai făcut izbândă și le-ai deșchis cale.
Și svânta-ț direaptă le făcea lumină,
Cu svânta ta față lucoare senină.
Alt împărat n-avea, Doamne, fără tine,
Tu purtai războiul oștii, cum să vine.
Cu tine da chiot și rădica-n coarne,
Nu putea pizmașii să nu să răstoarne.
Și ei, moșii noștri, nu să-ncredea-ntr-arce,
Nice căuta s-aibă izbândă din lance,
Ce ei avea tare spre tine credință,
Și tu, Doamne, sângur le dai1 mântuință.
Că i-ai scosu-i sângur de la greutate
Și le-ai dat de sațâu dar cu bunătate.
Iară pre pizmașii i-ai scosu-i din țară,

De i-ai dat să fie lumii de ocară.
Pentr-aceea, Doamne, slava ți s-aude,
Și svântul tău nume pre noi să răspunde.
Dară acmu căce ne urnești departe,
Ne laș la sminteală și nu ne ți parte?
Și-n oștile noastre nu vii să-ț tinz cortul,
Ce laș pre pizmașii de ne iau cu totul,
Cât le prisosește de nu ne mănâncă,
Ne mână ca turma-n lature adâncă.
Oamenii tăi, Doamne, dedeș pre vânzare,
Și-n schimbarea noastră n-ai pus prețul mare.
La svânta ta casă ai ceată puțână
'N strajea ce să schimbă de pre săptămână.
Pusu-ne-ai de súntem în vecini ocară,
Limbilor de-aproape ce ni-s pregiur țară.
Când vor să să mustre, pre noi ne pun pildă
Și clătesc cu capul de-a noastră osândă.
Ni-i obrazul negru de-atâta ocară
Ce ne bate-n față den zî până-n sară.
Ponoslu ne-agiunge când le vine toană
Pizmașilor noștri, de ne iau în goană.
De-acestea de toate ce ne vin în spate,
Nu ț-am uitat, Doamne, a ta bunătate.
Și ce ne-ai dat lege ne stăm pre tocmală,
Cu inemă-ntreagă, fără de-ndoială.

Săvái că ne este și cărarea-nchisă,
Cătră tine, Doamne, ni-i inema tinsă.
Și săvái că súntem răului în soarte,
De ne împresoară cu umbră de moarte,
Nu ne-am lăsat, Doamne, de svântul tău nume,
Nice ne-am tins mâna cătr-alt domn de lume.
De-acestea de toate vei face căutare,
Că inema noastră știi fără-ntrebare.
Că noi, Doamne svinte, súntem zua toată
Uciș pentru tine și cu viața moartă.

Pre slugile tale le giunghe prin oaste
Pizmașii tăi, Doamne, ca nește oi proaste.
Ce te scoală, Doamne, de-ț stârnește somnul,
Scoală să te vază din față tot omul.
A ce, Doamne svinte, ț-ascunz svânta față
De noi, ticăloșii, cu atâta greață?
Cât sufletul nostru în prav să zgârcește,
Și vintrele nostru-n pământ să lipește.
Ce te scoală, Doamne, și vin de ne-agiută,
Cu svântul tău nume, cu mila cea multă.

PSALMUL 44

Inema mea scoate cuvântul cel dulce
Și cătră-mpăratul lucrul îm voi duce.

Limba îm voi face condei de scrisoare
A scriitori grabnic ce nu-i pre supt soare,
Cu cât ești de ghízdav să-ț scriu în frâmsețe,
Că-ntreci pre toț giunii cei din tinerețe.
Din buzele tale este dulce graiul,
Ț-au uratu-ț Domnul să-ț fie lung traiul.
Și ca un puternic armele ț-încinge,
Calcă pre pizmașul și oastea-i înfrânge.
Cu cât ești de ghízdav tinde și stejește
Cu a ta putere și împărățește,
Pentru adevară și pentru blândețe,
Că țâi dereptatea de n-álegi în fețe.
Purta-te-va bine mâna ta cea svântă,
Războiu ce vei face ț-va fi fără smântă.
Săgețâle tale sunt bine călite,
Că zac denainte-ț trupuri polignite.
Împăratul nostru cu lancea de-amână
Taie pre pizmașul și-l giunghe-n plămână.
Scaunul tău, Doamne, este cu vecie,
Varga ți-i direaptă cea de-mpărățâie.
Ție dereptatea îț este iubită,
Iară strâmbătatea îț este urâtă.
Pentr-aceea, Doamne, Domnu tâu te unsă
Cu oloi de pace și-mpărat te pusă.
Soțâilor tale le faci bucurie,
Când ti-i arăta-te cu multă tărie

Din casa cea scumpă, cu os tincuită,
Vesmintelor tale tot li să uítă.
Vine de la dânse míros și dulceață,
Fără ce ești rumăn și vesel în față.
Da-ș-vor împărățâi fete desfătate
Și cu dânse da-ț-vor dar și bunătate.
Crăiasa-ț dvorește de-a direapta-n dvorbă,
În veșmânt de aur, în scumpă podoabă.
Ascultă-mă, hiică, și-ț uítă ruda,
Casa și moșia, că-n dar nu ți-i truda.
Te-a-ndrăgi-mpăratul pentr-a ta frâmsețe,
Că ți-i Domn, și lúi te-nchină cu blândețe.
Nu-i în lume hiică ca-n Tir să dea ază,
Va veni cu daruri nainte-ț să cază.
Ești rumână-n față și dai cuviință,
Ție țî să-nchină craii cu credință.
Cine va-ntra-n lontru n-a putea să tacă,
Ești craiului hiică, cine să te-ntreacă?
Cu atâta slavă ce ești înfrâmșată.
'N peteală de aur, în haine-mbrăcată.
Aurul dă raze, frâmbii cuviință,
Piatra, mărgăritul lucesc cu credință.
Veni-vor pre urmă la-mpăratul fete,
Veni-vor cu daruri fără de scumpete.
Și le vor aduce să-ț fie la nuntă,
Să-ț faci veselie cu dânse mai multă.

Și soațele tale le vei băga-n casă,
Ce-au govit cu tine, să le pui la masă.
Uita-ț-vei părinții, petrecând în slavă,
Că ț-vei vedea feții fără de zăbavă.
Preste toată țara boieri îi vei pune.
Și svântul tău nume tuturor l-vor spune.
Preste toate roduri să fie vestită
Și preste toț vecii cinstea ta cea svântă.

PSALMUL 45

Dumnezău ne este scut și sprejineală,
Agiutori în scârbe ce vin cu năvală.
Pentr-aceea nú ne mai cuprinde frică,
Nice avem grije-n lume de nemică.
De-am vedea pământul clătit de vânt iute,
Și munții în mare den loc să-i strămute,
Marea valuri nalte urlând să rădice
Și să le izbască de munț, să-i despice
Cu poarnele apei, Domnul veselește
Svânta sa cetate și-ntreg o ferește.
Ș-au gătat într-însă casă de dă rază
Domnul, și dintr-însă nu să depărtează.
La vreme de grije svânta lui cetate
Nu-i va strica nime nice de o parte,
Că din zori de zuă Domnul o-ntărește
Svânta sa cetate și-ntreg o ferește.

Toată-mpărățâia de păgânătate
Rădice războaie-ntr-a lor răutate,
Că Domnul din casă răspuns va trimite
Și să vor muia-să limbile-mpietrite.
Că-n ceas ce sloboade Dumnezău cuvântul,
Tremură păgânii și cu tot pământul.
Domnul lui Iiacov la ceas de năvală
Ne ține părete-ntr-a sa sprejineală.
În oștile noastre Domnul este-n frunte,
De-l văd toț păgânii războiu ce dă iute.
Cine n-au prins veste, el vie de vază
Pre-mpâratul nostru războiu ce lucrează.
Că Domnul potoale numai cu cuvântul
Oști ce sa râdică de pre tot pământul.
Arcele sfărâmă, sabiile frânge,
Sulițe și scuturi cu focul le-ncinge.
„Părăsâț războiul, Dumnezău vă zâce,
Și să mă cunoașteț, să nu puneț price.
Că Dumnezău altul nu-i fără de mine,
Și mă voi nălța-mă-n toate limbi păgâne,
De mă vor cunoaște, cu tot Răsăritul,
Năroadele toate de pre tot pământul“.
În trebile noastre-n toate este Domnul,
Cu oști necuprinse, și să ști tot omul
Că ne folosește-ntr-a sa sprejineală
Domnul lui Iiacov la ceas de năvală.

Psalomul lui David, 46

Limbile să salte
Cu cântece nalte,
Să strige-n tărie
Glas de bucurie,
Lăudând pre Domnul,
Să cânte tot omul.
Domnul este tare,
Este-mpărat mare
Preste tot pământul
Și-ș ține cuvântul.
Supusu-ne-au gloate
Și limbile toate,
De ni-s supt picioare
Limbi de pre supt soare.
Alesu-ș-au șie
Parte de moșie
Țara cea dorită.
Carea-i giuruită
Lui Iacov iubitul,

Ce-i ține cuvântul,
Mila să-ș arate
Cea de bunătate
Spre noi, ticăloșii,
Precum ne spun moșii.
Pre vârvuri de munte
S-aud glasuri multe
De bucine mare,
Cu naltă strigare,
Că s-au suit
Domnul Să-l vază tot omul.
Cântați în lăute,
În zâcături multe,
Cântați pre-mpăratul,
Că nu-i ca dâns altul
Să domnească-n lume,
Cu svântul său nume,
Cântați să-nțăleagă
Preste lume largă.
Că Dumnezău poate
Pre limbi preste toate,
De le îmblânzește
Și le-mpărățește.
Scaunul dă rază
Unde va să șază
Domnul din direapta,

Să-mpărțască plata,
Pre boieri, pre gloate,
Pre limbile toate.
Și cine să-nalță
Din hire sămață,
I-a vedea tot omul
Cum i-a certa Domnul.

PSALMUL 47
Domnul este mare,
Lăudat și tare.
Mai cu de-adins este

Lăudat cu veste
De-a lui bunătate,
În svânta cetate
Din măgura svântă,
Ce stă fără smântă.
Cetate frumoasă
De piatră vârtoasă,
Bine-ntemeiată,
De Domnul gătată;
În țară-i vestită
Câtu-i de tocmită.
Muntele Sionul
Ce ș-au ales Domnul

Despre miazănoapte
Dă raze cât poate.
Pre coaste de munte
Cu ulițe multe,
Cetatea cea mare
Craiului cel tare,
Cu curț desfătate,
Cu pânzele nalte.
Strajea nu-i lipsește,
Domnul o-ntărește.
Craii și-mpărățâi
Ce fac sfat cu alțâi
Să strice cetatea,
Să-i ia bunătatea,
Când ei să adună,
Domnul îi detună,
Și-i cuprinde frică,
De nu pot nemică,
Cât stau de să miră
A ce să-nglotiră.
Domnul le dă spaimă
Cu munci fără samă,
Ca maică când fată
De este-nspăimată,
Ca vase pre mare
Când le ia vânt tare,

De le dă de stâncă
Și le răzdrumică.
Auzât-am veche
’Ntr-auz de ureche
Poveste trecută,
Ș-acmu vedem multă,
Că Dumnezău toate
Câte va, le poate.
Cu lănci de departe
Pre pizmașii bate,
Și cetatea svântă
Stă fără de smântă,
N-are greutate
Nice de o parte,
Că o-ntemeiază
Domnul, să să-ncreează,
Și-i tinde-mprotivă
Mână milostivă.
Cât are tot omul
Milă de la Domnul.
Și svântul lui nume
Trece preste lume,
Svânta lui direaptă
Direaptă dă plată.
Muntele Sionul
S-aibă de la Domnul

Bucurie plină
’N inemă senină
De giudeț ce-i face,
Și-n zâle de pace
Să iasă-mpreună
Toț cu voie bună
Împregiur cetate
Ce-i cu ziduri nalte,
Hiica jidovască
Turnuri să-ș prăvască.
Și-ntr-alt rând de lume
De svântul tău nume
Toț să povestească,
Să te proslăvască.
Să te știi tot omul
Că tu ne ești Domnul,
Și câț să vor naște
Cu tine s-or paște.

Psalomul lui David, 48

Ascultați acestea, toate
    Năroade, neamuri și gloate,
Să-mi înțăleagă cuvântul
    Omul de pre tot pământul,
Bogătașii depreună
    Cu mișeii când s-adună,
Să vă spui de-nțălepciune
    Cu-nțăles de-nvățuri bune.
Și auzul să vă tindeț,
    Pildele să le deprindeț,
S-ascultați fără de price,
    Să-nțălegeț ce voi zâce.
Să te temi de zî cumplită,
    Să nu-ț dea de călcăi smântă.
Cela ce ai bogățâie,
    Să nu stai în sămețâie,
Nice s-aibi nedejde-n frate.
    Sau în om, la greutate.
Și cu ce schimb va da omul,

Să să schimbe de la Domnul?
Cu preț de răscumpărare
Sufletului, de pierzare?
Fi-i-va truda nencetată,
Că la iad nu va fi plată.
Acolo n-a vedea moarte,
Să gândească că-l va scoate.
Că măiestrul încă moare,
Ca tot omul de supt soare.
Și nebunul cu buiacul
Vor pieri de pre tot veacul.
Ș-averea de dânș rămâne
De o iau rude streine.
Cât să vor scoate din casă,
Numele li s-a uita-să,
Li s-a uita și mormântul,
Cât i-a-mpresura pământul,
Ceia ce nu-ș fac pre lume
De bunătăț s-aibă nume.
Ce folos este de cinste
Omului fără de minte,
Ce-ș dă firea omenească
Pre fire dobitocească,
De merge fără sâială
Pre calea cea de sminteală?
Nu cunoaște că-l va duce

Dezmierdăciunea cea dulce
De va da ca oaia-n râpă,
Și moartea l-va sorbi-n pripă.
Iară direpțâi, dând razǎ,
Vor prăvi cum duc să piarză
Pre păcătos și buiacul,
Să-ș petreacă-n iad tot veacul.
De la slavă să să razǎ
Și cinstea toată să-ș piarză.
Ce mă rog, Dumnezău svinte,
Să-m iei sufletul aminte
Și să mă cuprinz cu milă,
Să nu-m facă răul sâlă.
Iară tu, oame mișele,
Să nu dai de gânduri rele,
Când vez pre păgân că crește
Și casa lui să lățește.
Că deaca moare, el piere,
Cu slava lui, cu avere.
Cu dâns nemică nu duce
Dintr-averea lui cea dulce.
Că-ntr-această lume-n viață
I-i sufletul în dulceață.
Și cine i să-mbunează,
I-i drag pre-acela să-l vază.
Cine-i spune-n dereptate.

De-acela fuge departe,
Că-i deprins pre cale largă
Cătră pierire de-aleargă
Și să trage pre moșie
La-ntunerec de vecie.
Ce folos este de cinste
Omului fără de minte.
Ce-ș dă hirea omenească
Pre hire dobitocească ?

PSALMUL 49
Domnul domnilor grăiește,
Toată lumea să clătește,
Și pre toț Durnnezău strigă
De supt soare să să strângă.
Și va aduna pământul,
Să-i audă toț cuvântul.
Din Sion te vei ivi-te Cuvios,
Dumnezău svinte.
Când vei veni cu pohoaie,
Nimărui n-ii1 veghea voaie.
Denainte-ț foc s-a-ncinge,
Și greșiții toț vor plânge.
Vei chema ceriul cu tine
Și toț svinții, cum să vine,
De vei giudeca pământul,

Precum ț-ai răspuns cuvântul.
Direpții să vor alege
Dintre cei fără de lege.
Cu cuvântul tău cel dulce
 Pre toț svinții ț-vor aduce,
Ce ț-au ținut legământul,
De-au dat lege-n tot pământul.
Atunci ceriurile toate
Vor răspunde preste gloate
De giudeț ce le vei face
'N dereptate și cu pace.
 Așe ne grăiește Domnul,
Și să-l auzâm tot omul,
Să-l ascultăm fără price
Cătră Izrail când zâce,
De ne spune mărturie
 Pre giurământ cu tărie:
„Nu ți-i altul fără mine
 Dumnezău, și să cauț bine,
Că nemică nu-ț dau vină
Pentru jărtva de fănină,
Nice te-nfruntez de sfară
 De mânecuș și de sară.
 Jărtvele ț-văz ce-s de grase,
 Denainte-mi cându-s arse.
Nu-ț voi lua de la casă

Viţăl, nice vacă grasă,
Nice ţap hrănit din turmă,
Nice-ntăi, nice pre urmă.
Hiara codrilor cea multă
Toată de mine ascultă.
Am şi dobitoace multe,
Şi de zâmbri-am cirez multe,
Pasări încă am cu cârduri,
De să ţân de hrană-n câmpuri.
Am şi ţarine destule,
De-m sunt slugile sătule.
Şi când mi-a trébui pâine,
N-oi veni să cei la tine,
Că-m este lumea pre mână
Cu de tot cu de ce-i plină.
Nu-ţ cei pécie de vacă,
Nice de viţăl, să-m placă.
Sângele de ţap nu-m place,
Şi tu ştii ce jărtvă-i1 face.
Să jărtveşti Domnului slavă,
Nefăcând multă zăbavă,
Când ai grije, şi-m dă ştire,
Că-ţ voi fi cu izbăvire.
S-aib de tine mulţămită
Şi priinţă neclătită“.
Păcătosului grăieşte

Dumnezău și-l dojenește:
„Ce-m spui tu de dereptate,
Și de dânsă stai departe?
De a mele graiuri svinte
Nu ți-i grije, nici aminte.
Spui altóra să să sâmță,
Și tu stai fără sâință.
Legea mea o iei cu gura
Și urăști învățătura.
De cuvântul mieu ți-i greață,
Și ți-i răutatea-n față“.
Ești cu furii în soțâie,
Cu curvarii în frățâie.
Limba-ț este mincinoasă,
Și gura lăuduroasă.
Șezând, grăiești rău de frate,
Ca să-l bagi la greutate,
Ce ți-i născut dintr-o maică ;
Și Dumnezău cum să-ț tacă?
Ț-pare-n mintea cea zlobivă
Că ți-i Domnul deprotivă.
Nu știi că te va-nfrunta-te
Dumnezău pentru păcate
Și țî le va pune-n față,
De-ț va fi mai multă greață.
Pentr-aceea să-nțăleagă

Toț cu inema cea-ntreagă,
Pre Domnul să nu-l uíte,
Și va cădea-n mâni cumplite,
Și nu va fi cine-l scoate,
Să-l apuce de la moarte.
Faceț jărtvă lăudată,
S-áveț de la Domnul plată
Și calea să vă arate,
Să scăpaț de greutate.

PSALMUL 50
Fie-ț milă, Doamne, de mă iartă,
Cu milostivirea cea bogată,
Și pentru a ta ieftinătate
Să mă curățăști de răutate.
Și mai cu de-adins de rău mă spală
Și mă limpezește de greșală.
Că eu îm știu a mea fărălege
Și răul mieu nainte-mi ce merge.
Ție ț-am greșitu-ț, Doamne svinte,
De-am făcut răutăț denainte.
Cuvintele tale te-ndireaptă
La giudeț să-nvinci, când vei da plată.
Iacă-s zămislit în strâmbătate,
Aplecat de maică-mea-n păcate.
Ce tu, Doamne, iubești dereptatea.

De-ț arăț pre mine bunătatea,
Și cu taine ce nu să pot spune
Mi-ai arătat a ta-nțălepciune.
Cu izopul tu mă ocropește
Și mă scaldă de mă curățește.
Să hiu spălat și alb ca omeții,
Să mă bucur și eu cu direpții
De vești bune și preacuvioase,
Și să-mi bucuri mișelele oase.
Doamne, nu-ț întoarce svânta față
De greșele ce-am făcut, cu greață,
Și de câte-am lucrat fără lege,
Cu milostivirea ta le șterge.
Inemă curată tu-m zidește
Și duh direpț în zgău îm noiește.
Nu mă urni din svânta ta față.
Și duhul tău cel svânt ce mă-nvață
Să nu-l depărtez de cătră mine,
Ce să-m dai bucurie cu bine,
Cu svânta ta, Doamne, mântuință.
Și să-m dai și duh de biruință,
Ca să-nvăț pre cei fără de lege
Cătră căile tale s-alerge,
Să să-ntoarcă de pre răutate
Cătră a ta svântă bunătate.
Și mă scoate, Doamne, de la sânge,

Cu mântuința ta de mă strânge.
Și cu adevara ta-mpreună
Limba mea să-ș facă voaie bună.
Și buzele mele, Doamne svinte,
Să-m deșchiz, și rostul să te cânte,
Să dea veste fără de sâială În tot locul de svânta ta fală.
Că de-ai pofti jărtvă, ț-aș aduce,
Ce jărtvele de ars nu-ț par dulce.
Lui Dumnezău jărtva ceea place
Cu sufletul înfrânt ce s-a face.
Inema cea zbrobită și frântă
La Dumnezău nu va fi de smântă.
Și cu a ta, Doamne, bună vrere
Sionului să-i faci mângâiere,
S-aibă de toate părțâle pace,
Pănă zidiuri nalte să vor face
Pregiur Ierusalim1 cetate,
Să scripască dar și bunătate.
Atunci jărtve direpte ț-vom face,
Colaci și prinoase, cumu-ț place,
Vin și pâine, unt și cu grâu dulce,
Și viței pre oltari ț-vom aduce.

PSALMUL 51
Direptul să va cruța ca un maslin,

Iară strâmbul să va tăia ca un spin.
Ce te lauz, cela ce ești tare ,
Cu mânia ce sloboz din nare,
De faci toată zua răutate
Și-n limba ta scornești strâmbătate?
Ca dintr-un brici ascuțât pre cute,
Faci vicleșug și-nșelăciuni multe.
Toată strâmbătatea ț-este dragă,
Și de cuvânt direpț tu prânz tagă.
Iubești a-mpresura cu cuvântul
Și cu limba să-nșeli tot pământul.
Ce Dumnezău te-a strica cu totul
Și te-a rumpe de unde ți-i locul.
Că te-a săpa de la rădăcină,
De nu țî s-a mai șți de trupină,
Nice te vei vedea-n țară dulce,
Că la viața ceea nu ti-or duce,
Ce vei fi strein de svânta țară,
De țî s-or uita toț de ocară
Și cu frică râzând îț vor zâce :
„Iată-ț, oame, c-ai stătut cu price,
De n-ai cerșut la Domnul putere,
Ce te-ai sămețâtu-te-ntr-avere,
Răzămându-te-n deșertăciune
Și scăpându-te de-nțălepciune“.
Iară eu îț dvoresc înainte,

Ca un maslin rodit, Doamne svinte,
Că nu-ț lipsăsc din svânta ta casă
Cu tăgadă și cu jărtvă grasă,
Nedejdiuind, Doamne,-ntr-a ta milă,
Preste veci să-m fii vântă și sâlă.
Și-ț mulțămăsc că-m dedeș răbdare
Cătră numele tău pre-așezare.
Și de mine svinții îș vor face
Bucurie pre viață de pace.

PSALMUL 52
În inemă-ș zâce cel fără de minte,
Precum i să place, deșerte cuvinte.
Zâce că nu este Dumnezău să vază
Și să ia aminte cine ce lucrează.
Că toț să spurcară, unde-i vez ți-i greață,
Nu ti-i cuteza-te să le cauț în față.
Atunce ce-ț pare când va veni Domnul
Din ceri să ia sama ce lucrează omul,
Când nu va fi nime să poată-nțălege,
Când s-or înmulțî-să cei fără de lege,
Când de cătră Domnul toț să vor abate,
Când vor fi netrebnici, ne-având bunătate?
Că nu-i pănă-ntr-unul nice să-nțăleagă
Ceia ce fac rele cu inemă largă,
Mâncând pre creștinii ca pre nește pâine.

Ca să-i concenească de astăz, de mâine.
Că nice de Domnul nu-ș aduc aminte,
Până le-a veni-le spaimă cu fierbinte.
Când să vor vedea-să petrecând cu pace,
Le va veni veste precum nu le place.
Fugindu-ș de umbră să hălăduiască,
Îi va-mproșca Domnul ca să-i răsâpască.
Cu multă urgie oasele le-a frânge,
Vor fi de ocară și nu s-or mai strânge,
Că vor cădea-n câmpuri goale și mâncate
De mușini, de pasări, de gadini spurcate.
Vor fi de mustrare și de grea ocară,

Că vor fi de Domnul defăimați în țară.
Dă, Dumnezău svinte, din Sion să vie
În creștinătate a ta-mpărățâie,
Și-ț întoarce prada carea ți-i robită,
Să-ș vie la urmă-n țara cea dorită.
Să vază Iiacov, să să veselească,
Cu creștinătatea să te proslăvască.

PSALMUL 53
Doamne, mă spăsește
Cu svântul tău nume,
Fă-mi giudeț pre lume
Și-ntreg mă ferește.

Cu a ta putere,
Grije când am multă,
Tu, Doamne, mi-ascultă
Ruga din tăcere.

Că să rădicară
Asupră-mi păgânii
Și cu toț streinii,
De mă-mpresurară.

Și nu-ț au de frică,
Când svântul tău nume,

Ce-i vestit în lume,
L-iau într-o nemică.

Ce mie mi-i vântă
Domnul, sufletește,
De sunt și trupește
Întreg, fără smântă.

Cine mi-s cu scârbă,
Le va veni răul
Din tot de-adevărul
Și le-a cădea-n gârbă.

Veste preste lume,
Doamne, îț voi face,
Cu jârtve de pace,
Svântului tău nume.

Că mi-i cu ferice
Când tu mă vei scoate
Din scârbele toate,
Să n-aibă să-m strice

Pizmașii, să-m caute,
Și-ntr-a lor cădere,
Stând fără scădere,
Să-i văz de departe.

PSALMUL 54
Ascultă-mi ruga, Dumnezău svinte,
Și nu mă trece, ce-m ia aminte,
Că-m feci rea voaie pentru grea ură,
De sunt cu spaimă-n cugetătură.
Și mă ia grije pentru strigare
Ce-m fac pizmașii cu supărare,
Cu păcătoșii ce să-nvitară
Pentru să-m facă veste rea-n țară.
Și cu urgie să întărâtă,
Cât mi-i de dânșii inema-n smântă,

De mă aduce cătră grea oară,
Spre frica morțâi de mă-mpresoară.
Groază, cutremur mă-ntunecază,
Firea nu-m poate să stea să vază.
Zâs-am în mine : „De-ar fi putință,
De-aș avea aripi de porumbiță“.
C-aș zbura lesne, de-aș depărta-mă
La păduri dese unde nu-i teamă,
Dumnezău svinte, ș-aș aștepta-te
La loc de grije ca să-m țâi parte.
Neacă-le, Doamne, și le-mparț limba,
Să să scurteze din oraș scârba,
Să nu mai umble să leșuiască
Pre supt zebrele, să căpuiască,
Întinzând lațuri în drum cu nadă,
Fără ce-nșală și scornesc sfadă.
Că de pizmașul nu mi-ar hi jele
Ce-ar ocărî-mă cu ocări grele,
Că m-aș ascunde de la trăsură
A om năprasnic, ce mi-i cu ură.
Ce mi-i mai jele și mai grea trudă,
Când îm pizmește om ce mi-i rudă,
Carele-m știe voia și gândul,
La masă șede cu mine-n rândul,
Și-n sărbătoare merge-mpreună
La casa svântă-n soțâie bună.

Unii c-aceștia, de-ar veni moartea
Să-i concenească cu toată soartea,
De vii cu totul iadul să-i soarbă,
Să nu mai hie cu lumea-n hoarbă,
Și a lor case pústii să șază,
Ce-au fapt în lume răul să-ș vază.
Eu cătră Domnul strig, când am teamă,
Domnul m-ascultă că-i sunt pre samă.
Sara ș-amiazăz, și demineață,
Grăiesc la Domnul fără de greață,
Că mă aude și mă va scoate,
Și voi fi-n pace de toi de gloate.
Că ei cu mulțâi vin cu grea toană
Și să-nvitează să mă ia-n goană.
Auză-i Domnul și să-i smerească,
Cela ce-i vecinic să le plătească.
Și ei să n-aibă cu ce să scoate,
Să să plătească de cătră moarte.
Căce n-avură spre Domnul teamă
Le-a da certare fără de samă.
Domnul ș-va tinde mâna să-i piarză,
Căce nu vrură cuvânt să-i crează.
Ce să spurcară cu giurământul
Și nu-ș ținură întreg cuvântul.
Să despărțâră de dâns cu greață,
Ca să nu-i caute în svânta față.

Inema-ntr-înșii nu să potoale,
Grăiesc din gură cuvinte moale,
De-ț par ca untul de unsuroase,
Ele-s ca lancea de sâmceloase.
Iară tu, oame, n-ii1 hi cu lipsă,
De-i hi spre Domnul cu mintea tinsă,
Că ț-va da hrană și te-a griji-te,
Și de gâlceavă-n veci te-a feri-te.
Iară pizmașii vor da-n genune,
Urniț de Domnul în putregiune.
Oamenii céi crunț nu-ș-vor petrece
Zâlele vieții, ce-n sârg s-or trece.
Iară eu, Doamne, te am nedejde
Și stâncă tare, fără primejde.

PSALMUL 55

Dintr-a ta milostivire mă rog, Doamne svinte
,
Milă să-ț fie de mine, să mă iei aminte.
Și să nu laș toată zua om ce mi-i cu scârbă
Să mă lupte, să stropșască, să să puie-n gârbă.
Sunt cu mulțâi strânș asupră-mi să mă dea de râpă
Și să bat de la nălțâme să mă surpe-n pripă.
Ce tu, Doamne, mi-ești nedejde, și zua n-am teamă,

De Dumnezău mi-i voroava și m-oi lăuda-mă.
Pre Dumnezău mi-i nedejdea și nu mă ia frică,
De rău ce mi-ar face omul nu gândesc nemică.
Mi să strâmbă toată zua și stau de mă-ngână,
Că li-i gândul rău să-m facă și veste streină.
Să pun leșnici, întind lațuri și stau de vinează,
Abia-m rabdă bietul suflet încurcat să-l vază.
Ce tu, Doamne,-ntr-o nemică i-vei lăsa s-alerge,
Cu urgie împroșca-i-vei cei fără de lege. Iară eu,
Dumnezău svinte, viața mea ț-voi spune,
Că mi-ai șters lacrămi din față și mi-ai dat vești bune.
Și de-a ta făgăduință mie-m pare bine,
Să să-ntoarcă toț pizmașii, să fugă de mine.
Și-n ce zî te voi chema-te voi pricepe-ndată
Că tu-m ești, Dumnezău svinte, cu milă bogată.
Cu Dumnezău m-oi făli-mă în grai ce voi zâce,
Cu Domnul m-oi lăuda-mă-n cuvânt de

ferice.
Pre Dumnezău mi-i nedejde și nu mă ia frică,
De s-ar porni toată lumea, să-m strice nemică.
Pentr-aceea, Doamne svinte, eu ț-am de făgadă
Ce voi da laudii tale fără de tăgadă,
Că mi-ai scos mișelul suflet de moarte cu jele
Și mi-ai șters ochii de lacrămi, iertându-mi greșele.
Și de lunicuș mi-ai datu-mi să mărg fără greață,
Slujindu-ț precum să cade,-n lucoare de viață.

PSALMUL 56
Hie-ț milă, Doamne svinte, hie-ț milă,
Că spre tine mi-i nedejdea când am sâlă.
Și mișelul mieu de suflet ție caută,
Să-l acoperi cu aripa ta cea lată,
Pănă să va trece toiul* Și va-ndărăpta pohoiul.
Am strigat, Dumnezău svinte, cătră tine,
Și tu, Doamne, mi-ai trimis cu de tot bine.
Și folos din ceri mi-ai dat cu mântuință,
De-am bătutu-mi pre pizmașii să să sâmță.

Că i-am datu-i de ocară,
De s-aude preste țară.

Ț-ai trimisu-ț, Doamne, mila ș-adevara,
De mi-ai curățât ponoslul și ocara,
Și mi-ai scos din lei mișelul mieu de suflet,
Ce gârbiia pregiur mine cu rău cuget.
Că de nu mi-ar părti Domnul,
Turburat mi-aș dormi somnul.

Fiii lumii ș-au ieșit din omenie,
Le sunt dinții lănci cu ostii de mânie
Slobozâte, și li-i limba spată iute,
Ascuțâtă-n doauă rosturi ca pre cute.

Dinții să li să jimbască
Și limba să să tâmpască.

Și te sui, Dumnezău svinte, să te vază
Tot pământul de pre ceri cum sloboz ază.
Și să nú laș să mă prinză-ntr-á lor sâlță,
Să-m zgârcească bietul suflet, să-l înghiță,
Și groapa carea-m gătează
Să-i înghiță și să-i piarză.
Că mi-i inema gătată să te vază

Pre tot ceas, Dumnezău svinte, lăsând rază.
Și cu slava mea sunt gata să mă mânec,
Scoală, slava mea, te scoală de zî cântec
În lăută. Demineață
Mă voi scula cătră viață,

De ț-voi spune preste gloate bunătatea,
Și-n păgâni ț-voi spune, Doamne,-n toată partea.
Că-ț agiunge mila-n ceri de covârșește,
Ș-adevara preste núori să lățește.

Și suind în ceri să-ț crească
Slava-n țara creștinească.

PSALMUL 57
De-adevăr de grăiț bine
'N dereptate, cum să vine,
De v-arătaț cu blândețe
Carii sunteț pre giudețe,
Când la inemă vă zace
Strâmbătatea ce vă place
Și vă-s mânule deprinse
A lua mâzde cu dânse.
Streinații-s din mătrice
Păcătoșii, și li-oi zâce

Că din zgău să răzleţâră
În minciuni de rătăciră.
Ca viperea-nveninează
Cu muşcătura, să piarză,
Şi cuvânt cu dereptate
Nu-l vor nice de departe
Să-l auză, s-aibă trudă,
Ca şi aspida cea surdă
De descântec ce vinează
Vânătoriul să o piarză.
Ce le dă, Dumnezău svinte,
Certare, să ţâie minte.
Şi-i ucide preste falcă,
Să le frângi dinţii, să tacă.
Şi leilor le despică
Fălcile cu care strică,
Fă-i ca apa ce-i vărsată,
Ce nu-i în samă băgată.
Şi arcul să-ş tragă moale,
Să să slăbască din foale,
Să pieie ticăiţeşte,
Ca ceara ce să topeşte,
Şi ca cubelcii să arză
De soare, şi să nu-l vază,
Să nu poată să să tragă
Preste spini, fără de vlagă.

Ca păduceii să sece
De pojar și de vânt rece.
Cu urgie să dea-n râpă,
Să-i soarbă de vii cu pripă.
Și direptul, lăsând rază,
Va ieși pentru să vază
Și va sta cu față blândă,
Prăvindu-i duș în osândă.
Și li s-a spăla de sânge
Pre mâni, când răii s-or stânge.
Ș-adevăr va zâce omul
Că de toate știe Domnul.
Și va face Domnul parte
Celor buni de dereptate,
Și celor strâmbi cu căutare
Le va da Domnul certare.

PSALMUL 58
Ia-mă, Doamne, de la greutate,
De pizmaș ce-m sunt cu răutate.
De fărădelegi tu mă plătește
Și de crunte mâni mă izbăvește.
Că pizmașii stau de mă vinează,
Mișelul mieu suflet vrând să piarză.
Mi să pun puternicii în gârbă,
Să-m facă scădere și grea scârbă.

Fără vină și fără greșală,
Îm țân calea să-m facă năvală.
Ce, Doamne, mă rog să-ț hie milă,
Scoală de vin și să-m vez de sâlă.
Vin, Dumnezău svinte, de mi-agiută,
Ca lui Izrail, în grije multă.
Și sama să iei a limbi păgâne,
Ce n-au, Doamne, stideală de tine.
Și să nú-i laș să-mble fără lege,
Ce să-i întorci spre sară s-alerge
Împregiur de târg, să flămânzască,
Ca cânii cercând să să hrănească.
Că ce latră ei și ce lucrează
Le pare că nu-i nime să-i vază.
Ce tu, Doamne, de dânșii vei râde,
Când în laț cu păgânii s-or prinde,
De vor fi de batgioc, de ocară,
Și le-a ieși vestea preste țară.
Iară eu, tu-m ești, Doamne, putere,
Sprejineală și fără scădere. Ești-mi,
Dumnezău svinte, cu milă,
De mă-ntâmpini cându-mi este sâlă.
Și pentru pizmaș îmi vei da știre,
Când le-a veni vremea de pierire.
Și sa nu-i uciz, Doamne, din țară,
Ce să-i laș să fie de ocară.

Și-i gonește din țară s-alerge,
Ca să nu-ț uíte svânta lege.
Că de multă vreme li-i gătată
Cum ț-au slujit să li să dea plată.
Că-ș spurcară din tot giurământul,
De nu-ș socotiră-ntreg cuvântul.
Căzură-n laț pentru sămețâia,
Căce i-au cuprins blăstămățâia.
Le va ieși vestea de perire
Ce le va veni fără de știre.
Și te vor cunoaște ca ești Domnul
Pre tot locul și preste tot omul,
Și pre Iacov ai oblăduință,
Că pământul tot ți-i cu credință.
Și pizmașii cei fără de lege
Să să-ntoarcă spre noapte s-alerge
Ca câinele și să flămânzască,
Pregiur târgul tot sa cehăiască,
Cercând hrană și scurmând prin tină,
Să să culce și fără de cină. Iară eu să-ț cânt,
Doamne, de sâlă,
Sara când mă culc, cu a ta milă,
Să mî bucur și de demineață,
Zua petrecând cu bună viață.
Că, Doamne, m-fuseș de sprejineală
Și scăpare la zî de năvală.

Tu-m ești razăm, tu-m ești și putere,
Și te voi cânta fără tăcere.
Tu-m ești Domnul, tărie și sâla,
Dumnezăul mieu ești, a mea milă.

PSALMUL 59

Doamne, lepădatu-ne-ai și ne-ai surupat,
Pre noi mâniatu-te-ai și ne-ai și cruțat.
Pământul clătitu-l-ai și l-ai strămutat,
I-ai strânsu-i frânturile și l-ai vindecat.
Că te-ai arătatu-te aspru și aprins,
De ne-ai adăpatu-ne cu vinuri de plâns.
Și de teamă cine-ț au, le-ai datu-le sămn,
De arc să să apere cu toiag de lemn.
Și ceia ce țî-s iubiț să țî-i izbăvești
Cu brațul tău cel direpț și să-i mântuiești.
Și pre mine când mă rog, Doamne, să mi-auz
De la locul tău cel svânt și să-m și răspunz,
Ca să nu-m fac voia rea, nice să tânjesc,
Că tu parte face-m-vei să mă veselesc
De târgul Sihemului, de valea Sohot,
Că mi l-ai dat cu uríc, cu locul cu tot.
Al mieu este Galaad, al mieu Manasii,
De straje-m este Efrem lângă căpătâi.
Iuda1-m este ales de s-au arătat
În giudețe lăudat, țărâi împărat.

Moáv mi-a hi la căldări, Edom m-a-ncălța,
Filistenii vor sluji de m-or desculța.
Și toț carii mi-au pizmit mi să vor pleca,
Și nainte-mi vor veni de-i voi giudeca.
Nime nu mă va-ntiri să fug la cetăț
Cu șanțuri, cu tare străj, cu porț cu lăcăț,
Nice m-a-nșira să fug pănă la Edom,
De oaste-nspăimat, să scap de umbră de om.
Și nu vei ieși cu noi război sa ne porț,
Ce ne vei lăsa să him ocărâț de toț.
Pentr-aceea ne rugăm ne dă agiutori,
Că de folosul de om este puțân spori.
Doamne, într-agiutoriul tău ne vom lăuda
Cu numele tău cel svânt și război vom da
Tuturor pizmașilor, și li-om cuteza,
De-i vom lua-n sulițe și-i vom răteza.

PSALMUL 60
Mă rog, Dumnezăul mieu, tu să-m socotești
Rugămintea ce mă rog și să o priimești.
Când strig de la margine, de preste hotari,
Tu, Doamne, să mă auz la svântul oltari.
Și când sunt în voie rea, tu să nu mă laș,
Ce pre stâncă să mă sui la al tău sălaș.
Și povață tu să-m fii, cale de scăpat
Despre față de pizmaș, razăm și turn nalt,

Petrecând în casa ta-ntr-acoperemânt,
Supt svânta ta aripă, viață pre pământ.
Că tu, Doamne, îmi-asculț rugă ce grăiesc
Și mi-ai dat cu svinții tăi parte să trăiesc,
În moșie ce le-ai dat pre loc desfătat,
Și-mpăratului vei da să stea neschimbat.
Preste rod de rod să-i dai să custe lung trai
Denaintea Domnului, ce ți l-ai pus crai.
Mila ș-adevara lui cine va grăi
Să o poată cugeta în veci ce-a trăi?
Și numelui tău cel svânt, preste zâle lungi,
Ce-am făgăduit voi da cu jărtve, cu rugi.

PSALMUL 61
În ce chip nu s-a pleca cătră Dumnezău
Și i să va cuceri biet sufletul mieu?
Că de la dânsulu mi-i folos ș-agiutori,
Acela mi-i Dumnezău și răzămători.
Cu dânsul mă sprejinesc și nu m-oi clăti,
Și-n greu ce mi s-a tâmpla el mă va scuti.
Pizmașilor, pănă când veț umbla zăluz,
De veț lega-vă de om, veninați și cruz?
Și vă puneț de-mproșcați ca-ntr-un zid plecat,
Gândiț că l-iț1 răsâpi ca un gard stricat.

Și staț de vă sfătuiț prețul să-m schimbați

Și cu sete alergați cu rău să-m stricați.
Din rost îm zâceț bineț, de mă îmblânzâț,
Și din inemă cercați să mă vicleniț.
Ce eu tot mă voi pleca cătră Dumnezău,
Și lui să te cucirești, biet sufletul mieu.
La dânsulu mi-i să răbd, că mi-i Dumnezău,
Spre folos, spre agiutori, nemutat spre rău.
De Dumnezău m-oi spăsî, și slavă m-va da,
Dumnezău mi-a agiuta, căce-l voi răbda.
Deci să nedejdiuiț spre dâns, că vă zâc,
Tot soborul creștinesc, cu mare cu mic.
Și inema cătră dâns toț să vă vărsați,
Că-i a nostru Dumnezău, și să vă rugați.
Iară hiii omenești văz că sunt deșerț,
Și-i văz că sunt mincinoș, plini de strâmbătăț.
Și cu svatul lor cu tot deșert svătuiesc,
Și cuvântul nu le stă de câte grăiesc.
Pentr-aceea eu vă zâc să hiț înțălepț
Și să nu nedejdiuiț cătră strâmbătăț,
Nice cătră apucări să nu lăcomiț,
Nice-n bogățâi ce vin să nu vă uimiț.
Că de-aceasta Dumnezău o dat-au ales,
Și de-aceasta de daóri eu am înțăles
Că-i puterea și mila a lui Dumnezău,
Și va-mpărți tuturor după lucrul său.

PSALMUL 62
Dumnezăul mieu, Dumnezău svinte,
Ț-am mânecatu-ț dvorbă nainte.
Că pentru tine mi să-nsătează
Bietul de suflet; vrând să te vază,
Cât de ori multe ce te dorește,
Trupul, mișelul, să schimosește,
Ca-n pustii dese și-nsecetate,
Fără de apă și necălcate.
De m-aș vedea-mă-n svânta ta casă,
Mișelul suflet s-ar desfăta-să,
Prăvind de-aproape svânta ta slavă,
Că de-aș vedea-te fără zăbavă.

Că mi-i mai bună-n toată dulceața
Mila ta, Doamne, decât și viața.
Ce pentr-aceea ti-oi lăuda-te
'N buzele mele de bunătate.
Ț-voi ura bine, și-ntr-a mea viață
Să văz de-aproape svânta ta față
Și cu mâni tinse să stau la rugă,
'N sfântul tău nume, ce-s a ta slugă.
Atunce, Doamne, s-ar sătura-să
Bietul mieu suflet dintr-a ta masă.
Buzele mele te-ar lăuda-te
Cu bucurie de bunătate,

Că mie somnul mi să stârnește
Și-n vremea nopții, de te chitește.
Și cătră rugă de demineață
Gândesc la tine, că-m ești povață.
De mă acoperi supt aripi svinte,
Țâindu-mi umbră-n vreme fierbinte,
Mișelul suflet lipit să țâne
Preste tot ceasul, Doamne, de tine.
N-a putea nime să mă despartă
De-a ta direaptă carea mă-nvață,
Iară aceia ce-m cearcă răul,
Fără de veste să-i soarbă tăul.
Stârvuri să zacă, căzuț de aramă,
Să nu mai hie nice-ntr-o samă.
Hulpile noaptea părț să le facă,
Și zua pasări să nu le treacă.
Iară-mpăratul gând depreună
Cu Domnul s-aibă și voaie bună.
Și cine este giurat cu Domnul,
Laudă s-aibă de la tot omul.
Și să-ș astupe pizmașii gura,
Să să oprească vrajba și ura.

PSALMUL 63
Dumnezău svinte, tu mi-auz glasul,
Ce mă rog ție preste tot ceasul.

Și de pizmașii îm derădică
Mișelul suflet fără de frică.
Și să m-acoperi de ceata strâmbă
Ce dau cu mulțâi să-m saie-n gârbă.
Că li-i tăioasă limba ca spata,
Cu venin iute li-i arcul gata.
Fără de veste, cu lancea plină,
Vor să săgete cei fără vină.
Ne-având de tine, Doamne, sâială,
Dau de-l împroașcă toț cu năvală.
Ș-au întăritu-ș cuvânt de sfadă,
Să-ntinză lațuri, să puie nadă.
Zâcând că n-are cine să-i vază,
Cearcă-n tot ceasul ce să le cază.
Ce ei ș-or pierde toată sărita,
Cercând altóra să vază smânta.
Ce pentr-aceea, Dumnezău svinte,
Ce fac viclenii să-i iei aminte.
Și te rădică de le spari ceata,
Să le slăbască arc și săgeata.
Sâlă să n-aibă să păgubască,
Ca și săgeata cea cuconească.
Limbile-ntr-înșii să ostenească,
Lumea de dânșii să să ciudească.
Și să să teamă de cii tot omul,
Să pomenească ce-au făcut Domnul.

Și ce lucrează toț să-nțăleagă,
S-aibă direptul inemă-ntreagă.
Și toț direpții le va fi fală,
Având pre Domnul de sprejineală.

PSALMUL 64

Ție să cuvine, Doamne svinte,
Lauda-n Sion să ți să cânte.
Și ție făgadă să va da-să
În Ierusalim, svânta casă.
Să mi-auz și mie de făgadă,
Când vei strânge tot omul la radă.
Atunci de pârâș fără de lege
Și de păgânătăț ne vei șterge.
Ferice de cine li-i aleasă
De-i vei lua la svânta ta casă,
În curțâle cele desfătate,
Să să îndulcească-n bunătate,
De beserica ta de cea svântă,
Ce stă cu minune, ne-având smântă.
Ne rugăm și noi, Dumnezău sfinte,
Să ne-asculț la ceas de rugăminte.
Că svinția-ta ești așezare
Pre uscat tuturor și pre mare.
Tu sprejinești munțâi în vârtute,
Când turburez marea cu vânt iute.

De valuri, de urlet să-ntrestează
Toț păgânii și să spământeză.
Și de semne ce văd îi ia teamă,
Pre cei de departe, fără samă.
Demineață când ieș, tu dai ază,
Și de tine cina să-mfrâmșază.
De tine pământul să adapă,
Și de bișug nime nu să scapă.
Că părăul tău, Dumnezău, varsă,
De sațâu gătind tuturor masă.
Brazdele pământului le-mbată,
Să rodească secere bogată.
În ploi bune, vesele să crească
Vipturile și să să mulțască.
Anul cu cunună l-nărocește
Și cu de tot bine l-îndulcește,
Câmpii de grăsâme să să împle
Și pustia grasă să să tâmple.
În frâmsețe, dealurile nalte
Bucurie le-a-ncinge să salte.
Să-nvăscură oile, mieorii,
Și s-or veseli secerătorii
De zăpódii ce vor unda grâne,
Și toț vor cânta sătui de pâine.

PSALMUL 65

Strigaț lui Dumnezău, toț din țară,
Cântaț să s-auză păn-afară
Numele lui cél svânt, și-i daț slavă,
Daț̂i-i cinste fără de zăbavă.
Zâceț cătră Domnul : „Ce-s de nalte
Lucrurile tale și-nfricate!
Când ieș cu mulțâme de putere,
Pizmașii tăi toț stau cu tăcere.
Și pământul ție tot să-nchină,
Cu cântare și cu față lină,
Și să roagă svântului tău nume,
Ce-i vestit de cinste preste lume
Veniț de vedeț, cui i să pare,
Câtu-i Domnul de strașnic de tare,
Că-ntrece toț oamenii cu svatul,
Și marea o-ntoarce cu uscatul.
Și prin văi îș trece oastea lesne,
De le-agiunge apa pre la glezne,
Și de dânsul toț au bucurie,
Că-ș domnește vecii cu tărie.
Și ochii lui prăvăsc preste gloate,
De văd lumea și limbile toate.
Pentr-aceea toț să să păzască,
Și greșiții să nu să mândrească.
Iară voi, păgâni, fără de price
Lui Dumnezău să-i zâceț ferice

Și să-i strigați cinstea preste gloată,
Să-i răsune slava-n lumea toată.
Că mi-au pusu-mi sufletul în viață
Și piciorul mi-au ferit de greață.
Când ne cercai, Doamne,-n strecătoare,
De ne-ardeai c-argint în herbătoare,
Ne băgai picioarele prin lațe
Și scârbele ne puneai în brațe.
Că ne-ai suit păgânii în ceafă,
Cu rău ce ne fac și ne cer leafă.
Ce tu, Doamne, cu lesne ni-i trece
Prin pară de foc, prin apă rece,
Și cătră odihnă ne vei duce,
La răpaos și la sălaș dulce.
Pentr-aceea îț voi întra-n casă
Cu tăgadă și cu jărtvă grasă.
Și rugile ce ț-am giuruite
Le voi da-le să nu să uíte.
Cu rostul mieu ce-am zâs la nevoaie
Ț-voi aduce cu drag și cu voaie
Jărtve de ars cu măduhă grasă
Și tămâie, cu mieori de-acasă.
Și cu tauri, vătui ț-voi aduce,
Vin și pâine, unt și cu grâu dulce.
Și vă strângeț de-auzâț tot omul
Să vă spui s-aveț teamă de Domnul,

De cât bine mi-au făcut și-m face,
Și-m ferește sufletul cu pace.
Cătră dâns de-am strigat, având scârbă,
Mi-au iușuratu-mi greul din gârbă.
De supt limbă i-am nălțat cuvântul
Și s-au auzit în tot pământul.
Că eu de-am iubit vro strâmbătate,

Domnul să nu-m caute-n greutate.
Pentr-aceasta Dumnezău m-ascultă
Și mă scoate din grijea cea multă.
Blagoslovit să fii, Doamne svinte,
Că nu-m lepez mișele cuvinte,
Nice mila ț-oprești despre mine,
Lăudat să fii, cum țî să vine.

PSALMUL 66
Doamne, tu te-ndură și ne ură-n viață,
De-ț strălumineză pre noi svânta față,
Și ne miluiește să-ț cunoaștem pașii
Pre pământ ce-i merge să ne-nfrângi pizmașii.
Să-ț mărturisască năroade și gloate
Ce-ai făcut izbânda, și limbile toate.
Și păgânătatea s-aibă voaie bună,
Că-n direptul giudeci pre toț depreună.
Și limbile toate li-i deșchide cale

Pre pământ să țâie poruncile tale.
Și gloatele toate să-ț mărturisască
Ție, Doamne svinte, și să-ț mulțămască
De bișug de roade ce ș-au dat pământul,
Că ne-ai urat bine, Doamne, cu cuvântul.
Năroc și ferice ne-ai dat fără samă,
Și limbile toate să-ț aibă de teamă.

PSALMUL 67

Domnul să să scoale, să-i fugă de știre
Toț pizmașii noștri și să să rășchire,
Să fugă departe de svânta lui față
Cine nu-l iubește și-i caută cu greață.
Fum cu sterevie fața să le arză,
Și ca de foc ceară, răstopiț să cază,
Și toț pizmătarii de-a lui față svântă
Așe să despieie și să cază-n smântă.
Iară pre direpții Domnul să le facă
S-aibă de tot bine, viață să le placă.
Și cu bucurie să să desfeteze,
Nemică de-a lumii să nu-i întresteze.
Cântaț cum să cade Domnului pre nume
Și să-i faceț cale când vine pre lume,
De va să să suie preste scăpătate,
Cu svântul său nume și cu bunătate.
Faceț bucurie de svânta lui față,

Iară pizmătarii să-i cuprinză greață.
Săracilor Domnul le este părinte,
Văduvelor este giudeț de mainte.
De la locul cél svânt unde lăcuiește,
Tutinderea-n lume el oblăduiește.
Și pre toț îi crește și-i face cu casă,
Cu sfat de la dânsul să vor așeza-să.
Domnul ce sloboade pre cei din prinsoare
Pre ceia ce-s chíșavi da-le-va strânsoare,
I-a pune movile ca și în pustie,
Să șază mormânturi, pentru gingășie.
Din vremea aceea când tu, Doamne svinte,
Te milostivisăș de-ț luai aminte
Gloata ta cea svântă și-i erai povață
Prin pustietate, de-mbla fără greață.
Tremura pământul de-a ta strălucoare
Și s-aprindea ceriul de vărsa sudoare.
Muntele Sinaiul fumăga cu pară,
De svânta ta față, și lumina-n țară.
Că tu, Doamne svinte, ț-dedeseș cuvântul
Atunci cu Izráil să stea cât pământul,
Să-ț fie moșie, și i-ai datu-i ploaie
'N vreme secetoasă, de vărsa pohoaie,
Să-nverzască câmpii, s-aibă vita hrană,
Să nu flămânzască mișei preste iarnă.
De-a ta bunătate s-aibă bișug mare,

Poruncile tale să le strige tare.
Și să prinză veste toț de-a ta izbândă,
Când va sta-mpăratul să-mparță dobândă.
Iubitul pre steaguri cu multă frâmsețe
Va-mpărți pre cete lefe cu blândețe.
Și tu, oaste svântă, n-ii1 hi ca mainte,
Să te culci afară la tăciuni herbinte,
Ce vei dormi-n casă, de ti-i desfăta-te
'N sân de porumbiță,-ntr-áripi argintate.
După ceafă aur cu lucoare verde
Ț-va slobozî raze, de nu ti-i încrede.
Ț-va stoli-mpărațâi, Cel din ceri, cu slavă,
De-i coperi munțâi fără de zăbavă.

Ca-n Selmon când cade omătul de-albește,
Așe toată țara cu tine s-a-nvește.
Muntele cel mare ce-au pogorât Domnul,
Munte cu grăsâme de-l știe tot omul,
Muntele Vasanul, muntele de lapte,
Ce-are pregiur sine multe măguri nalte.
Toți munțâi aceștia vor râhni Sionul,
Măgura ce-a mică ce-a lăcui Domnul.
Ș-au ales într-însă loc să-ș puie cortul,
Că-n noi va petrece Dumnezău cu totul.
Când va veni Domnul de-a face căutare,
Vei vedea atunce ce-i de oaste mare,

Vei vedea carâta unde șede Domnul,
Că n-are putere să-i ia sama omul.
Mii și leghioaie, și sute nescrise,
Fără ce-are Domnul, și oști ce-s ne-atinse.
Și-ncătró purcede, unde i-i cuvântul,
Are călărime repede ca vântul.
Și Domnul dintr-însă departe dă rază,
Nu pot sta pizmașii să cate să-l vază.
Văzut-ai Sinaiul când ardea cu pară,
Când stai1 de departe de-l vedeai de-afară.
Că te lua groază de urlete multe
Și de glas de bucin ce să vedea-n munte.
N-ii pățî c-atunce să te îngrozască,
C-acmu vine Domnul să te miluiască,
Să te ia cu sine din plean, din șerbie,
Să te suie-n țară, să-ț dea-mpărățâie.
Prin dare puțână ce ț-au luat Domnul,
Ț-va da bogățâie de-a râhni tot omul,
Te va-mbia-n casă și te-a așeza-te
'N sălaș cu odihnă, de ti-i desfăta-te.
Bună cuvântare s-aibi, Dumnezău svinte,
Zî de zî să-ț crească slava ca mainte.
Că-n războiul nostru stăm fără de frică,
De toi de năvală nu gândim nemică,
Ce facem putere cu a ta izbândă,
De ni să sporește nainte dobândă.

Că tu, Doamne svinte, cu lesne ni-i scoate
Cu a ta vârtute de la prag de moarte.
Iară pre pizmașii vei lovi din frunte,
Di-or sta ca pologii capete căzute.
Vârv de păr din vină nu li s-a ierta-să,
Ce cu vârv măsura le vor da cea rasă.
N-or putea să scape nice-n vârv de munte,
Că din Bazan Domnul i-a prăvăli iute
Și-i va băga-n mare de-i vor vedea fundul,
Să le zacă-n mestec oasele cu prundul.
Vei brodi prin sânge ca și de mainte,
Ce limpiia cânii, de vei ținea minte.
Cându-ț mergea Domnul la război în frunte,
De sta polignite stârvurile crunte,
Ieșiia atunce tot omul să vază
Pre-mpăratul nostru război ce lucrează.
Când să-ntorce-acasă îi mergea nainte
Boierii și curtea șiraguri tocmite,
Prin cântări de șiruri de giocuri de fete,

De le da-mpăratul dar fără scumpete.
Din cetele toate, din năroade mare
Veniia la Domnul bună cuvântare,
Și din toată vița cea izrailească
Să cânte pre Domnul și să-l proslăvască.
Micu-i Veniamin și puțân cu ceata,

Ce-i la război iute și ager cu spata.
Boierii Iúdei1, ce mergea din frunte,
Zavilon, Neftalim, cei cu steaguri multe,
Și cu toț boierii, când ieșiia-n oaste,
Împungea pizmașii cu sulița-n coaste.
Mergea fără frică și fără de greață,
Că tu, Doamne svinte, le erai povață.
Deci poruncește cu svânta ta sâlă,
Și să să-ntărească pre noi a ta milă
Care-ai făcut, Doamne, și veste să-ț iasă
Preste Ierusalim, din svânta ta casă.
Daruri împărățâi ție să-ț aducă,
De frică să-ț aibă și hiara de luncă.
Taurii cei coarneș să să spământeză,
Și vacile grase să nu să cuteză
Să să mai rădice să ne împresoare,
Strecurat c-argintul să calce-n picioare.
Ce tu, Doamne svinte, păgâni ce cer svadă
Să-i rășchiri departe și să-i dai în pradă.
De pre la Eghipet rugători să-ț vie,
S-apuce nainte de la Tiopie,
Și toț împărățâi ce sunt preste lume
Să vie să cânte svântului tău nume.
Și să-ț cânte, Doamne, când te vei sui-te
Pre din sus de ceriuri, despre răsărite,
Să-ț slobozăști glasul și să-ț dai cuvântul,

Să tremure lumea și cu tot pământul.
Să-ț trimiță slavă, Doamne, cu credință,
Să-ț cânte creștinii cu prea cuviință.
Când de preste núori, Doamne, ti-i ivi-te
Minunat cu svinții ce ti-i pogori-te
În creștinătate, și să ne dai sâlă,
Domnul lui Izráil, cu svânta ta milă.
Că ție să cade bună cuvântare,
De-a ta-mpărățâie ce-i cu așezare.

PSALMUL 68

O, Dumnezău svinte, tu mă scoate
De pohoi de ape, toi de gloate,
Ce-m vine la suflet, și de gloduri
Cu pâcle adânce, fără poduri.
Că sunt încungiurat de adâncuri,
De mă trage vivorul la smârcuri.
Strigând mi-au venitu-mi amețală,
Mi-au amurțât limba-n osteneală.
Ochii să tâmpiră de zăbavă,
Dorind, Doamne, de svânta ta slavă.
Și pizmașii miei stau împrotivă,
Fără număr, cu ceată zlobivă.
Perii capului mieu covârșiră,
Asupra mea când stau de să-nșiră.
Fără vină mă dederă platnic,

Și tu, Doamne, mă știi de sunt pradnic,
Și greșelele m-știi de grămadă,
Că de tine nu-mi este tăgadă.
Pentr-aceea mă rog, Doamne svinte,
Și de mine să-ț fie aminte,
Să nu ducă direpții rușine
Și necinste-n ceva pentru mine,
Că eu pentru tine duc ocară
Și mustrare ce-mi vine din țară,
Cu răceală ce-m iese pre față,
Cât de mine li-i frațâlor greață.
Ce-s cu mine născuț dintr-o maică
Vor de sine strein să mă facă.
Petrec pizmă și mustrare deasă.
Și cându-m postesc mișelul suflet,
Duc ocară ce nu-m este-n cuget.
Iară când mă-mbrac în strecătoare,
Le sunt de batgioc în sărbătoare.
Ceia ce beau la crâșme mă cântă
Și pre la porț mă iau în prohită.
Iară eu cătră tine cu rugă Mă rog,
Doamne, că sunt a ta slugă.
Și-m cerc vreme să mi-aflu-ndemână
De la tine să iau milă plină.
Și să mi-asculț, Doamne,-ntr-adevară,
Să nu mă laș să hiu de ocară,

Nice să laș să m-afunde tina,
Ce să rădici de pre mine vina.
Și să scap de cine mi-s cu greață
Și de genuni adânci, line-n față.
Vivorul apei să nu mă tragă,
Să mă-nghiță genunea cea largă,
Nice smârcul buza să-ș deșcheie
Să mă soarbă și să să încheie.
Ce să mi-asculț, Doamne,-n greutate,
Că-ț este mila cu bunătate.
Și cu ale tale ieftinețe
Să cauț cătră mine cu blândețe.
Să nu-ț ascunz a ta svântă față
Despre mine, Doamne, cu vro greață,
Ce-ț sunt slugă, și-n mișelătate
Să mi-auz de sârg cu bunătate.
Mișelul să-m iei suflet aminte
Și să-l izbăvești, Dumnezău svinte.
Pentru pizmașii miei tu mă scoate,
Că tu-m cunoști mustrările toate.
Pâșcăiala m-știi și de ocară,
De pizmașii ce-m supără-n țară.
Sufletului mustrare-i sosește
Și mișelăciune-i prisosește.
Așteptam cineva să mă plângă
La nevoaie ce sunt și la tângă

,

Să mă mângâie, și n-ávea nime
Să să găsască din omenime.
Și mă hrăniră-n foame cu here
Ceia ce i-am hrănitu-i cu miere.
Și-n sete cu oțăt m-adăpară,
Să le fie masa de ocară.
Să să puie-nainte-le cursă,
Ce-m dederă oțăt pentru mursă.
Să-ș ia plata și să să smintească,
Și-ntunecăciunea să-i orbască.
Să nu vază când vor da de scârbă,
Să-i zgârcească răutatea-n gârbă.
Și să-i verse Domnul cu mânie,
Să-i agiungă undă cu urgie,
Să le fie curțâle pustie,
Și casele de dânș să rămâie,
Nime-ntr-înse să n-aibă să șază,
Să șuire cine-a-ntra să vază.
Că pre cela ce i-ai dat certare
Alergară să-l bată mái tare.
Și mă preste rane usturară,
Preste-adaos mai mult mă mustrară.
Dă-le și lor adaos pre vină,
Pre greșală certare deplină.
Și să nu-ț încapă-n dereptate,

Ce să le raz numele din carte.
Cu direpții să nu-i scrii la viață,
Și să li să puie vina-n față.
Iară eu, într-a mea lângegiune,
Te am, Doamne, de vindecăciune.
Și ț-voi lăuda cinstitul nume,
Doamne svinte, cu cântec pre lume,
Și cu laudă te voi mări-te,
Pentru ca să-ț placă, Doamne svinte,
Decât vițăl tânăr, când răsare,
De-i cresc coarne și gemănări tare.
Să mă vază mișeii, să salte
Cu veselii, cu cântece nalte.
Cercaț pre Dumnezău fără greață,
Să vă custe sufletele-n viață.
Că mișeilor Domnul le-ascultă
Și-i sloboade din grijea cea multă.
Și ferecațâi săi nu-i defaimă,
Ce le trimite vești bune-n spaimă.
Lăudațî-l, ceriuri și pământuri,
Cu dealuri, cu șesuri și cu câmpuri,
Și mările vesele să salte,
Cu unde s-arunce valuri nalte.
Câte-ntr-înse să mișcă ș-au viață,
Să să veselească cu dulceață.
Că Dumnezău au dat mântuință

Sionului, să n-aibă sâință.
Și cetățâle toate s-or face
’N jidovime și vor sta cu pace,
Să lăcuiască și să petreacă,
Și uríce pre dânsă să-ș facă.
Slugile tale ce-s cu credință
Să-ș descalece-ntr-însă sământă,
Ce iubiră preasvântul tău nume
Decât binele tot de pre lume.

PSALMUL 69

Doamne,-ntr-agiutori să-m iei aminte ,
Să mi-auz de sârg, Dumnezău svinte.
Cine-m cearcă răul, rău să pață,
Să-i lovască răceala din față.
Să să-ntoarcă de sârg cu ocară
Ceia ce mă pâșcăiesc în țară.
Și direpții s-aibă voaie bună,
Să să veselească depreună.
Și toț ceia ce te, Doamne, cearcă,
Bucurie deasă să nu-i treacă.
Și să-ț aibă pururea a zâce :
„Mărit să fii, Doamne, cu ferice! “
Și ceia ce-ț iubăsc de izbândă,
Să le vie pururea dobândă. Iară eu, ce sunt mișel și meser,

Să ies, Doamne, de la tine vesel.
Că-m ești agiutori și sprejineală,
Și vin, Doamne, fără de pesteală.

PSALMUL 70
Cătră tine am nedejde,
Doamne, cându-s în primejde.
Și să nu-m vie sminteală,
Preste veci să duc stideală.
Și cu a ta dereptate
Să mă scoț din greutate.
Și te pleacă de mi-ascultă,
Să mă scoț din grije multă.
Să-m hii Domn și sprejineală,
Și stâncă despre năvală,
Și razăm, și năzuință,
Și să-m hii și mântuință,
Să mă scoț de mâna strâmbă
Și să-m iei răul din gârbă.
Că tu-m ești, Doamne, răbdare,
Doamne, cu nedejde tare,

De la vrâstă de pruncie
Îm ești razăm și tărie.
Din maică-mea din mătrice
M-ai închegat, și ț-voi zâce

Cântare nepărăsâtă,
Că sunt a mulț de prohită.
Ce tu-m ești agiutori tare,
Și-m vei umplea de cântare
Rostul, de ti-oi lăuda-te,
De slavă, de bunătate
Și de mare cuviință,
Toată zua cu credință.
Nu mă urni-n bătrânețe
Dintr-a tale ieftinețe.
Când virtutea mi s-a stinge,
Mă rog, Doamne, de m-ii1 strânge.
Și de ceata cea zlobivă,
Ce țî să pune-mprotivă,
De-m străjiuiesc bietul suflet
Și mă grăiesc cu rău cuget,
Să dea-n goană după mine,
Zâcând că-s urnit de tine:
„Bine că ne-au venit toană,
Blămaț să-l luăm în goană,
Să-l apucăm fără gloate,
Că de-acmu nu-i cine-l scoate“.
Ce mă rog, Dumnezău svinte,
Să le scurtez din cuvinte
Și să le dai războiu iute,
Să-m fii agiutori din frunte,

Să le pui răceala-n față,
Și de spate să-i ia greață.
Și să pieie cu ocară,
Să le margă vestea-n țară.
Aceia ce mă vinează,
Și mă pârăsc să mă piarză,
Cu rușine să să-mbrace
Și să n-aibă-ncătro face.
Carii cearcă să mă prinză,
Răutatea să-i cuprinză.
Iară eu hie-n ce vreme
Lângă tine nu m-oi teme,
Ce ț-voi adaoge cântec,
Din zúori de când mă mânec.
Și rostul mieu preste țară
Îț va striga de-adevară,
Toată zua cu priință
Ț-va spune de mântuință,
Că cu scrisul n-am vârtute
Să iau sama de oști multe.
Ce ț-voi intra cu tăcere,
Doamne,-n svânta ta putere,
Că de ce ț-voi ținea minte,
De-adevărate cuvinte
Dintr-a ta svântă scriptură,

Ce mi-au dat învățătură,
De la vârstă cuconească,
Și de-acmu să să vestească,
Ce ț-voi spune de ciudese,
De minuni, de semne dese.
Și-n vârstă de căruntețe,
Și până la bătrânețe,
 Să nu mă laș, Doamne svinte,
 Neluat de tine-aminte,
 Până când voi putea spune
De brațul tău, de minune,
Preste rude să să tinză
Și de veste toț să prinză
De sâla ta de cea svântă,
De-adevară fără smântă,
Doamne, și până la nalturi,
De sa știe-n toate laturi,
Ce mi-ai făcut minuni mare.
Cine-i ca tine de tare
 Și să-ț hie deprotivă
’N hire bună, milostivă?
Când te-ai arătat cu scârbă,
 Mi-ai lăsat răul în gârbă.
Ce iarăș mi-ai datu-mi viață,
Când te-ai întors cu dulceață.
 Și m-ai scos de la prăpaste,

Ce-m vinisă cu năpaste,
Ivindu-te cu mărire,
De m-ai scos de la pierire.
Că te-ai întors cu priință,
De mi-ai trimis mângâință.
Și din prăpaste adâncă
M-ai scos și m-ai pus pre stâncă.
Pentr-aceea, Doamne svinte,
Îț voi ținea și eu minte
Și te voi lăuda-n gloate,
Prin năroadele prin toate.
Cu vase ce-s de cântare,
Adevara ta cea mare,
Și-ntr-alăute cu strune
Ț-voi cânta cu viersuri bune.
Că svinția-ta ești Domnul Lui
lzráil ș-a tot omul.
Și mi s-a bucura rostul
Cu sufletul mieu cu totul,
Pentr-a ta răscumpărare,
Cântându-ț dulce cântare.
Și limba mi s-a deprinde
Toată zua grăind pilde
De svânta ta adevară,
Și toț pizmașii din țară
Să le pui răceală-n gârbă,

Aceia ce-m cearcă scârbă.

PSALMUL 71
Doamne, dă-ț giudețul la-mpăratul ,
Dă-ț și dereptatea și tot sfatul,
Să ți-l țâie hiiu-său ce are,
Să domnească, să hie crai tare,
Să-ț giudece lumea-n dereptate,
Să n-aibă mișeii strâmbătate.
Pacea-n lume ca munții să crească,
Dereptatea dealuri să-ș ivască.
Să-ș facă mișeilor giudețe,
Asupriții să-i ia cu blândețe,
Pre clevetnic și pârâș să plece,
Și puterea strâmbilor să sece.
Și să custe ca soarele craiul,
Și ca luna să-i hie lung traiul.
Și să-ntreacă preste rod de rudă,
Că s-a pogorî fără de trudă
În fățare ca roua pre lână
Și-n pământ ca picătura lină.
'N zâle-i dereptatea va da rază,
Pre mulțâme de pace să șază,
Pănă când să va rădica luna,
Ca să-mpărățască totdeauna,
De la mare și pănă la mare,

N tot pământul domn cu așezare.
Etiopii nainte-i să cază,
Să să-nchine și-n pace să șază.
Și pizmașii lui țărnă vor linge,
Când la-nchinăciune-i să vor strânge.
Împărații de pre Marea Albă
Îi vor veni cu daruri la treabă.
Și din ostrove de la toț craii
Daruri îi vor aduce cu aii.
Împărățâi arăpești și Sava
I-or da daruri și-i vor prăvi slava.
Și i să vor închina toț craii,
Toț păgânii slujindu-i cu aii.
Că mișelul l-a scoate din sâlă,
Și de cei săraci îi va fi milă.
Și cu mâna sa cu cea-ndurată
Le va da prin suflet craiul plată.
Prin camătă și pentru tot prețul
Le va scoate capul cu giudețul.
Și va fi cinstit svântul lui nume
'Nainte-le, de să va ști-n lume.
Că va custa cu crăie dulce,
Și arapii aur i-or aduce.
Pentru dânsul făgadă vor face,
Toată zua i-or ura cu pace.
Bișug mare să rodească-n țară,

Să să suie și preste hotară.
Să să nalțe spicul ca Livanul,
Să le prisosască pre tot anul.
Și vor înflori de la cetate
Ca iarba, sătui de bunătate.
Fericitu-i va fi svântul nume,
În toț vecii, și slăvit în lume,
Că mainte de soare trăiește
Numele lui, de să proslăvește.
Și cu dânsul îș vor ura bine
Neamurile lumii, cum să vine.
Și păgânii cu toțâi vor zâce
Să trăiască craiul cu ferice.
Blagoslovit să fii, Doamne svinte,
De ciudese ce faci preste minte,
Blagoslovit să-ț aibi svântul nume,
Preste veci slăvit să fie-n lume.
Și să-ț umple slava-n tot pământul,
Și să-ț fie, Doamne,-ntreg cuvântul.

PSALMUL 72

Câtu-i Domnul de cu bunătate
Lui Izráil, de nu stă departe
De la cei cu inemă direaptă,
Ce sânt cu știința cea curată.
Iară mie mai să strămutară

Picioarele, de să lunicară.
Puțân de n-am smintit din cărare,
Să mă scap în gios cătră pierzare.
Că râhnii pre cei fără de lege
Și pre cei răi năroc ce le merge,
Cât de moarte ei nu bagă samă,
Și de boală cu lesne să-ntramă.
Și cu oamenii n-au osteneală
Să ia bătăi pentr-agoniseală.
Pentr-aceea căci le prisosește
Bogățâia carea-i sămețește,
Că sunt îmbrăcaț din strâmbătate
Cu vicleșug de păgânătate.
Le-a ieși strâmbătatea ca săul
Ce l-au adunat cu de tot răul.
Să desfetează și să dezmiardă
În strânsură strâmbă și de pradă.
Năslesc de grăiesc de ce le place,
Cu vicleșug să facă nepace.
Strâmbătatea în sus răsunară,
Să s-auză tutinderea-n țară.
Ș-au pus în ceri gurele de cască
Și-ș trag limba pre pământ să pască.
Pentr-accea își va-ntoarce Domnul
Cătră sine pre-ai săi, pre tot omul.
Și zâlele li s-or afla pline,

Cându-i va lua Domnul cu sine.
Și de-ntreabă neștine de Domnul :
„Cum ia sama și ști de tot omul?
Dară are și Cel de Sus minte,
Să ia sama de toate cuvinte?“
Că aceștia ce-s cu sămeția.
Ce i-au întâritu-i bogățâia,
Le pare că va fi stătătoare,
Să-ș petreacă tot cu sărbătoare.
Ce eu, iarăș, am zâs și voi zâce :
„Oare hi-m-va cândva vro ferice,
Căce-m este inema direaptă,
Și mânule-n știință spălată?“
Toată zua cu rane pre spate,
Și clevetnicii stau deoparte,
Demineață de la mânecușuri
Pănă-n sară ce mărg la culcușuri.
Ce eu le-am zâs destule cuvinte,
Și iarăș li-oi zâce, Doamne svinte.
Și tu, Doamne, ț-ai dat giurământul
Cu hiii tăi să stea cât pământul.
Și de-aceasta a cunoaște m-pare
Și mi-i trudă de-aș intra mai tare
În svânta ta, Doamne, svințitoare,
Să-nțăleg giudețul din scrisoare,
De sfârșitul fietecărúia,

Că nu li s-a veghea nimăruia.
Și pre-aceștia ce fac strâmbătate
Îi vei da să pață răutate.
Cu mândria lor îi vei da-n râpă,
Și ș-vor pustii casa, de pripă.
Vor pieri cu totul și s-or stânge
Cu fărădelegi cu ce ș-vor strânge.
Când s-or deștepta din ce-ș visază,
Bine ce ș-au visat să nu-ș vază.
Să le lepez obrazul departe,
Doamne, dintr-a ta svântă cetate.
Că-ntru mine inema mă arde
Și căldura din rărunchi îm scade.
De batgiocurit într-acea oară,
Ca un dobitoc țî-s de pohoară.
Sunt cu tine-n tot ceas pre-ndemână,
Și tu mă țâi de direapta mână
Pre sfatul tău, de-m ești și povață,
Să mî iei în slavă și-n dulceață.
Că eu altă pre pământ n-oi cere,
Numai ce-m dă-n ceri să te-aib avere.
Că de-aceasta mi-i inema sacă,
Și trupul, miselul, ce-a să facă?
Ești-mi, Doamne, inemă și parte,
Și avere strânsă de departe.
Carii să de tine depărtează,

Îi vor duce de pripă să-i piarză.
Vei răspierde pre cine s-abate
De la tine, Doamne, spre păcate.
Oară eu m-oi lipi lângă tine,
Că-m esti, Doamne, nedejde spre bine.
Și voi ieși fără de zăbavă,
De ț-voi mărturisi svânta slavă,
Și hiìca Sionului să vază
Hvala ta, din poartă-ș, lăsând rază.

PSALMUL 73
A ce, Doamne, ne-ai urnit departe,
Ne-ai părăsât și nu ne ții parte?
Turmei tale te-ai întors cu scârbă,
De o ai lăsat cu rău în gârbă.
Adu-ț, Doamne, de turmă aminte,
Ce ț-ai agonisit de mainte,
Cu toiagul ce ți-i de moșie,
Ce-ai scumpărat să-ț fie-n vecie,
Și muntele ce-ai ales, Sionul,
De-ai făcut lăcuință cu omul.
Ce să-ț rădici mâna ta cea svântă
Pre pizmașii ce vin de fac smântă
Cu vicleșug în svânta ta casă,
Să-i despoaie veșmânt de mătasă.
Că să lăudară-n sărbătoare

Să-i puie veșmânt de strecătoare,
Să o umple de steaguri, de semne,
Să dărâme ca-n dumbravă lemne,
Cu săcuri unșorii să-i oboară,
Să-i dezbrace aur cu ozoară,
Și ușile cele aurate,
De ciocane, zac pre gios călcate.
Beserica ta, Doamne, cea scumpă,
Aprinsără cu foc să o rumpă,
Și sălașul svântului tău nume
Îl huliră păgânii în lume,
Și cu rudele lor să-nvitară
Să-ț oprească jărtvele din țară.
Că să vorovăsc, Dumnezău svinte,
Cu sfat rău, cu deșerte cuvinte:
„Să-i oprim de-acmu să nu cuteze
’N țară lui Dumnezău să-i sărbeze,
Nice să mai lăsăm să să-ndemne
Să să mai rădice-ntr-înșii semne.
Proroci încă n-au să le gâcească,
Să poată de noi să să păzască“.
Dară până când, Doamne, pizmașul
Îl vei lăsa de-ț strică sălașul?
Și svântul tău nume l-întărâtă
Pizmașul cu gura cea urâtă.
A ce ț-întorci mâna de la arme,

De nu-ț laș direapta să-i destrame?
Ce tu, Doamne svinte și-mpărate,
Dintr-a ta bătrână bunătate
În mijlóc ț-ai pus izbânda-n lume,

De țî să vestește svântul nume.
Tu ai închegat marea-n vârtute,
Când o ai despărțât cu vânt iute,
De ț-ai deșchis oamenilor cale,
Și nu s-au udatu-să prin vale.
Tu ai bătut zmeii preste moale
Cu marea ce-ai lăsat ca din foale.
Pre chitul ce goniia să-nghiță
I-ai zdrobitu-i capul, să să sâmță,
Și l-ai dat tiópii1 să-l mănânce,
Să nu poată să să mai rădice.
Tu ai dat fântână apătoasă
În pustie din piatră vârtoasă.
Cându-ț era oștile-nsătate,
Le-ai adăpat cu părău de lapte.
Tu ai săcat apa Iordanul,
În vremea sa, când varsă la anul,
Și ț-ai trecut oamenii cu lesne,
De le-au agiuns apa pre la glezne.
De la tine zua luminează,
Și noaptea cu stelele dă rază.

Tu ai tocmit luna de dă zare,
Și soarelui i-ai dat de răsare.
Tu i-ai dat pământului frâmsețe,
De l-întoarce vara-n tinerețe.
Primăvara-i de tine făcută,
Să plodească roua roadă multă.
Și să-ț aduci aminte de turmă,
Pizmașul să nu i să ia-n urmă,
Și să-ț facă numelui ocară
Nebunii ce-s pre-aproape de țară.
Nice să dai gadinilor voaie
Să-ț facă oițelor nevoaie.
Sufletele cele ovilite
De la tine să nu să uite,
Nice să-ț laș, Doamne, giurământul
Ce l-ai făcut să stea cu pământul.
Că cetele cele-ntunecate
Casa ș-au umplut de strâmbătate.
Și să nu-ț laș smeriții să pață
Rușine și mustrare cu greață,
Că mișeii îț vor vesti-n lume
Și-ț vor făli cinstitul tău nume.
Pentr-aceea, Doamne, te rădică
Cu giudeț, să-ț aibă toț de frică,
Și-ț ado aminte de ocară
Ce brodesc nebunii pănă-n sară.

Nu uita de glasul cel de rugă
A mișeii tăi în vreme lungă,
Când pizmașii tăi ce ni-s cu greață
I-ai lăsatu-i în sus de să nalță.

PSALMUL 74
Mărturisi-ne-vom, Doamne svinte,
Denaintea ta cu rugăminte
Și vom chema preasvântul tău nume
De-l vom vesti tutinderea-n lume.
Când voi lua de la tine vreme,
A giudeca direpț nu m-oi teme.
Că pământul s-au șters de să roade,
Și de pre dâns să topăsc năroade.
Ce eu l-am întăritu-l de toarte,
De-am așezat năroadele toate.
Păcătoșii i-am oprit de poarne,
Și greșiții să nu scoață coarne :
„Nu vă rădicareț coarne búori,
Nice vă rădicaț gura-n núori,
De grăiț spre Domnul strâmbătate,
Cu viclésug, cu nedereptate“.

Că nu veț și oare despre soare
Vine Domnul, să vă dea strânsoare?
Au vă vine de la scăpătate,

Când va lua sama de păcate?
Au doară vă vine despre munte,
Când s-a ivi ca un fulger iute?
Că Dumnezău giudecă-n tărie
Și nimărui nu-i cu fățărie.
Pre uni-i pogoară și-i smerește,
Pre alțâi îi rădică și-i crește.
Că păharul este îndemână
În tot ceasul la Domnul amână,
Cu vin prísne și plin de diresuri,
Din carele dă plată-ntr-alesuri.
Și dintr-însul într-alt va derege,
Să bea drojdii cei fără de lege.
Iară eu în veci m-oi bucura-mă
Și m-oi veseli fără de samă,
Când îț voi cânta, Dumnezău svinte,
Cu Iacov dvorindu-ț denainte,
Când sulița strâmbilor cea lungă
O voi frânge, să nu dea să-mpungă.
Și direptul ș-a rădica steagul,
De va bate strâmbii cu toiagul.

PSALMUL 75
Știut este Dumnezău în jidovime
Și i-i svânt numele mare-n zrailime.
Locul său cel svânt cu pace și-l așază,

Din Sion lăcașul lui sloboade rază,
De-ngrozește pre păgâni să nu să mișce,
Arc și suliță, și scutul să-ș rădice.
Minunat strălucești, Doamne, de la munte,
De-ngrozăști pre toț păgânii în oști multe.
Că le dai spaimă prin somn când dorm cu dulce,
Cât dobânda cea de-amână nu-ș pot duce.

Că de-a ta, Dumnezău svinte, căutătură
Pier pizmașii de să fac ca nește zgură.
Carii scapă de războiul tău, fug tare,
De-i oboară-n fugă somnul de călare.
Dară cine nu s-a teme, Doamne svinte,
De-a ta groază ce-i vestită de mainte?
Și tu, Doamne, de demult ț-ai dat cuvântul
Că ești Domnul ce-a să giudece pământul.
Cu tăcere toată lumea stă de-așteaptă
Pre giudeț ce le vei face să ia plată.
Și atunce pre toț blânzâi vei alege
De-i vei scoate dintre cei fără de lege.
Pentr-aceea vă luați sama tot omul,
De vă rugați cu tot gândul cătră Domnul.
Și feriț să nu vă scape gând din minte,
Ce să prăznuiț în rugă cu herbinte.
Și când vă rugați spre Domnul cu făgadă,

De ce grăiț să pliniț fără tăgadă.
Și veniț cu pominoace pregiur Domnul,
Boierime și prostime, cu tot omul.
Și cu frică staț la rugă să vă ierte,
Când de suflet va-mpărțî să nu vă certe.
Că Dumnezău decât craii mai rău bate,
Și vă luaț toț aminte de păcate.

PSALMUL 76

Am strigat cu glasul mieu, Dumnezău svinte,
Și mă rog să-m înțălegi de rugăminte.
Cătră tine-n zî de grije strig cu jele,
Cu mâni tinse-n vremea nopții, prin greșele
Și prin spaimă să nu-m vie-nșelăciune,
Să mă mângâi, mă rog, Doamne,-n slăbiciune.
Că mișelul mieu de suflet te chitește
Și de tine pomenind să veselește.
Nevoit-am ș-am slăbit din bietul suflet,
Lăsând somnul și odihna, stând în cuget.
De mâhneală n-am putut grăi cuvinte,
Cugetat-am și de zâle de mainte,
De pre veci, de mi-am luat învățătură,

Și mă noaptea chitiia-n svânta scriptură.
Să izbește bietul suflet de scâncește

Pentru Domnul de mulț veci ce zăbăvește.
A ce, Doamne, ne-ai urnit așe departe,
De nu-ntorci precum ne-ai fost cu bunătate?
A ce, Doamne, îț laș mila de-i tăiată
Și direapta ț-ai închisu-ț cea-ndurată?
Vei să-ț umpli pre tot rodul graiuri svinte,
Ce te-ntoarce cătră noi cu-ndurăminte.
Și să nu-ț uíț de-a tale ieftinețe,
Să-ț întorci mânia svântă spre blândețe.
Că eu, iarăș, de ce-am zâs acmu voi zâce
Că dereapta ta le schimbă cu ferice.
Și de lucrurile tale eu țâi minte,
De ciudese din ceput, Dumnezău svinte.
Și prin lucrurile tale m-oi deprinde,
Din cepăturile tale luând pilde.
Dumnezău, din svântul tău sălaș faci cale,
Când stolești cătră războiu oștile tale.
Cine-ț este, Doamne svinte, deprotivă
De mărire și de hire milostivă?
Tu ești Domnul din ceput ce faci ciudese,
De te-arăț în oastea ta cu semne dese.
Că tu, Doamne, ț-ai luatu-ț oastea-n brațe,
Când i-ai scosu-i din șerbie și din lațe

Pre toț fiii lui Iiacov din Eghipet,
Că le-ai auzât de muncă și de țâpet.

Când te-ai pogorât la dânș într-acea țară,
Toate apele cu sânge să-nchegară.

Și cu urlete ploi mare vărsa tare,
De herbea undele-n bezne ca-n căldare.
Și din núori mergea hreamăt și săgete,
Să-ngrozască eghiptenii, să să certe.
Glasul tunetului tău trăsniia-n roată,
De-ț lumina fulgerile lumea toată.
S-au strămutat de cutremur tot pământul,
Când ai tăiat cale-n mare cu cuvântul,
De-ai uscat într-însă vaduri în vânt mare,
Că tu, Doamne, ai făcut cărări prin mare.
Și nu laș să să cunoască a ta urmă,
Cându-ț treci prin fundul mării svânta turmă,
Cu Moisei și cu Aron ce-ai pus povață,
Să o poarte pre pășiune cu dulceață.

PSALMUL 77
Oamenii miei, să-m luaț aminte
Legea ce v-am dat, și la cuvinte.
Să vă plecaț, ce-am zâs să-nțelegeț,
Cuvinte din rostu-mi să culegeț.
Că din rostul mieu voi scoate pilde
Și ciumilituri, ce voi deșchide,

Din bătrâni luând începătură,
Precum aț înțăles din scriptură.
Și părinții voștri cu poveste
V-au spusu-vă de-aț prins toț de veste.
N-au putut cuconii lor s-ascunză
De cătr-álte roduri, să n-auză,
Fala Domnului să o grăiască,
Minuni și puterea să-i vădească.
Și au pus lui Iacov mărturie,
Să-i stea legea-n Zrail cu tărie.
Ce ne-au dat părinților credință,
Să-ș învețe fiii să să sâmță,
Și să ia-nvățătură nepoțâi,
Cuconii lor să știe cu toțâi.
Pre Dumnezău nedejdea să-ș puie
Și faptele Domnului să spuie,
Și poruncile lui să le cerce,
Să nu fie ca părinț ce-i fece,
Rod ce mânie și să-ntărâtă,
Rod cu strâmbă inemă de smântă.
Ce nu stă cu Domnul în credință,
Și la suflet nu va să să sâmță.
Fiii lui Efrem ce bat cu arce
Dederă dos la războiu de lance,
Că cu Domnul nú-ș țân giurământul,
Nice-i feresc legea și cuvântul.

Bunătatea Domnului uitară
Și ciudese ce-au făcut în țară,
Prin Eghipet ce le-au făcut
Domnul Minuni mare de-au văzut tot omul,
În Tanéos, în loc de câmpie,
Când le scotea moșii din șerbie.
De-au desfăcut marea să-i petreacă,
Să le dea moșie să le placă.
Când au potprit marea ca-ntr-un foale,
De i-au trecut preste-arină moale.
Și zua le-au pus núor povață
Prin pustie de-au mărs fără greață.
Iară noaptea le-au țânut lumină
Cu stâlp de foc, ca de zî senină,
Au despicat piatra în pustie,
De i-au adăpat cu apă vie,
C-au slobozât izvoară din stâncă,
Cu părauă cu apă adâncă.

Ce ei preste bine îi greșiră,
Și la loc de secetă-i cârtiră,
Ispitind pre Dumnezău prin gânduri
Și cerșindu-ș bucate cu rânduri.
Și pre Dumnezău îl clevetiră,
De grăiră asupră-i cu pârâ :
„Dară poate Domnul să găteze

Mese-n pustii să ne ospeteze?
C-au lovit cu toiagul în stâncă,
De-au purces dintr-însă ap-adâncă,
Și părăuăle s-apătoșară,
De băură toț și s-adăpară.
Dară putea-ne ne va da și pâine,
Să ne facă masă și pre mâine?“
Pentr-aceasta s-au mâniat Domnul
Cu urgie mare spre tot omul
Și ș-au slobozât într-înșii focul,
Prin izrailime prin tot locul.
Pentru căce n-avură credință,
Să le dea Dumnezău mântuință.
Și nuoră ceriul ca de ploaie,
De l-au deșchis de-au vărsat pohoaie.
Că le-au plouat să mănânce mană,
Pâine din ceri, îngerească hrană.
Și le-au trimis de sațâu merinde,
Fănină de grâu cu unt în stride.
Mânca omul pâine îngerească,
Ce-i hrăniia Domnul să-i crăvască,
Rădicat-au despre-austru vânturi,
De le-au adus crâsteii cu cârduri,
Că slobozî-n puterea sa livă,
Vânt ce nu-i stă nemică-mprotivă,
Și le-au plouat pécie destulă,

Să le fie inema sătulă.
Ca arina mării sta de multe
Pasări pregiur tabără nezmulte,
De mâncară și să săturară,
Și gingășitura nu-ș uitară.
Și nu căuta că li-i gura plină,
Ce poftiia pepeni și slănină.
Și le-au trimis Dumnezău urgie,
De muriia să nu mai rămâie.
Și din ceia ce-s aleș de frunte
Căzură mulț ca de război iute.
Și nemică nu să folosâră

Dintr-atâta, ce iarăș greșiră.
Că nu vrură să stea cu credință,
Din ciudesele lui să să sâmță.
Zâlele ș-trecură fără treabă,
Și aii să dusără cu grabă.
Cându-i ucidea să-i concenească,
Căuta pre Dumnezău să-l găsască.
Și s-întorcea mânecând spre Domnul,
Cătră rugă, părăsându-ș somnul,
Țâind minte că Domnul le-agiută,
De le tinde mila sa cea multă.
Și numai din gură l-îndrăgiră,
Și cu limbile sale-i mințâră.

Inema de dâns le sta departe,
Și-n tocmală-i n-avea dereptate.
Ce Domnul li-i cu ieftinătate,
De le șterge din toate păcate,
Stâmpărând urgia să nu-i arză
Și mânia oprind să nu-i piarză,
Văzând Domnul că-s carne și sânge,
Și ca de vânt cu lesne s-or stânge.
Cât l-au mâniatu-l în pustie
Și l-au îngânat prin apă vie!
Întorcând și ispitind pre Domnul,
Și cutezând lui Dumnezău omul,
A-l mânia ș-a nu ținea minte
De zî ce i-au scosu-i de mainte
Cu mâna sa de la greutate,
Scoțându-i și țâindu-le parte.
Ca și în Eghipet cu ciudese
Și cu minuni Domnul ce dedese,
În eghipteni făcând arătare
Și-n Taneos, în câmpul cel mare.
Apele sta cu sânge-nchegate,
Și fântânele toate-ncruntate.
Le-au prăvălit izvoarăle-n sânge,
Să n-aib-a bea-n sete ce-i va strânge.
Muște cânești le-au trimis să-i pișce,
Și-ntr-așternut broaște să le mișce.

Cu gândacii i-au sterpit de poame,
Cu lăcusta i-au băgat în foame,
Și cu smida le-au făcut scumpete,
Și viile le-au întors în sete.
Murii le-au bătutu-le cu brumă,
Și de dobitoc n-au rămas urmă,
Că le-au ucis grindina și focul,
De le-au pierit averea cu totul.
Slobozând asupră-le urgie,
Cu îngeri cumpliț și cu mânie,
De ș-au făcut mâniii cărare
Ș-au slobozât într-înșii pierzare,
De le era-n tot ceas moartea-n hoarbă
Cu dobitoc cu totul să-i soarbă.

De n-au scăpat frunte de prăsâlă,
Ce le-au pierdut feții fără milă,
Din Eghipet de prin toată țara,
De le-au mărs preste lume ocara
De țara lui Hàmos, să să sâmță,
Când i-au curățâtu-i de sămânță.
Și ș-au pornit oamenii ca turma
Spre pustie, de i-au luat urma.
Și le-au fost povață cu nedejde,
De n-au purtat frică de primejde.
Și pizmașii s-au necat în mare,

Ce-au mărs după dânș cu războiu tare.
Și i-au băgat în măgura svântă,
De direapta lui agonisită.
Și le-au gonit păgânii din față,

Să petreacă-n țară fără greață.
Ce le-au împărțât Domnul pre soarte,
De-au așezat neamurile toate,
Împărțându-ș orașe și sate
Cu hotară largi și desfătate.
Și nu să lăsară de ispită
De-a cercarea hirea lui cea svântă.
Și tocmala Domnului lăsară
Și din giurământ să lepădară,
Ca părinții lor de rătăciră
Și ca arcul cel strâmb să suciră,
Mâniind pre Domnul cu movile,
Cu idóli ciopliț cu dălț, cu pile.
Și văzându-i Domnul ce lucrează,
I-au urnit din ochi, să nu-i mai vază,
Pre Izráil cu toată sămânța,
Căce ș-au defăimatu-ș credința.
Și ș-au părăsâtu-ș Domnul cortul
Din Silóm, de l-au urnit cu totul,
Sălașul său ce da-n lume ază
Și l-au strânsu-l Domnul, ca să-i piarză.

Și le-au dat tăria lor în pradă,
De ș-au făcut limbile-ntr-înș nadă.
Că i-au dat pizmașilor pre mână,
De căzură-n sabie streină.
Și stătu de Domnul părăsâtă
Ocina lui, căce-i fu urâtă.
Tinerii lor au pierit de-arsură,
Și góvile nejelite fură.
Preuțâi de sabie pieriră,
Și văduvile lor nu-i jeliră.
S-au uitat într-înșii și prohodul,
Văzându-să-n jele cu tot rodul.
Și Domnului i să fece milă,
Văzând că le fac pizmașii sâlă.
Și ca din somn sări Domnul rumăn,
Ca de vin ce-i aburit și șumăn,

Și dede-n pizmaș cu războiu iute,
De le cădea buci de pre șezute.
Și să pomenește de ocară
Ce le-au trimis Domnul preste țară.
Și-ș fece căutare pre sălașe,
Să le vază ce-s de drăgălașe,
Să-ș aleagă-ntr-înse lăcuință,
Să-i slujască toate cu credință.
Și la Iosif1 nu vru să-ș aleagă.

Nice la Efrem odihnă largă.
Ce ș-au ales mai drag la Iiuda
Să-ș Dumnezău încuscreze ruda.
Și ș-au ales muntele Sionul
Să petreacă-n lume cu noi Domnul.
Și ș-au zidit într-îns svânta casă,
De scripește cu lucoare deasă,
Ca un corn de inorog dând rază,
De li-i drag tuturor să o vază.
Că stă bine și dă cuviință,
'Ntemeiată în veci cu credință.
Ș-au ales pre David a sa slugă,
După turmă să nu stea să mulgă,
Nice să-mble după fătătoare,
'N zî de lucru și de sărbătoare.
Și l-au pusu-l pre Iacov să pască
Și preste Izráil să crăiască.
Și-i păscu cu inemă curată
Și cu-nțălepciune strecurată,
Purtându-i ca oile-n pășune,
Pre-nvățături și năravuri bune.

PSALMUL 78
Doamne svinte, păgânii veniră
În țara ta de o răsâpiră
Și svânta ta casă o spurcară,

Ce da cuviință preste țară,
Și feceră Ierusalimul
Ca o cramă când i să ia vinul.
Trupurile zac pre gios căzute
A slugilor tale ce-s crezute,
Și carnea lor o mănâncă hiara
Și pasările din toată țara.
Sângele le stă vărsat ca apa,
Și nu-i nime să margă cu sapa
Să le-astroace, și să le îngroape
N-au cu milă nime de pre-aproape,
Ce zac prin oraș și dinafară,
De súntem vecinilor ocară.
Și toț megieșii ni să strâmbă
Și ne-ngână, văzându-ne-n scârbă.
Dară până când, Dumnezău svinte,
Ț-vei porni mânia cea fierbinte,
Cu urgia cea nestâmpărată,
Ce-i ca focul preste noi vărsată?
Mută-ț, Doamne, pre păgâni mânia
Și preste dânș îț varsă urgia,
Carii nu vor de tine să știe,
De numele cel svânt în vecie.
Și preste crăii să-ț lățăști ura,
Ce n-or să-ț asculte-nvățătura.
Că mâncară pre Iacov cu totul

Și l-au pustiit preste tot locul.
Și nu pomeni, Dumnezău svinte,
De-a noastre greșele de mainte,
Ce de sârg să ne vii cu blândețe
Să ne-ntâmpini, și cu ieftinețe.
La a noastră grea mișelătate
Să ne-agiutorești cu bunătate,
Că tu ne ești Domn de mântuință,
Și te rugăm, Doamne, cu credință,
Pentru slava svântului tău nume,
Să ne trimiț izbăvință-n lume.
Și ne de greșele curățește
Cu numele tău ce să slăvește,
Să nu ne păgânii pâșcăiască
„Unde-i Domnul să vă folosască?“
Ce să prinză și păgânii limbă
Că tu, Doamne, nu ne ești cu scârbă.
Și le vei da pizmașilor plată,
Între ochii noștri,-n zî curată,
Pentru sângele svânt ce vărsară
A slugilor tale de prin țară.
Suspinile celor din obede
Naintea ta, Doamne, să vor crede.
Cu mărirea svinteloru-ț brațe
Cruță fiii celor prinș în lațe,
De i-au omorâtu-i fără vină,

Și-i apleacă cu svânta ta mână.
Vecinilor să le dai simbrie
De șepte ori în sân cu urgie,
Și să li să-ntoarcă cu ocară,
Să le margă vestea preste țară.
Să-i cuprinză de toate părț scârbă,
Pentru căce stau de țî să strâmbă.
Iară noi ce-ț suntem turm-aleasă
Și poporeni de svânta ta casă,
Ne vom ruga ție, Doamne svinte,
Și preste veci îț vom ținea minte.
Și vom spune preste rod de rudă
Lauda ta în veci fără trudă.

PSALMUL 79
Cela ce paști pre Izráil, a ta turmă ,
De-ndereptez pre Iosif1 într-a ta urmă,
Cela ce șez pre heruvimi, te ivește
Denaintea lui Efrem de te oștește.
Și Veniamin în frunte să te vază,
Cu Manásii, în războiu cum sloboz rază.
Și te scoală cu putere de ne-agiută,
Să nu him făr-agiutori în grije multă.
Și ne-ntoarce cătră mila ta cea svântă,
De-ț ivește fața ta, să te-avem vântă,
Că tu, Doamne, cu puterea ta cea mare

Bați războaie ca cela ce ești Domn tare.
Dară pre noi până când vei fi cu scârbă
Și pre robii tăi ne laș cu rău în gârbă?
Nu ne-asculț în greutate mișea rugă,
Ce ne laș cătră pedeapsă-n vreme lungă
. Ne-ai hrănitu-ne cu pâine de plânsură
Și ne-ai adăpat în lacrămi cu măsură.
Laș de súntem megieșilor de pradă
Și pizmașilor de price și de svadă.
Doamne,-ntoarce cu puterea ta cea svântă,
De-ț ivește fața ta, să te-avem vântă.
Din Eghipet ț-ai mutat vie buiacă
Să rodească vin și strugurii să-ț placă.
Curățât-ai denainte-i toț păgânii,
Când ai răsădit, ș-ai zmult din cale-i spinii.
I-ai lățâtu-i rădăcinele cu jancuri,
De s-au plodit prin pământ în toate laturi.
Toate dealuri de frunza ei să umbrează
Și cu vițele ei chedrii să-nfrâmșază.
Cu curpenii păn-în mare să lățește
Și până-n văi cu mlădițe odrăslește.
Dară căce, Doamne, lași gardul să-i cază
Și nu cați ce-i fac drumeții și-i lucrează?
O scurmară vierâi cei graș de la luncă,
Și zâmbrii o pasc și-n coarne o aruncă.
Ce te-ntoarce din ceri, Doamne, de-ț vez via,

Că-i stricată ș-au umplut sălbătăcia.
Să deregi ce-ai pus cu mâna ta cea svântă
Și să-ț pui într-însă om fără de smântă.
De arsuri să o ferească, de răsâpă,
Sloboz, Doamne, groaza ta să-i piarză-n pripă.
Dă-ț cu omul tău direapta ta cea mare
Și cu fii de om voroavă pre-așezare.
Iară noi, Dumnezău svinte, cu dulceață
Lângă tine ni-om lipi să ne dai viață.
Și ț-vom striga svântul nume-n greutate,
Să te-ntorci, Doamne, spre noi cu bunătate.
Și să-ț ivești fața ta cea luminată,
Să ne fie țara-n pace așezată.

PSALMUL 80

Bucurați-vă, drepții toț, de Domnul,
Ce agiută lui Iiacov ș-a tot omul.
Bateț tâmpăna și zâceț în lăute,
Și cântaț cântări frumoase-n viersuri multe.
Bucinaț cu veselie-n sărbătoare,
’N lună noauă, să s-auză pre supt soare.
Că lui Izrail porunca ce-au dat Domnul
Și tocmala lui Iiacov ști tot omul.
I-au pus Domnul cu Iósif1 mărturie,
Cându-l scotea din Eghipet din șerbie,

De la oameni ce nú le știa pre limbă.
Și i-au descărcatu-i sarcina din gârbă,
Și de coșuri ce lucra de rogojină,
Și de scârbă ce ducea-n țară streină.
Te-am izbăvit, zâce Domnul, din nevoaie
Și ț-am datu-ț să-ț petreci viață pre voaie.
Ș-am grăit cu tine-n holbură de pară
Și cu apa te-am cercat, de să ști-n țară.
Ce să mi-ascultați voi, oameni, ce voi zâce,
Și tu, lzrail, să nu te pui cu price.
Să ferești să nu te ia cu-nșelăciune
Vrun domn proaspăt, să-i slujești cu-nchinăciune.
Că Dumnezău nu ți-i altul fără mine,
Eu te-am scos de la Eghipet cătră bine.
Cască-ț gura cât ți-i voia, să te saturi,
Că te voi umplea, să nu cerci bine-n laturi.
Ce oamenii miei nu-m bagă-n samă graiul,
Iacov nú va să-i fie cu mine traiul.
Pentr-aceea i-am lăsat în volnicie
Și să-ș umble-n gândul lor, și-n buiecie,
Că de-ar hi vrut oamenii miei să m-asculte,
Izráil răzleț să nu-mble-n cărări multe,
Iară eu pre toț pizmașii lor cu mâna
I-aș smeri, să hie-ntocma gios cu tina.
Ce lui Dumnezău pizmașii vor să-i mință,

Că le-au dat în vreme lungă să să sâmță,
Mâncând mana decât jemna mai frumoasă
Și sugând miere din piatra cea vârtoasă.

PSALMUL 81

Dumnezău stătu-n zbori mare
De dumnezăi, de domni tare,
De-i mustră pentru giudețe,
Bănuindu-ș, schimbând fețe,
Și le grăiește cu scârbă :
„A ce faceț lege strâmbă,
În voie căutând vegheată
A vinovați pentru plată?
Iacă vă zâc să-nțălegeț
Și pre nime să n-alegeț,
Să vă părăsâț colacii
Și să giudecați săracii.
A mișei să țânéț parte
În giudeț cu dereptate,
Strâmbilor să nu daț voaie,
Și mișeilor nevoaie“.
Ce ei nú vor să să sâmță,
În giudeț s-aibă știință,
Că lumina nú li-i dragă,
Și prin tunerec aleargă,
Pământul din rădăcină

Turburând în zî senină.
„Ce să lăsaț buiecia,
Să văcăutaț giudecia,
Că v-am pus în rând cu mine Dumnezăi,
și să știț bine
Că de nu mi-ț țânea svatul,
Vă s-a-ngreuia păcatul,
Și cu moartea cea de pripă
Veț muri și veț da-n râpă“.
Ce te scoală, Doamne,-n slavă
Și să vii fără zăbavă,
De ț-vei giudeca pământul
Precum ț-ai datu-ț cuvântul,
Că ți-i ție de moșie
Dată lumea cu vecie.

PSALMUL 82
Dumnezău svinte, cine să-ț fie
Deoprotivă-n trai și-n tărie?
Nu tăcea mâlcom, Dumnezău svinte,
Nice hii moale-n grai și-n cuvinte.
Iacă dau chiot de să răsună
Cine-ț vor răul toț depreună.
Și toț pizmașii ș-au datu-ș coaste,
De-au rădicatu-ș cap preste oaste.
Să voroviră să dea năvală

’N svânta ta țară, cu rea tocmală.
„Blămaț să-i pierdem, zâsără-n scârbă,
Să nu rămâie de dânșii limbă.
Și de Izráil de-acmu nainte
Să nu să știe, nice aminte“.
Cu a lor ceată cu cea zlobivă
Toț să giurară să-ț stea-mprotivă.
Edóm din șatră abia așteaptă
Să vie Zmáil cu oaste lată.
Moáv și Agar la săhăidace,
Ghevál și Amon gătează lance.
Amalehiții ferecă pușce,
Filistimenii praștii s-arunce.
Tirul cu oaste stă și el gata,
Asúr cu dânșii vine cu spata.
Și stau cu toțâi lui Lot s-agiute,
Svânta ta țară să o strămute.
Ce le dă, Doamne, spaimă să fugă,
Să obosască de goană lungă.

Când le-a veni somnul cel dulce,
Ca Madiámul rău să-i apuce.
Și le fă, Doamne, ca lui Sisara,
Să nu să-ntoarcă să-ș vază țara.
Și ca lui Ávim să li să facă,
’N părăul lúi Chis, și să nu-i treacă.

Ca la Aéndor pologi să zacă,
Mușchile múșini într-înș să facă.
Le fă boierii ca Óriv și Ziv,
Zevéi și Sálman, să zacă toț stârv.
Carii grăiră să-ț prade-n țară
Și-n svânta casă ce ți-i de sfară,
Răpezî-i, Doamne, din deal ca roata
Și-i prăvălește să-i calce gloata.
Ca măciulia fulgi să le cază
Și ca pădurea focul să-i arză.
Din față vicol sî-i prăvuiască,
Din dos pojarul să-i ocolească,
Și de deasupra să-i bați cu smidă,
Când vor da fuga, să dea-n osândă.
Să li s-auză ocara-n lume,
Să țâie minte svântul tău nume.
Pață rușine și grea ocară,
Și să le pieie vestea din țară,
Ca să cunoască că tu ești Domnul
Și ești deasupra preste tot omul.

PSALMUL 83

Câtu-s de iubite și de drăgălașe
Șirurile tale cele de sălașe!
O, Dumnezău svinte, că eu nice-n visuri,
Nice-n deșteptate nu-ț uít de șiruri,

De le duce dorul mișelul mieu suflet,
Și curțâle tale nu-m mai ies din cuget.
Cândva de-aș vedea-mă să-ț prăvăsc în față,
Să-m bucuri și mie sufletul de viață,
Inema și trupul să stea-n gânduri bune
De Domnul de cél viu, cât să nu poci spune.
. Ca o vrăbiuță ce să încuibază
’N streșină de casă deaca să-nsărează,
Și ca turtureaua de cuib ce-ș gătează,
De de-abia așteaptă cu pui să să vază,
Așe mi-i de grije să te văz mai tare,
O, Dumnezău svinte,-n jărtve la oltare.
Că Dumnezău tu-m ești, și de-mpărățâie
Nime nu-i ca tine cuvântul să-ș țâie.
Ferice de-acela cine lăcuiește
În svânta ta casă de te proslăvește.
Ferice de omul ce-i ești sprejineală
Și te-are nedejde la ceas de năvală.
Acela ș-va face scara-n spițe-ntreagă,
De-a sta fără grije cu inemă largă.
Când va veni mare valea de plânsoare,
Când Domnul va face giudeț și strânsoare,
Când va-mpărți Domnul dar și bunătate,
Când va da certare celor cu păcate,
Atunce direpții tâlniș bun vor face
Între lucori svinte de îngeri cu pace.

Și-n Sion atunce Domnul s-a ivi-să,
Când va hi nainte-i toată lumea strânsă.
Atunci, Doamne svinte, să mi-auz de rugă
Și să nu mă lepez, a ta mișea slugă.
Ce-ai pus cu Iiacov giurământ de pace,
Și cu noi creștinii milă îț vei face.
Caută, Doamne svinte, de-ț vez însămnatul
Și-i prăvește-n față, precum ț-ai dat svatul.
Și-n zua aceea ce este-nsămnată,
Carea va sa custe vreme nencetată.
Că mai bună este o zî să petreacă
În curțâle tale și zâsa să-ț facă,
Să să tăvălească în svânta ta casă,
Decât mii de zâle-n corturi de mătasă,
'N rând cu păcătoșii sălașul să-i fie.
Petrecând cu dânșii viață-n volnicie.
Că tu, Doamne svinte, spre milă ești gata
Și cu dereptate vei împărțî plata.
Și le vei da slavă, dar și bunătate
Cine ț-au slujitu-ț, Doamne,-n dereptate
Ș-au umblat în cale fără de mânie,
Nu le vei opri-le, Doamne, din simbrie.
Pentr-aceea, Doamne, ferice de omul
Ce ți-i cu nedejde, de nu-l prinde somnul.

PSALMUL 84

Iubitu-ț-ai, Doamne, țara cea dorită,
Ce o părăsâsăș de-ț era urâtă,
Și ț-ai întors prada lui Iacov iubitul,
De i-ai dat pre mână să-ș țâie pământul.
Oamenii tăi, Doamne, le-ai șters de păcate,
Din ce ț-au greșitu-ț, să fie iertate.
Și ț-ai îmblânzâtu-ț din toată mânia,
Ț-ai datu-ț în laturi de pre dânș urgia.
Întoarce-ne, Doamne, cătră mântuință,
Vez de slăbiciune și de neputință.
De-i țânea mânie preste vreme lungă,
N-a rămânea rudă cu rod să s-agiungă.
Ce te-ntoarce, Doamne, cătră noi cu bine.
Să să veselească oamenii de tine.
Și mila ta, Doamne, spre noi o ivește,
Ne dă și putere de ne mântuiește.
Să văz și de mine Domnul ce va zâce,
Va grăi de mine Domnul cu ferice.
Va zâce de țară că va sta cu pace,
Și inemă bună svinții îț vor face.
Dă, Doamne, izbândă căror ț-au de teamă,
S-aibă de la tine bine fără samă.
Și dă-n țara noastră slava ta să crească,
Mila ș-adevărul pre toț să tâlnească,
Și cu dereptatea pacea-n gloate multe
'N brațe să să strângă și să să sărute.

De gios adevara în sus să dea rază,
Din ceri dereptatea să caute să vază.
Dă, Dumnezău svinte, a ta bunătate.
Să ne dea pământul roadă-n dereptate.
Nainte-ț să margă dereptatea svântă,
Și-ț vei pune-n cale pașii fără smântă.
PSALMUL 85
Pleacă-ț, Doamne, urechea cea svântă
Și să mi-asculț la vreme de smântă,
Că-s în lipsă și în ticăință.
Cruță-mi sufletul în cuviință,
Că țî-s slugă, Doamne, și mă scoate
Spre nedejde, din scârbele toate.
Miluiește, Doamne,-n zî de scârbă,
De-m descarcă nevoia din gârbă.
Mișelul mieu suflet veselește,
Că de tine pre tot ceas chitește.
Că-m ești, Doamne, bun și cu răbdare,
De tinz spre toț mila ta cea mare.
Și mi-ascultă, Doamne, mișea rugă,
Denainte-ț glasul mieu s-agiungă.
'N zî de grije, când strig cătră tine,
Mă rog, Doamne, să-mi răspunz cu bine.
Că nu-ț este nime deprotivă Dumnezău, cu hire drăgostivă,
Lucrurile tale te arată

Câtu-ț este mila de-ndurată.
Toț păgânii vor veni din lume
Să să-nchine svântului tău nume,
Că ești slăvit, Doamne, și ești mare,
Și ciudese faci ca un Domn tare.
Du-mă-n calea ta cea adevară,
Ca să nu-ț ies din porunci afară.
Să să veselească fără samă Inema mea,
Doamne,-ntr-a ta teamă.
Mulțămăscu-ț cu inemă-ntreagă,
Slăvindu-ț svânt nume fără tagă,
Că mi-ai datu-mi milă și izbândă,
Scoțându-mă de la grea osândă,
Ce-m vinisă, Doamne, cu năpaste,
Și m-ai scos din iad de la prăpaste.
Doamne, călcătorii cei de lege
După mine sunt gata s-alerge.
Și mișelul mieu suflet cercară,
Și de tine-n samă nu băgară.
Ce tu, Doamne svinte și-ndurate,
Ierț cu milă pre toț de păcate.
Caùtă, Doamne, și mă miluiește
Și din greul mieu mă izbăvește.
Și-m trimite izbândă la treabă,
Că-ț sunt slugă și ficior din șarbă.
Fă de mine sămn bun să dea rază,

Să crepe pizmașii stând să vază.
Că tu, Doamne, mi-ai datu-mi putere,
’N zî de grije să te-aib mângâiere.

PSALMUL 86
Urzâturile lui ce-a să-ș facă casă
 Sunt în măguri svinte cu pădurea deasă.
Poarta din Sionul i-i Domnului dragă
Decât toată țara lui Iacov cea largă.
 Ce-aș grăi de tine, o, cetate svântă,
 Ce te-au urzât Domnul de stai fără smântă?
Să-ț aduci aminte și pentru Raáva,
Și de Vavilóna, ce-ț iubiră slava.
 Că și Palestina, Tirul, sărăcinii,
S-or spune din tine-n fală toț creștinii,
Ș-a zâce tot omul: „Mi-i maică Sionul,
Și-ntr-însă s-a naște om născut de Domnul“.
Că-i urzât de dânsul din ceri, din nălțâme,
 Și va lua sama Domnul de mulțâme,
 Strigându-i din carte pre nume-n scrisoare.
Boieri și prostime, și crai de supt soare,
Ce să vor răspunde din svânta cetate,
Să să veselească-ntr-a ei bunătate.

PSALMUL 87
Doamne Dumnezăul mântuinții mele,

Strig zua și noaptea să-m ierț de greșele.
Mișeaua mea rugă nainte-ț să margă,
Pleacă de mi-ascultă ruga-n scârbă largă.
Că mi-au umplut răul sufletul să-m soarbă,
Mi-i viața pre-aproape cu iadul în hoarbă,
Cu ceia de-atocma ce pogoară-n râpă,
Ce le vine moartea să-i înghiță-n pripă.
Și mă feci ca omul ce nu-i să-i agiute,
Slobod întru céi morț, în trupuri căzute,
Ce dorm prin mormânturi, de arme rănite,
Și sunt de la tine cu totul urnite.
Mă băgară-n groapă dedesupt de toate,
Unde-i întunerec și umbră de moarte.
Ț-ai pusu-ț asupră-mi mânia ta svântă,
Preste mine valuri trec de nu s-alintă.
Depărtaș de mine toată cunoștința,
Mă pusără-n greață din toată priința.
Mă dederă ieftin în preț de vânzare,
N-ávui să mă scoață nime din pierzare.
Ochii mi-au slăbitu-mi de mișelătate,
Strigând toată zua să-m ierț de păcate,
Rădicând spre tine mânule mișele,
O, Dumnezău svinte, să-m ies din greșele
. Au doară vei face ciudese cu morțâi,
Să să scoale vracii din mormânt cu toțâi,
Să-ț mărturisască mila ta cea mare,

Svânta-ț adevară în gropi și-n pierzare?
Au doară s-or ști-să-n țărnă-ntunecată
Minunile tale, și-n țară uitată,
Svânta-ț adevară să poată-nțăleagă
Cine lăcuiește-ntr-acea țară largă?
Ce eu, Doamne svinte, strigai cătră tine
Demineață ruga mea să te-ntâmpíne.
A ce, Doamne svinte, îmi-urnești departe
Mișelul de suflet și n-ii să-m țâi parte?
Și ț-ascunz de mine luminata față,
Și-n mișelătatea mea mă laș cu greață.
Și cu trudă multă, din vrâstă pruncească,
Suișul, pogorul să mă concenească.
Mâniile tale preste mine-mblară,
'Ngrozârile tale mă răsturburară
Și mă-ncungiurară ca apa cu valuri,
De sunt toată zua struncinat de maluri.
Depărtaș de mine frațâi și știuțâi,
'N chinuri n-am pre nime din toț cunoscuțâi.

PSALMUL 88
Mila ta, Dumnezău svinte,
Voi cânta-n veci, țâind minte.
'N rod de rod voi spune-n țară
De svânta ta adevară,
Din rostul mieu să-nțăleagă

Toț preste lumea cea largă.
Zâs-ai, Doamne, că s-a face
Milă-n ceri să stea pre pace
Și ț-vei găta adevara
Cu carea ț-vei țânea țara :
„Cu aleșii giurământul
Mi-am pus, să-ș țâie cuvântul
Și să să țâie de lege,
Pre delaturi să n-alerge.
M-am giurat cu a mea slugă,
Cu David, în vreme lungă.
Ț-voi găta pre veci sămânță,
’N rod de rod să stea-n credință,
Și ț-voi zidi să să vază
Scaunul tău, lăsând rază“.
Că de-a ta, Doamne, minune
Ceriul va grăi ș-a spune,
Și svânta ta adevară
Vor ști toț svinții din țară.
Cine poate sta să vază
De pre núori cum dai rază?
Că de-atocma nu ți-i nime,
Nice gios, nice-n nălțâme.
Pre toț fiii ce-are Domnul
Ești mai mare, și-n tot omul.
Și-ntre svinții tăi dai sfaturi,

De dai frică-n toate laturi.
Doamne, Dumnezău puternic,
Cine-ț este ție vrednic?
Oastea ta ți-i, Doamne,
lată, Ș-adevara ta te-arată.
Tu ții marea de nu neacă
Și zâci holburii să tacă.
Tu smerești chitul din mare,
De i-ai pus belciug prin nare.
Oștile lui cele late
Zac în mare stârv necate.
Ceriurile și pământul
Tu le-ai făcut cu cuvântul.
Și lumea cu de ce-i plină
Ai urzât cu svânta-ț mână.
Vântul de la miazănoapte
Și vântul lívei ce poate?
Că cu porunca ta svântă
Toate vânturi să alintă.
Cu neguri este Tavorul,
Ermónul i-i nalt pogorul.
Abi-așteaptă să te vază,
De pre dânșii să dai rază,
Cu brațul tău cu cel tare,
Cu puterea ta cea mare.
Stânga ta și cu direapta

Le rădică de dă plata.
Cu giudeț în dereptate
Pre pizmașii tăi vei bate,
Că spre-aceasta ț-este gata
Scaunul, să-mpărțăști plata.
Mila și cu adevara
Ț-va lumina-n toată țara.
Ferice de-aceea breaslă
Ce ț-au știutu-ț de haslă,
Că vor merge cu lumină
La fața ta cea senină,
Și cu preasvântul tău nume
Vor vedea zî bună-n lume.
Și cu svânta-ț adevară
Să vor nălța preste țară,
Și să vor făli cu tine
Oștile, că le porț bine.
Și cu voia ta cea bună
Ne vei da pre steag cunună.
Că cu a ta sprejineală
Dăm pizmașilor năvală.
Că tu ne ești împăratul,
Și protivnic nu ți-i altul.
De pre-atunci, Dumnezău svinte,
Ț-ai dat svintele cuvinte
Fiilor tăi, când visară

Că li-i pune domn din țară :
„Mi-am alesu-mi om pre voaie
Și-i voi da steag pre războaie,
Că mi-aflai direaptă slugă

Pre David, ce-am dat să-l ungă
Cu oloi de-mpărățâie Și i-am dat țara să-m țâie.
Mila mea de sprejineală Îi va fi-n ceas de năvală,
Și brațul mieu cătră luptă Îi va da putere multă.
N-a putea să să rădice
Nice un pizmaș să-i strice,
Nice să să ispitească
Neprietin să-l mâhnească,
Că-i voi tăia de la față
Pre pizmaș ce-i sunt cu greață.
Mila mea și dereptatea
Cu dâns va hi-n toată partea,
Și cu numele mieu steagul
Îș va-nălța-n tot șireagul,
Că cu mâna lui v-agiunge
Și preste mări de va-mpunge.
Preste ape cu direapta
Va-ngrozî pre toț cu spata

Și tată mă va striga-mă,
Cu dragoste fără samă,
Dumnezâu îm ești și hfală,
Și folos de sprejineală.
Și-l voi pune pârgă-ntr-alțâi,
Mai sus de toț împărațâi.
Mila mea i-stă-n veci cruțată,
Tocmala cu dâns legată
Cu giurământ de credință,
Să hie-ntre noi priință.
Și-i voi pune-n veci să-i custe
Sămânța, și-n zâle multe
Ca ceriul să-i hie traiul
Și să șază-n scaun craiul.
Fiii lui di-or ieși-n laturi
Din tocmala mea, din sfaturi,
Și-m vor spurca dereptatea,
Însoțând păgânătatea,
Și din poruncă să-ș iasă,
Le voi da certare deasă
Și-i voi bate cu toiege,
Căce ș-or ieși din lege.
Și cu varga îi voi bate,
Prin strâmbătăț și păcate.
Iară mila mea cea mare
Va țânea cu dânșii tare.

Nice-m voi stric-adevara
Ce-am grăit când i-am dat țara,
Ce-m voi ține legătura
Și cuvânt ce-am zâs cu gura.
Odată-m giurai cu svântul
Să-m țâi cu David cuvântul,
Sămânța-n veci să-i trăiască,
În scaun să-mpărățască,
Ca soarele să dea rază
Scaunul lui ce-a să șază
Denainte-mi, și ca luna
Să crăiască totdeauna.
Și-n ceri am pus mărturie
Credincioasă cu vecie“.
Dar-acmu l-dedeș afară
Și-l părăsâș cu ocară.
Ce ți l-ai pomăzuitu-l,
Acmu mai rău l-ai urâtu-l.
Tocmala cea așezată
Șerbului tău stă stricată,
Și svinția-i stă spurcată
Pre pământ și răsturnată.
Gardurile dezgrădite,
Turnurile răsâpite,
De-l jecuiesc cu ocară
Drumeții ce trec prin țară.

Și megieșii să strâmbă,
Văzându-l că este-n scârbă.
I-ai rădicatu-i asupră
Mână de pizmaș de-l surpă,
Și ceia ce i-s cu scârbă
I să suie toț în gârbă.
I-ai tâmpit de nu-i tăioasă
Spata lui cea oțăloasă

Și l-ai lăsatu-l de smântă
În război cu arma frântă.
Curățâia cea cu slavă
I-ai stricatu-i de-i grozavă,
Și scaunul cel cu pace
L-ai oborât gios de zace.
I-ai dat vreme-npuțânată,
Zâle-n viață rușinată.
Pănă când, Dumnezău svinte,
Cu mânia cea fierbinte,
Ce ț-ai aprinsu-ț ca focul,
De ne-ai depărtat cu totul?
Ț-ad-aminte ce mi-i statul
Și să-m ierț, Doamne, păcatul.
Au doară fără de treabă
Ne-ai zidit hirea cea slabă?
Că nu este om să custe

Și de moarte să nu guste,
Sau cu iadul s-aibă hoarbă
Sufletul să nu i-l soarbă.
Unde este, Doamne svinte,
Mila ta cea de mainte.
Ce ț-ai datu-ț giurământul
Cu David să-ț stea cuvântul
Și svânta ta adevară,
Când l-ai pusu-l crai în țară?
Caută, Doamne, de ocară
A toț șerbii tăi din țară
Care-am sprejinit în poală,
A păgâni mulț ce să scoală,
Și pizmașii ce mustrară
Craiul ce l-ai pus în țară,
Și-ș arată urâciunea,
Împutându-i schimbăciunea.
Preste veci să fie Domnul
Blagoslovit de tot omul
Și preste veci să trăiască,
’Ntr-așezământ să crăiască.

PSALMUL 89
Doamne, tu ne-ai fost scăpare
’N rod de rod și razăm tare.
Păn-a nu să face munte

Pre pământ, cu dealuri multe,
Păn-a nu face pământul,
Nice lumea cu cuvântul,
Ce-ai umplutu-o de gloate,
Ești mainte decât toate.
Nu-ntoarce, Doamne, pre omul
Să-l cuprinză-n jele somnul,
C-ai zâs să să-ntoarcă-n tină
Tot omul de supt lumină.
De i-ar fi viața de lungă
’Ntr-o mie de ai s-agiungă,
Naintea ta este scurtă
Ca cea zî de ieri trecută.
Și ca strajea cea de noapte
Îi sunt zâlele lui toate.
Ca nește șegi, fără treabă,
I să trec aii cu greabă,
Ca otava ce să trece
De soare și de vânt rece,
De demineață-i cu floare,
Sara-i veștedă de soare,
A doua zî să usucă,
Ca-n cuptori când o aruncă.
Așe cu lesne ne arde
Urgia ta și ne scade,
Că ne-ai pus greșala-n față

Denainte-ț de ni-i greață.
Și de svânta ta lumină
Veacul nostru ne-nstreină.
Zâlele noastre le neacă
Urgia ta și le sacă.
Aii ni să trec cu grabă,

Ca o painjină slabă.
Șeptezăci de ai ni-i custul,
Sau optzăci, de-a hi cu multul,
Și-i ducem mai mult cu jele
Și cu trudă și voi rele.
Această lume deșartă
Ne-mblânzește și ne ceartă
Cu primejde și cu boale,
Pre toț oamenii potoale.
Nime n-a scăpa să iasă
Din urgia ei cea deasă,
Ca să-ț știe toț direapta
Cu carea vei să dai plata.
Și ceia ce duc pedeapsă
Din ferecături să iasă.
Și te-ntoarce, Doamne svinte,
De te-ndură ca mainte.
Și le hii cu mângâiere
Pre robii tăi ce-s cu jele.

Împlému-ne demineață
De milă și de dulceață
Și ne bucurăm cu bine
'N toate zâle de la tine,
Pentru zâlele scârbite
Cu trai rău ce-am dus mainte,
C-acmu-ț cauț pre toată sluga
De-i asculț cu bine ruga.
Și fiii lor cătră viață
Să le fii, Doamne, povață.
Și preste noi să lucească
Lucoare dumnezăiască.
Și cu svânta ta direaptă
În tot lucrul ne-ndireaptă.

PSALMUL 90
Cui i-i voia-ntr-a sa viață
Să petreacă fără greață,
Acela pre Domnul s-aibă
Agiutori hie-n ce treaba,
Cu Dumnezău să petreacă
'N casă și zâsa să-i facă.
Și cătră Domnul va zâc:
„Tu-m ești stâncă și ferice
Și tu-m trimiț agiutoriul
Cu bine, cu de tot sporiul.

Și pre tine mi-i nedejde,
Doamne, hie-n ce primejde“.
Acela te-a mântui-te
De sâlță, de lănci cumplite,
De vânători încordate,
De cuvinte turburate.
Și te-a umbri după spate,
Supt a sale áripi late.
Dereptatea lui cea svântă
Te-a-ncungiura fără smântă.
Și noaptea nu ti-i spărie-te,
Nice zua, de săgete.
Nu ti-i teme de lângoare,
De vânt rău, nice de soare.
Nu-ț-va ieși-n tâmpinare
Drac de-amiazăz să te sparie.
Vor zăcea stârvuri căzute
De-a stânga ta mii și sute,
Și zăci de mii din direapta
Vor cădea tăiaț cu spata.
Iară tu n-ii avea fricâ
Să te-atingă rău nemică.
Și cu ochii tăi de față
Vei prăvi fără de greață
Pre păcătoș cum iau plată,
De pre vina lor, direaptă.

Iară ție cu nedejde
Ț-va fi Domnul în primejde.
Și la loc de greutate
Ț-va da de sus bunătate.
Răul nu-ț-va veni-n poală,
Nice pre trupul tău boală.
Că Domnul va da-nțălege
În toate căi ce vei merge,
Îngerii să te păzască
Și-n mâni să te sprejinească,
De piatră să nu-ț atingă
Piciorul, să-ț facă tângă.
Pre vasilisc și aspidă
Vei umbla ca pre omidă.
Și-i călca leul și zmăul
Și nu te v-atinge răul.
Că ț-va fi Dumnezău stâncă
Și nu ti-i teme nemică,
Că te va coperi-n lume,

Că i-ai știut svântul nume.
Și ț-va auzî de rugă,
Să nu hii în scârbă lungă.
Și cu slavă te va scoate
De greutățâle toate.
Și cu lungime de viață

Îi vei prăvi-n svânta față.

PSALMUL 91
Bine este a tot omul
Să să dea-n viață cu Domnul
Și să-i cânte svântul nume,
Ce este nalt preste lume.
Și din zúori pănă-n sară
Să-ț vestească mila-n țară,
Ș-adevara ta cea svântă
Să o strige fără smântă,
Să o cânte-ntr-alăute
'N zăce strune,-n viersuri multe.
Că-m feceș inemă bună,
De mă bucur depreună
În svintele tale fapte
Ce-ai lucrat cu bunătate.
Să-ț fie, Doamne, mărite
Lucrurile și slăvite!
Adânca ta-nțălepciune
Nime nu va putea spune.
Omul fără minte-ntreagă
Nu va putea să-nțăleagă
De svintele tale fapte,
Ce-s de mâna ta lucrate,
Când păcătoșii cu toană

Ieșiră ca iarba,-n goană,
Și cu cei fără de lege
Să-ntărâtară s-alerge,
Ce să pieie cu ocară,
Să le iasă vestea-n țară. Iară tu,
Dumnezău svinte,
Ești tot mare ca mainte.
Și vor pieri cu ocară
Toț pizmașii tăi din țară,
Și ceia ce-s fără lege
De pre pământ să vor șterge.
Iară steagul mieu s-agiungă
Ca inorogul să-mpungă,
Și la vrâsta cea bătrână
Să petrec cu viață lină.
Și pizmașii de departe
Să nu cuteze să-m caute,
Nice să poată să-m strice
Când vor vrea să să rădice,
Ce să pieie cu ocară,
Cu vicleșug ce lucrară,
Să li s-auză de nume,
Când vor pieri de pre lume.
Și direptul să-nflorească
Ca finicul și să crească,
Și ca chedrul în Livanul

Să rodească în tot anul.
La Dumnezău să să prinză
 ’N casă și floare să-ș tinză,
Cu prăsade ultuite
Preste curțâle lui svinte,
 Să rodească-n dereptate
 Dulceață și bunătate.
Și la vrâsta cea bătrână
Să petreacă viață lină
Și să spuie preste gloate
Bunătățâle lui toate,
Că-i Domnul cu dereptate
Și la dâns nu-i strâmbătate.

PSALMUL 92
Domnul stătu crai în lume,
Că i s-au vestit svânt nume,
Pentru veșmânt de podoabă
Ce s-au îmbrăcat la hoarbă.
Și s-au încins cu tărie
Pre-așezământ de crăie.
 Ș-au pus lumii sprejineală,
Ca să stea fără sminteală.
Scaunul tău, Doamne svinte,
Este gata de mainte,
De la veci de când te-așteaptă

Pre crăie așezată.
Părăuăle tare strigă
Toată lumea să să strângă,
Și apele cele mare
Rădicară urlet tare,
Cât din țărmuri dau afară,
De răsună preste țară.
Minunată-i unda mării,
Ce-i mai mare craiul țării,
Că pre toț craiul potoale,
Ca spuma mării cea moale.
Și tu, Doamne și crai svinte,
Îț ești crezut pre cuvinte,
Și casa ta este svântă,
De custă-n veci fără smântă.

PSALMUL 93

Dumnezău-i pre giudețe
Domn, de nu alege-n fețe,
Ce tuturor le-ndrăznește
De-i ceartă și-i dojenește.
Rădică-te, Doamne svinte,
Cu giudeț, ca de mainte,
Și făloșilor dă plată
Pre giudecare direaptă.
A ce laș strâmbii în voaie,

De fac celor buni nevoaie
Și grăiesc fără sâială,
De-ș scot strâmbătatea-n fală?
Ceia ce iubăsc nepace
Și zâc rău de ce le place,
Gloata ta o iau în sfadă,
Țărâi tale fac dosadă.
Pre văduvă și săracul
Li-au tăiat viața și veacul.
Nemeriții tăi din țară
I-au omorât cu ocară.
Și zâsără că nu-i vede
Domnul din scaun ce șede,
Nice-i va lua aminte
Dumnezău, ca de mainte.
Ce să vă luați de samă
Voi, oameni, de-ț asculta-mă,
Și buiecii să-nțăleagă
Cândva cu mintea cea-ntreagă.
În cap ce ne-au pus auzul
Și ochiul întreg ca bulzul,
Au n-aude și să vază
Pre tot omul ce lucrează?
Cela ce dă-n limbi certare,
Au nu va face căutare?
Cela ce ceartă și-nvață

S-aibă omul minte-n viață.
Ce tu, Doamne, le știi toate
Gândurile de prin gloate,
Că sunt strâmbe și deșerte,
Și-i vei pune să să certe.
Ferice va fi de omul
Carele l-va certa Domnul
Și-i va da de va-nțălege
Să-i cunoască svânta lege,
Și de zâle ce-s cumplite
Să să poată lua minte,
Pănă când s-a săpa lacul
Păcătosului cu dracul.
Că Domnul n-a lăsa-n smântă
Gloata sa din țară svântă,
Și de dâns n-a hi streină
Ocina lui cea bătrână.
Păn-a-ntoarce adevara
'N scaun să-ș giudece țara,
Lângă dânsă din direapta
Ș-or lua direpții plata.
Cine-m-va țânea departe
Pre vicleni să-i putem bate?
Sau cine va ieși-n față
Cu mine, fără de greață,
Preste cei fără de lege

Să oștim pănă-i vom șterge?
Că de nu mi-ar părti Domnul,
Puțân spori mi-ar face omul,
Și cu inemă amară
M-ar sorbi iadul din țară.
Ce când văz că mi să strâmbă
Piciorul, să-m facă scârbă,
Mila ta, Doamne, mi-agiută
La durerea mea cea multă.
Și-ntr-inemă mângâiere
M-ești, Doamne, fără scădere,
Sufletul de-m veselește
Și de jele m-potolește.
Scaunul strâmbi ce ți-i greață
Să nu-l cruț în trai de viață,
Să-mpletească greu de ură
Și să dea rea-nvățătură.
Vânătoarea ș-vor întinde
Și pre cel direpț vor prinde,
Sângele cel fără vină
Să-l dea pre mână streină,
Cu giudeț de fățărie
Să-l verse de mărturie.
Ce tu, Doamne, fără smântă
Să-m hii sufletului vântă,
Și să-m hii și sprejineală,

Doamne,-n vreme de năvală.
Și le vei da, Doamne, plată
Pre fără legea lor faptă,
Și dup-á lor viclenie
Vei pierde-i, să nu să știe.

Psalomul lui David, 94

Veniț cu toț depreună
Să ne facem voaie bună,
Să ne bucurăm cu Domnul
Și să-i strigăm cu tot omul,
Că ni-i Domn și mântuință,
Și să-l rugăm cu credință.
Să-i tâmpinăm svânta față
Cu rugă și cu dulceață,
Și cu psalómi de cântare
Să-i strigăm cu glasuri mare.
Că mare Domn este Domnul
Și-mpărat preste tot omul,
Și din hotarăle toate
I să-nchină țări și gloate.
Că-i este lumea pre mână,
Cu pământ și cu ce-i plină,
Și munțâi cu dealuri nalte
Supt cuvântu-i sunt plecate.
Și marea cu nalte valuri

A lui este-n toate laturi.
Și-i de mâna lui lucrată
Toată laturea uscată.
Veniț să-i cădem cu jele,
Să ne ierte de greșele.
Naintea lui să ne strângem
Și-ngenuncheaț să ne plângem,
Că el cu svânta sa mână
Ne-au făcutu-ne din tină.
Și svinția-sa ni-i Domnul,
Că-i súntem a lui tot omul,
Și de turmă oi iubite,
De mâna lui socotite.
Pentr-aceea voi, tot omul,
De veț auzî pre Domnul
Grăindu-vă cu blândețe,
Să lăsaț inemi sămețe
Și să nu staț cu mânie,
Cum aț făcut în pustie.
Când mi-aț făcutu-mi ispită
Să mi-aflaț hirea cea svântă,
Cu părinții ce vă fece,
Ispitind la izvor rece.
Ispitiră și văzură,
Și-n credință nu stătură.
Patruzăci de ai în sâlă

Le-am arătat a mea milă,
Păn-am urât acea rudă,
De i-am lăsat să-mble-n trudă,
După inemă sămață,
Rătăcind fără povață.
Că ei nu vrură să margă
În calea mea, să-nțăleagă.
Pentr-aceea m-dedi cuvântul
Și-m voi țânea giurământul:
„Țara mea să nu o vază,
Deaca nu vrură să crează“.

PSALMUL 95

Cântați Domnului cu cinste
Cântec nou, ca de mainte,
Și-i cântați din tot pământul,
Să vă margă-n sus cuvântul.
Cântați și-i zâcéț ferice
Domnului, și să-i rădice
Toț cu cinste svântul nume,
Să-l auză preste lume.
Să-i strigați și veste bună,
Den zî în zî depreună,
De svânta lui mântuire,
Și la păgâni să dați știre
De slava lui, de ciudese,

Să s-auză-n gloate dese,
Că mare Domn este Domnul
Și lăudat în tot omul.
De groznic să stea să-l vază
Dumnezăii nu cutează.
Păgânii nu-ș scoață-n fală
Cu bozâi cei de sminteală,
Că dintr-înș le răspund dracii,
Cându-ș închină colacii.
Iară Domnul i să știe
Că-i Dumnezău în vecie,
Ceriurile cu cuvântul
Le-au făcut, și tot pământul.
Denaintea lui cu teamă
Dvoresc îngeri fără samă,
De-l mărturisesc și-l cântă
În frâmsețea lui cea svântă.
Păgâni din toate răgúle,
Veniț cu daruri destule,
Aduceț Domnului slavă,
Aduceț fără zăbavă.
Să-i slăviț cinstitul nume

Toate neamuri de pre lume.
Aduceț colaci grămadă
În cinstita lui ogradă

Și să vă-nchinați tot omul
În curtea ce șede Domnul.
De fața dumnezăiască
Pământul să să clătească.
Spuneț în păgâni să știe
Că Domnul luă crăie,
Se șează să-mpărățască
Și lumea să o-ntărească,
Tuturor pre așezare
Să le facă giudecare.
Ceriul s-aibă voaie bună,
Cu pământul depreună,
Și marea giucând să salte
Cu unde, cu valuri nalte.
Și câmpii încă să-ș facă
Bucurie, să le placă.
Atunce s-a bucura-să
Toată dumbrava cea deasă
De fața lui de cea svântă,
Ce va veni fără smântă.
Fără greș va veni Domnul
De va giudeca tot omul,
Și cu lege așezată
Va giudeca de-a da plată.

Psalomul lui David, 96

Domnul stătu crai în
    Țărâle să bucurară,
Și pământul tot să salte,
    Cu ostrove de departe.
Dimpregiur núor și ceață
    Sprejinesc svânta lui față,
Și direptatea-i tocmește
    Scaunul ce odihnește,
De-l gătează pre giudețe,
    Ne-alegând pre nime-n fețe.
Pre denainte-i foc merge,
    De arde cei fără lege.
Fulgerile lui cu pară
    Ard de să văd preste țară.
Pământul să-mplú de frică,
    Munțâi să topăsc de p
Și cură ca nește ceară,
    Văzând pre Domnul în țară.
Și de fața lui cea svântă

Tot pământul să spământă.
Ceriurile grăiesc toate,
De-i spun dereptatea-n gloate.
Și toț oamenii văzură
Slava lui de să-ncrezură.
Iară ceia ce-s cu vină
Pentru idoli ce să-nchină,
Stau cu groază și cu frică,
Li-i nedejdea-ntr-o nemică.
Închinați-vă la Domnul,
Cu toț îngerii, tot omul.
Sionul să-i paie bine,
Auzând că Domnul vine.
Fetele din jidovie
Te-aștaptă cu bucurie
Pentru svintele giudețe
Ce le alegi cu blândețe.
Că tu, Doamne, ne ești Domnul
Pre pământ preste tot omul,
Și ți-i nalt cinstitul nume
Preste toț bozâi din lume.
Ceia ce iubiț pre Domnul,
Să urâț răul, tot omul.
Că Dumnezău îș ferește
Ceata de svinț ce-l iubește,
Și din mâni fără de lege

I-a scoate și-i va alege.
Și direptului senină
Îi va străluci lumină,
Veselie și cunună
Celor cu inemă bună.
Și vă bucurați, tot omul
Ce sunteț direpț, la Domnul,
Mărturisind fără smântă
De pomana lui cea svântă.

PSALMUL 97

Cântați Domnului cu cinste
Cântec nou, ca de mainte,
De minuni ce-au făcut Domnul,
Să să minúne tot omul.
Că ș-au făcutu-ș scăpare
Cu direapta lui cea tare.
Și cu brațele lui svinte
Ș-au izbândit ca mainte.
Și ș-au arătatu-ș Domnul
Mântuința spre tot omul,
Și-n toată păgânătatea
Ș-au ivitu-ș dereptatea.
Și ș-au adusu-ș aminte
De mila sa de mainte,
Lui Iiacov dându-i țara

Și svânta sa adevară,
Lui Izráil ce-ș aleasă,
Cu toț fiii săi din casă.
Văzură neamuri și gloate
De prin țărâle din toate
Pentru noi cum să oștește
Dumnezău, de ne spășește.
Strigați lui Dumnezău tare,
Tot pământul, cu cântare,
Cântați-i cu voaie bună,
Cu bucurie-mpreună.
Cântați Domnului în strune,
În cobuz de viersuri bune,
Și din ferecate surle
Viersul de psalómi să urle,
Cu bucin de corn de búor,
Să răsune până-n núor,
La-mpăratul denainte,
Că ni-i Domn, ca de mainte.
Marea cu unde să salte,
Să rădice valuri nalte.
Lăcuitorii din lume
Să-i auză svântul nume.
Părauăle-n toate locuri
Să facă hoarbă și giocuri,
Și măgurile să salte

’Npreună cu dealuri nalte,
Și să-ș facă voaie bună
Cu câmpia depreună,
De svânta Domnului față,
Că ne vine cu dulceață,
De va giudeca pământul,
Vine cum ș-au dat cuvântul,
Să giudece-n dereptate
Toată lumea după fapte.

PSALMUL 98
Domnul stătu crai în țară,
Gloatele să mâniară,
Că nu pot sta să-l prăvască,

Din heruvimi să-i domnească.
Tot pământul să rădică
Și să leagănă de frică.
Domnul este-n Sion mare
Crai, de toț domnii mai tare.
Numelui tău, Doamne svinte,
Toț să roagă, ca mainte,
Că ți-i strașnic svântul nume,
De să toț tem de pre lume.
Și ce-i cinstea la-mpăratul,
I-i drag giudețul și sfatul.

Tu ai gătat pre giudețe
’Ndereptări de n-áleg fețe
Și ai tocmit adevară
Lui Iiacov s-aibă-n țară.
Și să rădicați pre Domnul,
Să vă-nchinați cu tot omul,
La svânt razăm de picioare,
Toată lumea de supt soare.
Să rădice pentru țară
Moiséi1 și Aron sfară.
Samuil să facă rugă,
Ca o adevară slugă.
Că le va-nțălege Domnul
Ce s-or ruga prin tot omul.
Și din núor le va zâce
Bunătate și ferice.
Că-i feriră cu tărie
’Nvățături de mărturie,
Ce le-au dat să le păzască
Nevoiră să plinească.
Doamne Dumnezău și svinte,
Să-i asculț, ca și mainte,
Și să le răspunz cu milă
În vreme de greu și sâlă.
Și să rădicați pre Domnul,
Să vă-nchinați cu tot omul,

În măgura ce-ș aleasă
De ș-au svințitu-ș de casă,
Să-ș vestească svântul nume,
Că-i svânt Domnul preste lume.

PSALMUL 99
Strigați din toate țări cătră Domnul,
Ce lăcuiț pre pământ tot omul.
Slujiț Domnului cu bucurie,
Nainte-i să-ntrați cu mărturie.
Să știț de Dumnezău că ni-i
Domnul Ce ne-au făcut pre noi, pre tot omul,
Că-i súntem ai lui oameni de turmă
Și oițe de-i paștem pre urmă.
Prin porțâle lui să-ntrăm cu rugă,
Sama să ne ia Domnul pre strungă.
Să-i mulțămim, să-i vestim svânt nume,
Că-i bun Domnul și slăvit în lume.
Mila lui în veci este pre țară
Și-n tot rodul svânta-i adevară.

PSALMUL 100
De mila ta, Doamne svinte,
Și de giudeț țâind minte,
Voi cânta ș-oi înțălege
Fără vină ce voi merge

Pre cale-ntr-această viață,
Ca să-m vii fără de greață,
Când petrec fără de vină
Și cu inemă senină
În mijlocul casii mele,
Ferindu-mă de smintele.
N-am suferit strâmbătate
Să văz nice de departe.
Ceia ce-ș ies din tocmală
I-am urât ca o sminteală.
Nu s-au dat cu mine-n viață
Cel cu inemă sămață,
Și cu cel fără credință
Nu mi-am făcut cunoștință.
Și l-am scosu-l cu ocară
Pre clevetnicul afară.
Cel cu căutătura mândră
Nu l-am avutu-l în sâmbră,
Nice-am suferit în casă
Lacomul să-l pui la masă.
Ce-am căutat cu față lină
Cătră cel fără de vină,
De l-am chematu-l în casă
Să-l văz cu mine la masă.
Și cel cu răbdare lungă
L-am priimit să-m fie slugă,

Ce să ferește de vină,
Ca să-ș facă slujba plină.
În casa mea n-au fost harnic
Să petreacă omul falnic,
Nice-am lăsat mincinosul
Să strice cúiva folosul.
Și de strâmbii mi-au fost greață
Să-i văz demineață-n față.
Ce i-am ucisu-i din țară
Pre toț răii cu ocară,
Să-i concenesc din cetate
Pre toț ce fac răutate.

Psalomul lui David, 101

Doamne, mi-ascultă de rugă
Ce mă rog din vreme lungă,
Și strigarea mea să margă
Spre tine, să să-nțăleagă.
Nu-ț întoarce svânta față
De către mine cu greață.
Și la zî ce sunt cu jele
Și cu tângă de greșele,
Pleacă-ț auzul spre mine
Și să-m hii, Doamne, cu bine.
Și la ce zî ti-oi striga-te,
Să mi-auz de greutate,
Că-m trec zâlele ca fumul,
Oasele mi-s săci ca scrumul.
Ca nește iarbă tăiată
M-este inema săcată,
Că stă uitată de mine,
Ce-am cătat să mănânc pâine.
De suspinuri și de jele

Mi-am lipitu-mi os de piele.
De-atocma cu pelecanul,
Prin pustii petrec tot anul,
Și ca corbul cel de noapte
Îm petrec zâlele toate,
Ca o vrabie rămasă
În supt streșină de casă.
Toată zua mi să strâmbă
Pizmașii miei, de-m fac scârbă,
Și ceia ce mă-mbunează
Fac giurământ să mă piarză.
Am mâncat pâine de zgură
Și lacrămi în băutură,
De fața mâniii tale,
Ce mi-ai dat de sus la vale.
Mi-s zâlele trecătoare,
De fug ca umbra de soare,
Și ca iarba cea tăiată
Mi-este vârtutea săcată.
Iară tu, Dumnezău svinte,
Tot ești din veci, de mainte,
Și petreci în rod de rudă,
Tu te scoală fără trudă
De vei milui Sionul,
Și să-l cruț, că tu-i ești Domnul.
Că-i sunt vremile venite

Și pietrile îndrăgite
De șerbii svinții-tale,
Și țărna cea de pre cale.
Și ț-vor cinsti svântul nume
Limbile toate din lume,
Și cu dragoste toț craii
Ț-vor vedea slava cu aii.
Că vei zidi, Doamne svinte,
Sionul ca de mainte
Și ț-vei ivi svânta față
Cu slavă și cu dulceață.
Că le vei căuta de rugă
Celor din pedeapsă lungă,
Și de dânș nu-ț va fi greață,
Ce să roagă cu dulceață.
Și aceasta să să scrie
Preste alt rod ce-a să vie.
Și oameni ce s-or zidi-să
Ti-or cânta cu voaie tinsă,
Că ț-ai căutat spre mulțâme
De la svânta ta nălțâme.
Și Domnul din ceri, dând rază,
Căută spre pământ să vază
Și s-auză de durere
Celor ferecați în here,
Și cei uciș fără lege

Cuconii să le dezlege.
Să dea vestea-n tot Sionul
De bine ce-au făcut Domnul,
Să-i laude svântul nume,
În Ierusalim și-n lume,
Și gloatele cu grămadă
Să să strângă la făgadă.
Și-mpărații cu tot omul
Să slujască toț la Domnul,
Și să-i răspunză-n tărie
Cu cale de mărturie.
Să-m dai veste și cu bine
Pentru zâle ce-am puțâne,
Și când îm vei lua viața,
Mă rog, Doamne, să-ț văz fața.
Că preste tot rod de rudă
Îț sunt aii fără trudă.
Și tu, Doamne, cu cuvântul
Dintăi ai urzât pământul,
Și ceriurile ce-s nalte
Sunt de mâna ta lucrate.
Acelea toate s-or trece,
Iară tu tot vei petrece.
Și ca haina ponosâtă,
Când le-a hi vremea sosâtă,
Li s-a destrăma făptura

Din hire, ca vechitura.
Și li-i depăna ca tortul,
De să vor schimba cu totul.
Iară tu, Dumnezău svinte,
Tot ești Domn, ca și mainte,
Și trăiești pre așezare
Ca cela ce ești Domn tare.
Și fiii slugilor tale
Le vei deșchide-le cale,
Să-ș descalece moșie,
Să s-așeze cu vecie
Și să-ș rădice sămânță,
Să-ț slujască cu credință.

PSALMUL 102
Sufletul mieu, zî de bine
Domnului cu tot din tine
Și până ce ești pre lume
Să-i fericești svântul nume.
Sufletul mieu, zî de Domnul
Cuvânt bun cătră tot omul
Și să nu-i uiț de bine
Ce-au făcut milă cu tine,
De te-au spălat de păcate
Și ț-au datu-ț sănătate,
Și ț-au avutu-ț de știre,

De te-au scos de la pierire,
Și ț-au trimisu-ț cunună,
Milă cu dar depreună,
Și ț-au dat cu céi buni parte
Ce-ai poftit de bunătate.
Ca hulturul te-a-nnoi-te,
De-i hi tânăr ca mainte,
Domnul care face milă
Și giudeț celor cu sâlă.
Calea sa Domnul cea svântă
Ne-au arătat fără smântă,
Puind pre Moiséi povață.
Să ne poarte fără greață,
Să nu ne-abatem din cale,
Din voia svințiii-sale.
Milosu-i și-ndurat Domnul
Că rabdă-ndelung pre omul,
Și cu mila sa cea mare
Ne ferește de certare.
Nu ne țâne-n veci mânie
Prin păcate, cu urgie,
Nice ne-au făcut pre vină,
Să ne dea certare plină,
Prin greșele și păcate,
Să ne dea cu răutate.
Pre cât stă ceriul departe

De pământ de să desparte,
Pre-atâta ș-au pusu-ș Domnul
Mila sa preste tot omul,
Pre ceia ce-i sunt cu teamă,
De-l iubăsc fără de samă.
Câtu-i de la scăpătate
Răsăritul de departe,
Pre-atâta ne depărtează
Greșala, să nu ne piarză.
Și ca tatăl ce i-i milă
De hiii săi când li-i sâlă,
Așe nu să-ndură Domnul,
Ce i-i milă de tot omul.
Că sângur ne ști de faptă,
Din ce ni-i hirea lucrată,
Ne ști că súntem din tină
Făcuț, de svânta sa mână.
De ne-ar hi zâlele multe
Ca iarba, tot ar hi scurte,
Și ca floarea ce să trece
De soare și de vânt rece,
De să destramă cu totul
Și nu-ș mai cunoaște locul.
Iară mila ta cea mare
Stă din veci pre așezare,
Pre-aceia ce-ț veghe voaie,

Să nu ducă-n veci nevoaie.
Și svânta ta dereptate
Le va fi cu bunătate,
Cu hiii și cu nepoții
Le vei da bine cu toții,
Ce-ț feriră giurământul
Șiă-ți ținură-ntreg cuvântul.
Că tu, Dumnezău Domn svinte,
Ești în scaun de mainte,
Cu crăie așezată
În ceri, unde ți-i gătată.
Blagoslovițț cu tot sfatul,
Îngerii toț, pre-mpăratul,
Toț puternicii cei tare,
Ce-i súnteț supt ascultare.
Dați-i bună cuvântare,
Oștile lui cele tare,
Carii slujiț fără smântă
Voia Domnului cea svântă.
Blagoslovițț toț pre Domnul,
De tutinderea tot omul.
Și tu, mișelul mieu suflet,
Să-i mulțămești cu-ntreg cuget,
Și-i urează de tot bine
Lui Dumnezău dintru tine.

Psalomul lui David, 103

Sufletul mieu, ură bine
    Lui Dumnezău, cum să vine,
Și-i zî, Doamne, să trăiască
    Mărirea ta și să crească.
Să te-mbraci cu mărturie,
    Cu frâmsețe și tărie,
Că tu te-nvești cu lumină,
    Ca soarele-n zî senină.
Și ț-ai tins ceriul ca cortul,
    De l-ai înfrâmșat cu totul,
Și i-ai pus deasupra ape,
    Din tinsori să nu să scape.
Núorii ț-ai pusu-ț scară,
    Când vei să pogori în țară.
Caii îț sunt iuț ca vântul,
    De mărg unde ți-i cuvântul,
Și ca gândul mărg de tare
    Îngerii tăi cei călare,
Și pedestrimea ca focul

Merge strălucind cu totul.
Tu-ntemeiez cu cuvântul
De stă nemutat pământul.
Tu i-ai datu-i de mainte
Prăpastea de-mbrăcăminte,
Și stă gata să te-asculte,
Să dea apa preste munte,
Și de svânta ta poruncă
Va fugi din deal la luncă,
Că va merge detunată,
De glasul tău înspăimată.
Și munții, și dealuri nalte
S-or ivi, și șesuri late,
Pre locul ce sunt urzâte,
Când i-ai făcut de mainte
Și le-ai pusu-le hotară,
Să nu dea din loc afară,
Ce să-ț țâie-ntreg cuvântul,
Să nu-mprésure pământul.
Tu trimiț ape prin tăuri,
De cură printre munț răuri,
De să toate heri adapă
Și le prisosește apă.
Și colunii când li-i sete
Tu-i adăpi fără scumpete.
Tu strângi pasările-n hoarbă

La părău ce vin să soarbă,
De prin pietri, de prin gauri
Slobod cântece și glasuri.
Tu sloboz roauă pre munte
Dintr-a tale cămări multe,
Și pre pământ sloboz ploaie,
De să satură-n pohoaie,
Și cu lucrul tău sporește
Tot pământul de rodește.
Tu dai fânului să crească,
Dobitoacelor să pască.
Și crești pajiștea cea moale,
De scoate grâul din foale,
De-ș culeg oamenii hrană
Să le hie și pre iarnă.
Că scot pita cu sudoare
Să mănânce la răcoare,
Din pământ agonisită
Pre porunca ta cea svântă.
Și le-ai dat vinul să-ș facă
Veselie, să le placă.
Cu oloi să-ș netezască
Fața și să să-ncrăvască1
Cu pâinea cea de mâncare,
Să să facă omul tare.
Copacilor de pre câmpuri

Tu le dai saţâu pre timpuri,
Şi chedrilor din Livanul,
Ce-i răsădeşti pre tot anul.
Acoló vrabii ş-or face
Cuiburi, di-or şedea cu pace,
Că le este rodionul
Povaţă, pus de la Domnul.
Cerbilor le-ai dat să salte
Pre munţâi cu dealuri nalte,
Şi iepurilor scăpare
Le-ai dat s-aibă supt stânci tare.
Luna ai făcut cu rază,
Să crească-n vremi şi să scază,
Şi soarele ş-nemereşte
Apusul ce odihneşte.
Din tunerec feceş noapte,
De ies gadinile toate.
Lupii urlă şi scâncează,
Când spre vânat să gătează,
Să-ş ceie şi să-ş răpască
De la Domnul să-i hrănească,
Pănă când răsare soare,
De mărg cineş la-nchisoare.
Şi omul, fără de greaţă,
Iese-n treabă demineaţă,
De lucrează pănă-n sară,

Zî de iarnă și de vară.
Pentr-aceea, Doamne svinte,
Să fii mărit de mainte,
De lucruri ce-ai făcut mare,
Cu sfat bun, cu așezare!
Pământul îi plin de fapte
Ce-ai făcut cu bunătate.
Și marea, câtu-i de lată,
Și largă, și desfătată,
Într-însă să țin heri multe,
Jigănii mari și mănunte.
Preste luciu de genune
Trec corabii cu minune.
Acoló le vine toană
De fac chiții gioc și goană.
Și toate la tine caută
Să le dai hrană bogată,
Să strângă și să-ș culeagă
Ce le-ai dat, cu voaie largă.
Cându-ț deșchiz svânta mână,
Atunci toată lumea i-plină
De bișug și de dulceață,
Și-ș petrec toț bine-n viață.
Și când ț-ascunz fața svântă,
Toată lumea să-nspământă.
Când le iei duhul, s-or stânge

Și la țărna lor s-or strânge.
Duhul tău când li-i trimite,
Să vor zidi ca mainte,
Și cum ț-ai datu-ț cuvântul,
Vei înnoi tot pământul.
Și să-ț fie, Doamne svinte,
Slava-n veci, ca și mainte!
Dumnezău gând bun va pune
De lucruri ce-au făcut bune.
Că de svânta ta căutare
Pământul tremură tare,
Și din munte merge pară,
Când pogori să vez în țară.
Și ț-voi cânta, Doamne,-n viață,
În custul mieu, cu dulceață,
Cânta-ț-voi, Dumnezău svinte,
Domnului mieu de mainte.
Pănă ce voi fi cu viață,
Îț voi cânta fără greață.
Și să-ț placă, Doamne svinte,
Bietele mele cuvinte,
Să mă bucur în tot bine
De Dumnezău, cum să vine,
Ca să pieie cu ocară
Toț pizmașii tăi din țară.
Și ceia ce-s fără lege

De pre pământ să vor șterge,
Să nu scape nice urmă,
Ce să-i ștergi dintr-a ta turmă.
PSALMUL 104
Rugați Domnul și-l strigați pre nume,
Oamenii toți ce sunteț pre lume,
Să dați veste și-n păgânătate
De-a lui fapte ce-s cu bunătate.
Cântați-i lui cântecul cu cinste
Și-i povestiț minuni de mainte.
Vă lăudați cu svântul lui nume,
Să să veselească toț din lume
Carii cearcă să știe pre Domnul,
Cu inemă curată tot omul.
Pre Domnul cercați să vă-ntărească,
Să vă svânta lui față prăvască.
Minuni ce-au făcut să țâneț minte
Și de șanțuri dintăi, de mainte.
Din svântul său rost ce-au dat giudețe,
În svânta sa lege să să-nveț̦e.
A lui Avraam svântă sămânță,
Ce slujiț la Domnul cu credință,
Hiii lui Iiacov ce i-au Domnul
Ales șie, precum ști tot omul.
Domnul nostru ce ș-au dat cuvântul
Și tocmala preste tot pământul

Ș-au adusu-ș de lege aminte
Și de cuvânt ce-au zâs de mainte,
De-au poruncit preste mii de rude,
Și preste tot neamul să răspunde,
Cu Avraam ce ș-au dat cuvântul
Și cu Isaac, cu giurământul
Ce-au pus cu Iacov de-nvățătură,
Cu Izráil în veci legătură,
Zâcând : „Îț voi da țara ce țâne
Hanaanul din zâle bătrâne,
Jirebia ta cea măsurată
Și de Hanaan împresurată“.
Că la număr aveai ceată mică
Și casa ta era puțântică,
Când umblai mutându-te prin țară,
Ca un oaspe tinzând cort afara.
Și te mutai din limbă pre limbă,
Și di-mpărățâi nepățând scârbă.
N-au lăsat om să te asuprească,
Nice pre-mpărat să te mâhnească :
„De unșii miei nime să s-atingă,
Să facă prorocilor miei tângă“.
Și trimisă Domnul foame-n țară,
De-aducea de-aiuri pâinea cu cară,
Că strică Dumnezău din tot viptul,
De să fece foame-n tot pământul.

Trimisă nainte-le pre omul,
Pre Iosif, iubitul de Domnul,
Ce l-au datu-l frați pre vânzare
La robie fără scumpărare,
De-l zgârciră-n obez cu-nchisoare,
Heri prin suflet i-au dat în prinsoare,
Până i-au venit ce-au zâs cuvântul,
De ș-au făcut veste-n tot pământul.
I-au dat Domnul cuvânt de strânsoare,
Și-mpăratul l-au scos din chisoare,
Trimisă de-l scoasă din șerbie
Boiérin, de-i dede slobozâie.
Și-l pusă-mpăratul domn în casă
Și-ntr-avere-ș mai mare-l aleasă,
Preste boieri, și să sfătuiască,
Ca pre sine să-i înțălepțască
Bătrânii lor și să le dea minte
Tuturor ce sunt mai denainte.
Și-ntră Iacov la Hamos în țară,
Și izrailtenii s-așezară
Și crescură de să înmulțâră,
Și pizmașii stătură cu pâră,
Făcându-le ură la-mpăratul,
Cu inemă strâmbă din tot sfatul,
Cu-nșelăciuni să le facă smântă
În șerbi ce-are Domnul gloată svântă.

Trimisă pre Moiséi, a sa slugă,
Și pre Aron ce-au ales să-ș ungă.
Pusu-ș-au la dânș Domnul cuvântul
Cu minuni să facă-n tot pământul,
Toată țara lui Hamos să vază
Pentru Izrail ce să lucrează.
Trimisă-ntunerec în tot omul
Ce mâniară în grai pre Domnul.
Toate apele le fece crunte,
De-au murit tot peștele de frunte.
Izvorât-au broaște-n toată țara,
De să va-ntr-înș pomeni ocara,
Că și la-mpăratul giuca-n haine,
Pren sicrie și prin toate taine.
Muște cânești le-au trimis cu ace,
Și de múșini n-avea-ncătro face.
Ploaia, smida le-au umplut și focul,
De-au țara ars ș-au bătut cu totul.
N-au scăpat de vii rodită viță,
C-au și scoarța ros de pre mlădiță.
Somochinii toț ce făcea roadă
Smida strică, și tot pom de coadă.
Trimisă lăcustă și omidă
De mâncară ce-au rămas de smidă,
Cât n-au rămas nemică verdeață
De otavă, de buriană creață.

Și le bătu toată pârga-n țară,
Și de-averea lor să scuturară.
Și ș-au scosu-ș din șerbie Domnul,
Cu argint, cu aur, pre tot omul.
Și nu era nime să să sâmță
În răgúla lor cu neputință.
Și păru eghiptenilor bine
Că-i porniră de sârg dintru sine,
Că inema le era-ngrozâtă
De puterea Domnului cea svântă.
Și le tinsă Domnul umbră groasă,
De le făcea zua răcoroasă,
Iară noaptea le schimba-n lumină,
Cu núor de foc, ca-n zî senină.
Și cerșură de le-au dat crâsteie
Și potârnichi de căra cu speie.
Și din ceri le-au trimisu-le hrană,
De să săturară toț de mană.
Le-au scos izvor din piatră la sete,
De bea apă toț fără scumpete.
Ca ș-au adus Dumnezău aminte
De svântul său cuvânt de mainte,
Cătră Avraam ce-au zâs c-a face,
Că-i va crește sămânța cu pace.
Și ș-au scosu-ș Domnul cu tărie
Oamenii săi cătră bucurie,

Și ș-au dat aleșilor să-ș facă
Veselie-n viață, să le placă,
Împărțându-le țări desfătate,
Cu avere și cu bunătate,
1 Poate fi citit și cârsteie.
De să așezară-n țări păgâne,
Împărțându-ș ocine streine.
Pentru ca să-i țâie giurământul
Și să-i cerce legea și cuvântul.

PSALMUL 105
Rugați-vă Domnului, că-i dulce,
Că i-i mila din veci, de pre-atunce.
Cine va putea spune de Domnul,
De puterile lui, în tot omul,
Să-i vestească laudele toate,
Ca să să-nțăleagă preste gloate?
De-aceia va hi mare ferice
Ce vor feri giudeț să nu strice
Și vor face dereptate-n lume,
'N toată vremea, să-ș facă bun nume.
Adu-ț, Doamne, și de noi aminte
Întru bună vrere de mainte
Și ne cercetează-ntr-agiutoriul,
Să ne dai cu bine de tot sporiul.
Să vedem aleșii tăi în bine

Și să ne veselim cum să vine,
Cu gloata ta s-avem bucurie,
Laudă să-ț avem de moșie.
Greșitu-ț-am și noi denainte
Cu părinții noștri de mainte,
Făcut-am nainte-ț strâmbătate
Și nu vrum să facem dereptate.
A noștri părinț nu-nțălesese
În Eghipet a tale ciudese
Ce-ai făcut cu dânș într-acea țară,
Și mila ta cea multă uitară.
Și te mâniară-ntr-acea oară,
Suindu-să-n mare cu pohoară.
Și i-ai mântuit cu al tău nume,
De țî s-au vestit puterea-n lume.
Marea Roșii îngrozâș să sece,
Vad uscat să stea până vor trece.
Și i-ai petrecutu-i preste-arină
Ca pentr-o pădure fără tină
Și i-ai scosu-i de ce le-au fost greață,
De la mâni de pizmaș, pre povață.
Ceia ce le făcea supărare
Apa i-au acoperit din mare,
De n-au scăpat unul de poveste
Să-ntoarcă la urmă să dea veste.
Și-i crezură svintele cuvinte,

Și-i cântară laudă-nainte.
Lucrurile lui de sârg uitară
Și pre sfatul lui nu s-așezară.
Și-i gingășiia pentru bucate
În pustie, făcând răutate,
Ispitind pre Dumnezău la sete.
Și i-au adăpat fără scumpete,
Trimițându-le sațâu în suflet.
Ce ei mâniară-l cu rău cuget, gâlcevind în gloată,
Împutându-i în tabăra toată
Căce i-áu dat Domnul preuțâie
Lui Aáron într-a sa svinție.
Și prin ce le-mputară cuvântul,
Să desfece de-i sorbi pământul
Pre Datan și Aviron cu totul,
Și pre vinovați i-au arsu-i focul
De prin cățâi, cădind cu tămâie,
Ne-având treabă ei la preuțâie.
Și-n muntele lui Hóriv vărsară
Vițăl cioplit, de i să-nchinară.
Și-i mutară slava, fără treabă,
În chip de vițăl ce paște iarbă,
Și de Dumnezău n-avură știre,
Ce le era Domn de mântuire,
Ce-au făcut pentru dânșii ciudese

Prin Eghipet, minuni, semne dese,
Și prin țara lui Hamos prin toată,
Prin Marea cea Roșii semne gloată.
Și vru Domnul în pripă să-i piarză
Cu ceia ce nu vrură să crează,
Ce l-au ales adevară slugă,
Să-l întoarcă de cătră mânie,
Că-i vrea pierde-n pripă cu urgie.
Și țara dorită defăimară,
Că-n samă cuvântul nu-i băgară,
Și-n sălașele lor morcotiră,
Glasul Domnului nu-l socotiră.
Și-ș rădică preste dânșii mâna,
Să-i dărâme, să zacă ca tina
Prin pustie, și să le oboară
Sămânța-n limbi ca nește ogoară,
Și prin țări departe să-i rășchire,
Să-i destrame ca pre nește hire.
Și lui Veelfegór îi jărtviră,
Idol spurcat, de să zăciuiră.
Și mâncară jărtve de la morțâi,
De să pângăriră-ntr-înș cu toțâi.
Și pre Dumnezău îl mâniară
În pângăriciuni-ș ce lucrară.
Și căzură la război de armă,
De pieriră mulț fără de samă.

Și certă Fínees vinovații,
De-ngrozî cu dânșii și pre alții.
Și le fece despre Domnul pace,
De-i opri să nu pieie de lance.
Și i s-au socotit de la Domnul
În rod de rod nainte-a tot omul,
Ce i-au dat cu uríuc preuțâie
Până-n veac pre rudă să ș-o țâie.
Mâniară-l la apa de sfadă,
De pății printr-înș Moiséi dosadă,
Căce lovi-n piatră cu toiagul,
Cu mânie între tot șireagul,
Că nu s-au socotit în cuvinte,
Amărându-l, scoțându-l din minte.
Și ce le-au zâs Domnul n-ascultară,
Sa piarză pre păgânii din țară,
Ce să mestecară în tot rodul
Cu păgâni, luându-le izvodul.
Și pregiur ciopliții lor slujiră,
Pregiur idoli, de să rătăciră,
De-ș giunghiară cuconii de sfară
Dracilor, vărsând sânge prin țară.
Sânge nevinovat, feț și fete,
De-ș cuconii da fără scumpete.
Făcându-i cu hananeii sfară
Idolilor, lucru de ocară.

Țara lor de sânge fu cruntată
Și de lucrurile lor spurcată.
Și-ș urgisi Domnul de la față
Oamenii și moșia cu greață,
Și i-au datu-i a pizmaș pre mână,
Supt putere de limbă păgână.
Și pizmașii lor îi asupriră
Supt mânule sale, de-i smeriră.
Că i-au izbăvitu-i de ori multe,
Ce ei l-au amărât cu sfat iute,
De i-au zgârcit răutatea-n gârbă.
Ce Dumnezău le-au căutat de scârbă
Și le-au auzâtu-le de rugă,
Văzându-i în greu din vreme lungă,
De giurământ ș-au adus aminte,
Căindu-să cu milă herbinte.
Și i-au datu-i să fie-n cruțare,
Cu ieftinătatea sa cea mare.
Și-n robie le-au datu-le s-aibă
De cătră toț iușor și oslabă.
Și tu, Doamne Dumnezău, ne scoate
Și ne strânge din limbile toate,
Să-ț mărturisim de svântul nume,
Să să ducă vestea preste lume
De lauda ce ti-om lăuda-te,
Fălindu-ne-ntr-a ta bunătate.

Binecuvântat ești, Doamne svinte.
Domnul lui Izráil de mainte.

Și gloatele toate să grăiască,
Bună cuvântarea să-ț trăiască.

PSALMUL 106
Rugați-vă cu dulce la Domnul,
Că i-i mila din veci pre tot omul.
Izbăviții Domnului grăiască,
Ce i-au scos din mână vrăjmășască,
Și di prin țări i-au scosu-i la urmă,
De i-au adunatu-i la o turmă,
Din răsărit și din scăpătate,
Din séver și din mări de departe.
Rătăciț în pustii, fără vlagă,
Cercând cale de oraș, să margă
Să-ș găsască loc de lăcuință,
Flămânz și-nsătaț, de ticăință
Sufletele lor într-înș săcasă,
Cercându-ș lăcuință de casă.
Și strigară la Domnul, în scârbă,
De le greul iușură din gârbă,
Și i-au scosu-i la cale direaptă,
Să-ntre-n lăcuință așezată,
Să-ș mărturisască la tot omul

Minunea și mila de la Domnul.
C-au săturat suflet de la lipsă,
Suflet flămând masă dulce-i tinsă,
Ce ședea la umbră-ntunecată,
Loc de moarte, lipsă ferecată.
Prin Domnul cuvânt ce-i mâniară,
Cel de Sus în sfat ce-ntărâtară

Cu sălbătăcia cu cea crudă,
De li s-au zgârcit inema-n trudă,
Că i-au împresurat nevoi multe
Și nu era cine să le-agiute.
Și strigară la Domnul cu jele,
Și i-au scosu-i de la nevoi grele,
Din tunerec de umbră de moarte,
Și le-au frânt obezâle din toarte,
Să-ș mărturisască la tot omul
Minunea și mila de la Domnul.
Că le-au porț zdrobitu-le de-aramă,
Cu răteze tare fără samă.
Și i-au luat din calea cea strâmbă,
Că prin fărălegi pățâia scârbă,
Cât sufletul lor dobândi greață
De toate bucate ce-s de viață,
Și s-apropiară-n pragul morțâi,
De era de-a pierirea cu toțâi.

Și strigară la Domnul cu jele,
Și i-au scosu-i de la nevoi grele,
Că le-au trimis cuvântul său Domnul,
De-au tămăduit într-înș tot omul.
Și i-au scosu-i dintr-á lor pierzare
Cătră viața cea cu așezare,
Să-ș mărturisască la tot omul
Minunea și mila de la Domnul,
Să-i jărtvască jărtva cea de hvală,
Să-i spuie de minuni, de tocmală.
Carii umblă-n corabii pre mare,
De-ș fac lucrul preste genuni tare,
Aceia i-au văzut de minune
Ce-au lucrat Dumnezău în genune.
Zâsă de să fece vânt cu bură,
De rădică val de necătură,
Pănă la ceri îi suia cu unde,
Și-i pogorâia-n gios să-i afunde.
Sufletele lor în greutate
Să topiia beț de răutate,
Că-ș ieșiră și din țălepciune,
De te lua de dânșii minune.
Și strigară la Domnul cu jele,
Și i-au scosu-i de la nevoi grele.
Vânturilor zâsă de-ncetară
Și undelor de să alintară.

Și le păru bine că trecură
Valurile toate de tăcură.
Și i-au îndereptatu-i cu pace
Domnul, spre liniștea ce le place,
Să-ș mărturisască la tot omul
Minunea și mila de la Domnul.
Și-n săbor de gloate să-l rădice.
Și-n scaun de bătrâni să-i ferice,
C-au prăvălit apele să sece
Ș-au pustiit izvor de-apă rece.
Țară roditoare-n sărătură
S-au schimosâtu-să din făptură,
Pentru răutăț ce făcea-n țară
Lăcuitorii cei cu ocară.
Iară pustia cea secetoasă I-au dat
Domnul de este apoasă.
Și pământul cel fără de apă
De izvoară răci nu să mai scapă.
Gloata sa cea flămândă și sacă
O descălecă-n țară buiacă,
De ș-au făcut orașe și sate,
Și țarini, și vii cu bunătate.
Și-ș feceră vipturi s-aibă-n viață
Cu bișug de roadă cu dulceață.
Și i-au blagoslovitu-i să crească,
Și-n dobitoc să să-mbogățască.

Ce ei să micșurară-n scădere,
Petrecând cu grije și durere,
Cât boierii lor să defăimară,
Și s-au vărsat preste dânș ocară,
Purtându-să-n cărări rătăcite
Și smintind de la căi fericite.
Ce Domnul mișelului agiută
Despre mișelătatea cea multă,
Că i-au pus ca turmele chiline,
Pre moșii în rând, cum li să vine.
Le vor vedea direpții de viață
Și să vor veseli cu dulceață,
Și-ș vor pune mâna preste gură
Necuraților ce le sunt cu ură.
Cine-i înțălept, să să păzască
Și acestea să le socotească,
Mila lui Dumnezău să-nțăleagă,
Cu cuget bun și cu minte-ntreagă.

PSALMUL 107

Inema mea mi-i, Doamne, gătată,
Mi-i inema gata de te-aștaptă,
Ca să-ț cânt într-ă mea, Doamne, slavă.
Scoală, slava mea, fără zăbavă!
Scoală-te, psăltire și dulceață!
Iată că m-oi scula demineață

Și ț-voi mărturisi, Doamne,-n gloate,
Cântându-ț prin limbile prin toate,
Că mila ta ceriuri covârșește
Ș-adevara-n núori să lățește.
Și preste ceri, Doamne, tu te-nalță,
Să te vază toată lumea-n față,

Și slava ta preste tot pământul
Să rămâie, cum ț-ai dat cuvântul.
Pentru iubiții tăi ce ți-i milă,
Să-i izbăvești de greu și de sâlă,
Cu mâna ta, Doamne, cea direaptă,
Și să mi-asculț cu milă-ndurată.
Dumnezău ș-au grăitu-ș în svântul
Și nu-ș-va schimba-ntr-ált chip cuvântul:
„Rădica-m-oi să-mparț cu măsură
Síhem cu moșíi, fără trăsură,
Și valea de șetre pre hotară
O voi măsura de s-a ști-n țară“.
Că mi-i al mieu Galaad cel tare,
Și Manasíi gata cu oști mare,
Și Efrém îi al mieu la năvală,
Lângă cap, de mi-i de sprejineală.
Edóm mi-a sluji la-ncălțăminte,
Ca-n zâlele cele de mainte.
Și filistimenii cu credință

Mi să vor pleca cătră priință.
Cine m-a-ntiri cătră cetate,
Să hălăduiesc cu greutate?
Sau cine să-mi vie cu grea toană,
Pănă la Edom să mă ia-n goană?
Fără numai tu, Dumnezău svinte,
Când ne vei urni de denainte
Și nu ni-i ieși la oaste-n frunte,
Ce ne vei lăsa cu sudori crunte.
Dă-ne, Doamne, agiutori în scârbă,
Să ne iușurăm greul din gârbă,
Că omul înzădar să trudește
În tăria sa de să oștește.
Ce cu Dumnezău să facem oaste,
Că-i va lovi pre pizmaș din coaste,
Și-i va da Dumnezău de ocară,
De vor fi defăimați preste țară.

PSALMUL 108
Lauda mea, Doamne svinte,
Spune-ntre toț denainte,
Că răul și păcătosul
Ș-au deșchis asupră-mi rostul
Și cu-nșelătoare limbă
Grăiesc asupră-mi cu scârbă,
Cu graiul lor cel de ură,

Împregiur de-m fac trăsură.
Și mă luptă scornind sfadă,
Să-m facă-n deșert dosadă.
În loc ce-ar hi să-m priiască,
Vor de rău să mă grăiască.
Iară eu din vreme lungă
Am făcut pentru dânș rugă,
Și pentr-a mea bunătate
Pun asupră-mi răutate,
Și-m sunt cu grea urâciune
Pentru a mea plecăciune.
Ce să pui pre păcătosul
Să-i oprească tot folosul,
Și pre dracul din direapta
Să i-l pui, când vei da plata.
Când i s-a face giudețul,
Să-l scoață de gât cu hățul,
Și ruga la greutate
Să i să-ntoarcă-n păcate.
Zâlele să-i tai și vacul,
Boieria să-i ia altul,
Și cuconii să-i rămâie
Cu muierea-n sărăcie.
Și să-i strămutez ficiorii
Să ceie cu cerșetorii,
Să fie goniț din casă

Și din odihnă să-ș iasă.
Și datornicii să-i cerce
Averea toată ce-ș fece,
Și streinii să-i apuce
Agonisita cea dulce.
Să n-aibă să-i osfintească,
Nice săracii să-i crească,
Ce să pieie cu ocară,
Cu tot rodul său din țară.
Într-un rând de rod ce trece,
Cu tot numele să-ș sece,
Să să-ntrebe și păcatul
A părinț ce-au aplecatu-l,
Și să n-aibă osfinteală
Maică-sa despre greșală.
Și să le fie cu Domnul
Pâra, să-i vază tot omul
De pre pământ cum s-or șterge,
Pentr-a lor fărădelege,
Că nu ș-au adus aminte
Să facă milă-nainte.
Ce când i-au venitu-i toană,
Au luat mișel în goană,
Om cu inema smerită,
Să-i dea moarte ovilită,
C-au iubit din tot îndemnul

De i-au venitu-i blăstămul.
Și s-au dosât de ferice,
De departe stând cu price.
Ca-n cămeșe să va-nvește
În blăstăm, ticăiește,
Și ca apa i-a-mplea zgăul
Blăstămul, cu de tot răul,
Și ca măduha-n ciolane
Să să-mbrace, ca-n căftane,
Și cu brâu ce-a vrea să-ncingă
Cu blăstămul să să strângă,
Pentr-acest lucru de ură
Ce-m fac la Domnul trăsură,
Grăind asupră-mi de suflet
Cu vicleșug, cu rău cuget.
Ce tu, Doamne, să-ț faci milă,
Când îm vez de greu și sâlă.
Și pentru svântul tău nume,
Ce țî să vestește-n lume,
Fă și de mine căutare,
Și cu mila ta cea mare,
Doamne, tu mă izbăvește
De la rău ce mă tâlnește,
Că sunt mișel, și de smântă
Mi să inema spământă.
Ca lăcusta, când strâng cortul,

Sunt scuturat gios cu totul.
Și genunchile m-slăbiră
De post, de să schimosâră
Pelițele de grăsâme,
De mustrat ce-s în mulțâme.
Văzându-mă tins afară,
Cu capul lor clătinară.
Ce tu, Dumnezău Domn svinte,
Agiutoriul tău trimite,
De mă scoate-ntr-a ta milă,
Să cunoască a ta sâlă
Și mâna ta cea direaptă,
Doamne, cu carea faci plată.
Ei să blasteme-mprotivă
Dintr-á lor gură zlobivă,
Iară tu, Dumnezău svinte,
Să-mi urez dulce cuvinte.
Carii asupră-mi să scoală,
Răul să le cază-n poală,
Iară șerbul tău să aibă
Bucurie de oslabă.
Și ceia ce-m fac nepace,
În rușine să să-mbrace,
Prin veșmânt de sărbătoare
Să să-mbrace-n strecătoare.
Mărturisi-voi de bine

Lui Dumnezău, cum să vine,
Și cu rostul mieu-n zbor mare
Îl voi făli cu cântare.
Că stătu dintr-a direapta
A mișel cu oaste gata,
De i-au scos de la pierire
Sufletul spre mântuire.

PSALMUL 109
Zâsă Domnul Domnu mieu să șază
De-a direapta sa-n scaun dând rază,
Pănă când pizmașii de supt soare
Ț-voi așterne-i pre toț supt picioare.
Toiag de putere ț-va trimite
Domnul din Sion, Dumnezău svinte,
Și pre toț pizmașii ț-vei învince,
De țî s-or pleca fără de price.
Că cu tine ț-este boieria
La zua ce ț-vei ivi tăria,
În strălucori de svinț ce-i ivi-te
Într-aceea zî,
Dumnezău svinte.
Din pântece te-au născut mainte
De luceafăr al tău svânt părinte.
Giuratu-ș-au Domnul giurământul
Și nu-ș-va schimba căind cuvântul.

Tu ești preut în veci pentru țară,
De rădici ca Melhisedec sfară.
Și Dumnezău ț-este din direapta,
De ț-va tăia pizmașii cu spata.
La zî ce l-or întărâta craii,
Îi va călca-n picioare cu caii.
Și ș-vor lua giudețul păgânii,
Că li s-or nădi la stârvuri cânii.
Și capete pre gios vor fi multe,
Ce vor fi de la războiu căzute.
Apă de pre părău va bea-n cale,
Când va nălța capul oștii sale.

PSALMUL 110

Mărturisi-mă-voi ție, Doamne svinte,
Cu inema mea cu toată denainte
A tot sfatul de direpț într-adunare,
De a tale, Doamne, lucruri, că sunt mare
Și cercate întru voia ta din toate.
Lucrul tău și cuviința cine poate
Să le spuie, și de svânta-ț dereptate
Ce trăiește în toț veci cu bunătate?
Ț-ai făcutu-ț de ciudese pomenire,
Că ești ieftin și milost, Doamne, din hire.
Carii sunt de-ț au de teamă, le dai hrană,
Pentru legământ bătrân făcând pomană.

Cu tăria lucrurilor ț-ai dat știre
Gloatei tale ce i-ai fost de izbăvire,
Că i-ai datu-i cu uric țară păgână.
Adevara și giudețul ți-i pre mână,
Și poruncile țî-s tare și crezute,
'N dereptate ș-adevară-n veci făcute.
Ț-ai trimisu-ț gloatei tale mântuință,
Poruncindu-i preste veci lege-n credință.
Svânt îț este și-nfricat cinstitul nume
Și de mare cuviință preste lume.
Frica ta dă-ncepături de-nțălepciune,
Cunoștință tuturor spre-nvățuri bune.
Cinstea ta, Doamne, și lauda trăiește
Preste vecii preste toț, de te mărește.

PSALMUL 111
Ferice va fi de omul
Ce să va teme de Domnul,
În porunca lui cea svântă
Stând cu voaie, fără smântă.
Că va fi tare-n credință
Pre pământ a lui sămânță,
Rod direpț să va chema-să
Și bișug într-ă lui casă,
Și-i va trăi dereptatea
Preste veci în toată partea.

Și la-ntunerec de ceață
Va vedea lucori de viață.
Că direptul și milosul
El să-ndură-n tot folosul
Și cu mână largă-mparte
Din direaptă bunătate.
Acela devreme-ș caută
Răspuns bun la zî de plată.
Și-n giudeț să nu-l clătească
Rău, ce-n veci să-l veselească.
Cu pomană stătătoare
Va fi direptul supt soare,
Și de veste rea nemică
Nu-l va împresura frică.
Că inema-i este gata
La Domnul să-ș ceie plata.
Să stea cu inemă tare,
Fără frică, la căutare,
Pănă va prăvi să-ș vază
Pizmașii săi duș să-i piarză.
Pentr-aceea ș-dă și-mparte
A mișei din bunătate,
Să-i trăiască dereptatea
Preste veci în toată partea.
Și i să va nălța steagul,
De s-a slăvi-n tot șireagul.

Și prăvindu-i tot folosul,
Să va scârbi păcătosul,
Și cu dinții în scrâșcare
Să va topi la certare,
Că va pieri necuratul
Cu pofta sa din tot svatul.

PSALMUL 112
Lăudați, cuconi, pre Domnul,
Să s-auză în tot omul,
Lăudați-i svântul nume,
Să s-auză preste lume.
Și blagoslovit să-ț fie,
Doamne, numele-n vecie.
De unde soare dă rază
Pănă-n scapăt ce s-așază,
Lăudatu-i-i svânt nume
Și nalt de toț ce-s în lume.
Preste ceriuri să lățește
Slava lui, de să vestește.
Cine este,
Doamne svinte,
De cât tine mai nainte?
Că descaleci preste nalturi,
De prăvești în toate laturi,
De vez ceriul și pământul,

Vez măreţul şi smeritul,
De scoli săracul din tină,
Şi cu direapta ta mână
Din gunoi rădici în slavă
Pre mişel fără zăbavă,
De-l pui să şază cu craii,
Să-ş petreacă dulce aii,
Cu boierii şi cu gloată
Să-ş petreacă viaţa toată.
Şi din stearpă rădici maică
Cu casă-n cuconi, să-i placă.

PSALMUL 113
Din Eghipet Izráil când mearsă,
Iiacov cu-nfemeiată casă,
La moşie să-ş margă bătrână,
Din ţară urâtă şi streină.
Lui Dumnezău gătind la Iúda
Să-ş încuscre cu Izráil ruda,
Marea văzu şi fugi să sece,
Iordanul apele ş-desfece,
Măgurile c-areţii săltară
Şi munţâi ca mieii să giucară.
Ce ţ-fu, mare, de mergi înspăimată?
Şi tu, Iordan2 cu apa lată,
Ce te-ntórsăş de ţ-ai făcut spaimă?

Și voi, munț, ce giucaț fără samă,
Ca mieorii săltând, și voi, dealuri,
Ca mieii giucând în toate laturi?
De fața ta, Doamne, să strămută
Tot pământul și stă de te-ascultă,
Când ț-ai ivit a ta svântă față,
Lui Iiacov de i-ai fost povață,
Când ai întors stânca-n tău de ape
Și din bolovan izvor să scape.
Nu-ț da, Doamne, nimărui pre lume,
Ce-ț dă slavă svântului tău nume,
Pentru mila ta și dereptatea,
Să nu zâcă toț din toată partea,
Cu păgânii să ne pâșcăiască :
„Unde-i Domnul să vă folosască?“
Ce tu, Doamne, ceriul și pământul
Le-ai făcut din voaie cu cuvântul,
Iară idolii ce-ș scot în hvală Păgânii,
le-a fi-le de sminteală.
Că aúrul n-a sta să le-agiute,
Nice-argintul la greu să-i asculte.
Gură au, și nu pot să răspunză,
Ochi și urechi, și nu văd, s-auză.
Au și nări, nu pot să mirosască,
Și mâni au, nu pot să pipăiască.
Au picioare, și n-or putea merge,

Sunt și muț, de nu pot face lege.
Tocma să le fie cine-i face
Și-ș cer de la dânșii dar și pace.
Iară casa lui Izráil are
Agiutori pre Domnul ș-așezare.
Casa lui Aron să-ncrede-n Domnul,
Agiutor li-i și scut în tot omul.
Carii cătră Dumnezău au teamă
Le agiută Domnul și-i întramă.
Pentru noi Dumnezău să grijește
Și cu bișug ne blagoslovește.
Dat-au Domnul bună cuvântare
Casii lui Ilzráil și spori mare,
Și casii lui Aron îi urează
Zâle bune și bișug să vază.
Ș-au blagoslovit fără de samă,
Mici și mare, ce-au de Domnul teamă.
Pre deasupra să vă mai trimiță
Dar și milă Domnul din ființă,
Și-n cuconii voștri să să vază
Dar și bine cu spori, să să-ncrează.
Și să fiț blagosloviț de Domnul,
Ce-au fapt ceriul, pământul și omul.
Ceriul ceriurilor pentru Domnul,
Pământul l-au datu-l a tot omul.
Morțâi, Doamne, nu ti-or lăuda-te,

Nice cei din iad, din răutate,
Ce noi cești vii îț vom ura bine
În veci, Doamne, precum țî să vine.

PSALMUL 114

Iubit-am de-aceasta că mi-aude
Glasul rugii Domnul, de-m răspunde,
Plecându-ș urechea să mă sâmță,
În zî ce l-voi striga cu credință.
Când mă iau durori de moarte-n hoarbă,
Cu primejdi de iad vrând să mă soarbă,
Atunci când mă află de tot răul,
Strig pre Domnul, de-mi iușoară greul :
„O, Doamne, tu-m ia mișelul suflet
De la greu ce-m vine preste cuget!“
Că ești Domn mílost, cu ieftinețe,
Și tuturor te-arăț cu blândețe,
Și pruncilor le faci socotință,
Ca cela ce ești Domn de priință.
Mi-ai căutatu-mi cătră plecăciune,
De mi-ai trimis, Doamne, iertăciune.
Și mișelul mieu suflet s-a duce
La odihnă și răpaos dulce,
De la moartea de la cea urâtă
Ce s-a-ntoarce, la viață dorită.
Ș-au ivitu-ș Domnul bunătatea,

De mi-au iușuratu-mi greutatea.
Că m-au scos din scârbele din toate
Și sufletul mi-au scos de la moarte,
Ochii de la lacrămi de plânsoare,
Picioarele de lunicătoare.
Și-i voi sluji cântând cu dulceață
Lui Dumnezău în țara de viață.

PSALMUL 115
Am crezut, Doamne, c-oi face
Să-m plinesc graiul cu pace,
Ce eu m-am scăpat departe,
De n-am plinit nici o parte.
Ce eu, buiguit de minte,
Zâș de tot omul că minte.
Și cu ce ț-voi face plată,
Doamne, de milă-ndurată,
În toate ce-m dai spre bine
Cu spori mare de la tine?
Cu păhar de biruință
Ț-voi închina cu credință
Și ț-voi striga svântul nume,
Doamne, de să va-ști-n lume
De rugi, de făgadă grasă
Ce ț-voi jărtvi-n svânta casă.
Că-ntre fața ta cea svântă

Svinții li-i moartea cinstită,
Și de dânsă nu li-i greață,
Că li să schimbă spre viață.
O, Doamne, să-m cauț de rugă,
Că-ț sunt șerbul tău și slugă,
Fii din șarbă cumpărată,
Din șerbie scos cu plată.
Obez și ferecătură
Mi le-ai rumpt, că-ț sunt făptură.
Și cu jărtva cea de pace
Hfală numelui ț-voi face,
De la greu ce ti-oi striga-te,
Că-m răspunz cu bunătate.
Rugi ce-ț am făgăduite
Țî le voi da, Doamne svinte.
Când să strâng oameni grămadă
În cinstita ta ogradă,
Unde-ț este svânta casă,
De sloboade zare deasă
De dar și de bunătate,
În Ierusalim cetate.

PSALMUL 116
Lăudațî-l toț pre Domnul,
Păgânii toț și tot omul,
Că ș-au pus mila cea mare

Preste noi cu așezare,
Ș-adevara lui cea svântă
Custă-n veci fără de smântă.

PSALMUL 117
Mărturisiți-vă cătră Domnul,
Că-i cu bine din veci pre tot omul.
Casa lui Izráil să grăiască
Că-i Domnul milost și să trăiască.
Casa lui Aron să strige tare
Că i-i mila din veci pre-așezare.
Și să zâcă toț carii au teamă
De Domnul că-i milost fără samă.
Am strigat pre Domnul, având scârbă,
Și mi-au iușurat greul din gârbă.
Dumnezău mi-agiută de n-am frică
Despre om să-m vie rău nemică.
Domnul mi-este scut și bunătate,
Și pizmașii nu pot sta să-m caute.
Mai bine-i a nedejdiui-n Domnul,
Decât a să răzăma spre omul.
Mai bine să-ț aibi cu Domnul traiul,
Decât să nedejdiuiești spre craiul.
Toț păgânii ce mă-ncungiurară
Cu Domnul i-am întirit din țară.
Că mă-ncungiurară cu oști late,

Ce Domnul mi i-au luat din spate,
Că mă-ncungiurară cu șireaguri,
Ca albina ce șede pre faguri,
Și ca spinii ce-i arde pojarul,
Am trecut preste dânșii cu carul.
Și cu svântul tău, Dumnezău, nume
Mi-am supusu-mi pizmașii din lume.
De-am și surupatu-mă de râpă,
Tu m-ai rădicat, Doamne, de pripă.
Că mi-i Domnul stâncă și cântare,
Și la greutate mi-i scut tare.
Glasuri de bucurie-mpreună
La direpț în tabără răsună
De Dumnezău, că ș-au tins direapta,
De-au îngrozât pizmașii cu spata.
Cu direapta Domnul mă rădică,
De merg la războiu fără de frică.
Domnul cu direapta sa-n vârtute
Mi-au datu-mi izbândă pre oști multe.
Nu voi muri, ce voi custa-n viață
Și-l voi mărturisi cu dulceață.
Că de mi-au dat Domnul și certare,
M-au ferit de moarte, de pierzare.
Deșchideț-mi ușea dereptățâi
Și voi intra din lontrul cetățâi,
De voi mărturisi prin tot omul

Bunătăț și milă ce-am de Domnul.
Poarta ceasta Domnul o gătează
Pentru să-ntre direpții să șază.
Mulțămăscu-ț că mi-auzâș greul.
De m-ai mântuit de la tot răul.
Piatra ceea ce nu socotiră
Lucrătorii la zid ce zidiră,
Aceasta s-au pus la unghi aleasă
De la Domnul minunată-n casă.
Că aceasta-i de la Domnul dată,
Între ochii voștri minunată,
Și aceasta-i zua ce-au fapt Domnul,
De-i de bucurie a tot omul,
Și cu veselie să-ș petreacă
Direptâi într-însă, să le placă.
O, Dumnezău, tu ne dă izbândă
De la tine cu spori de dobândă.
Blagoslovit îț este svânt nume
Carele vii cu Domnul în lume.
Voauă încă să să nărocească
De la casa cea dumnezăiască.
Și tu, Doamne svinte, ț-luminează
Preste noi lucori de svântă rază,
Să ne punem zî de sărbătoare,
Cu năroade, să dea strălucoare,
Și desimea la oltari s-agiungă,

Preuțâi de jărtve să să ungă.
Dumnezăul mieu eşti, şi ț-voi zâce
Mărturie, rugă şi ferice.
Dumnezăul mieu eşti, şi te-nalță,
Şi-ț mărturisesc în svânta față,
Că-m auzâș de-m fúseș scăpare.
Şi vă mărturisiț cu cântare
Cătră Domnul, că-i bun de pre-atunce,
De la veci ce ni-i cu milă dulce.

PSALMUL 118
Această catísmă-i făcută pre
Ferice de ceia ce vor merge
Fără vină, Doamne,-ntr-a ta lege.
Ferice de ceia carii cearcă
Fericitul tău cuvânt să-l facă,
Să te cerce cu inemă-ntreagă,
Să-ț mărturisască fără tagă.
Că ceia ce fac fărădelege,
În căile tale nu vor merge.
Că tu ț-ai dat porunca cea svântă
Să o țâie toț fără de smântă.
O, de mi s-ar căile derege,
Să-ț poci feri, Doamne, svânta lege,
Atunci aș cuteza fără greață
De ț-aș prăvi poruncile-n față!

Ț-aș mulțămi cu inemă-ntreagă
Și ț-aș mărturisi fără tagă,
De-aș deprinde svintele-ț giudețe,
Că-s direpte, de n-áleg în fețe.
Îț voi feri a ta dereptate,
Și să nu mă laș la greutate.
Că tânărul încă ș-ar derege
Pre cuvântul tău calea ce-ar merge.
Cercatu-te-am cu inemă tinsă,
Nu mă urni din svânta ta zâsă.
În inema mea ț-țâi zâsa svântă,
Spre greșele să nu mă ia smântă.
Fericit ești, Doamne, și mă-nvață
Să-ț țâi dereptările-n dulceață.
Am dat veste din buzele mele
De-a rostului tău, Doamne, tocmele.
În calea ta cea de mărturie
M-am desfătat ca-ntr-o bogățâie.
M-oi primbla-mă-n poruncile tale
Și ț-voi înțălege svânta cale,
Într-a tale dereptăț m-oi tinde
Și-n cuvântul tău mă voi deprinde.
Dă șerbului tău plată de viață,
Că-ț feresc cuvântul cu dulceață.
Ochii îm destupă a-nțălege
Minunile din svânta ta lege.

Nemernicu-s pre pământ și-n rude,
Poruncile tale nu mi-ascunde.
Sufletului mieu i-i drag să-nvețe
În tot ceasul a tale giudețe.
Îngrozâș sămeții ce să urcă
Spre blăstăm din svânta ta poruncă.
Ia-mi mustrarea, ponoslul din față,
Să-ț cerc mărturia cu dulceață.
Boierii șed asupră-mi cu svaturi,
De mă pârăsc toț din toate laturi.
Iară șerbul tău, Doamne, să-nvață
În dereptatea ta fără greață.
Mărturia ta și dereptatea
Îm dă sfat, știință-n toată partea.
Mi-au lipitu-mi sufletul pământul,
Ce mă-nvie, Doamne, cu cuvântul.
Umbletele mele cu spovadă
Ț-am spus, Doamne, fără de tăgadă,
Și mi-ai ascultat, și tu mă-nvață
Dereptăț de-a tale, să-m dai viață.
Și să mi-arăț de direptăț cale
A mă primbla-n minunile tale.
Sufletul mieu l-întristează somnul,
Ce m-a-ntări-n cuvântul său Domnul.
De la cale strâmbă mă ferește
Și cu legea ta mă miluiește.

Calea cea direaptă mi-este dragă
Și de giudețul tău nu mi-i tagă.
Mă țâi de mărturia ta svântă,
Și să nu mă laș, Doamne, la smântă.
În poruncile tale mă bagă,
Să mărg pre drum cu inemă largă.
Pune-mi, Doamne, calea-ntr-a ta lege,
Și pre dereptatea ta voi merge.
Legea ta a o cerca m-dă minte,
Să o țâi cu inemă herbinte.
Într-a tale porunci pre cărare
Mă-ndereaptă, c-aceea voi tare.
Inema mea spre-a ta mărturie
Să o abaț despre lăcomie.
Ochii de la deșert îmi oprește,
Să nu văz, și-n calea ta mă crește.
Să-m dai cuvântul tău, ce-ț sunt slugă,
În frica ta să-m fie de rugă.
Ia-mi ocara carea mă defaimă,
Că ți-i sfatul bun fără de samă.
Doritu-ț-am porunci cu dulceață,
Și-ntr-adevărul tău să-m dai viață.
Și spre mine mila ta să-m vie,
Pre cuvântul tău, Doamne,-n tărie.
Ș-oi răspunde cuvânt cui mă-mpută,
C-am nedejde-n cuvântul tău multă.

Și să nu-ț iei din rostul mieu graiul,
Că-n giudețul tău îm razăm traiul.
Și legea ta o voi feri-ntreagă
Pururea-n veci cu inemă largă.
Ș-am umblat pre cale desfătată,
Că porunca nu-ț las necercată.
Ș-am grăit de svânta-ț mărturie
Naintea de-mpărat cu tărie.
Că eram deprins într-a ta zâsă,
Carea-m iubit a chiti cu dânsă,
Rădicându-mi mânule pre rugă,
Spre-a tale porunci din vreme lungă,
C-am iubit a mă deprinde-ntr-înse
Și-ntr-a tale dereptăț și zâse.
Adu-ț, Doamne, de cuvânt aminte,
Ce mi-ai dat nedejde de mainte.
De-aceasta mă mângâi când mi-i greață,
Că cuvântul tău mă țâne-n viață.
Trufașii lucrară răutate,
Eu din legea ta nu m-oi abate,
Că ț-țâi minte, Doamne, de giudețe,
Că mă mângâi din veci în blândețe.
Păcătoșii mă băgară-n scârbă,
Din lege-ț ieșind la cale strâmbă.
Cântec mi-au fost a ta dereptate
La locul mieu de streinătate.

Ț-am pomenit noaptea svântul nume
Și legea ț-am feritu-ț pre lume.
Aceasta mi-i binele și partea,
Că ț-am cercat, Doamne, dereptatea.
Partea mea ești, Doamne, cea de viață,
Și ț-voi feri legea cu dulceață.
Mă rog, Doamne, la svânta ta față
Cu inema mea cu toată-n viață,
Și-n cuvântul tău mă miluiește
Și la greul mieu tu-m folosește.
Ț-am cugetat calea și voi merge
Întorcându-mă-n svânta ta lege.
M-am gătat și n-am voaie mâhnită
A feri porunca ta cea svântă.
M-au înfășurat funi de păcate,
Și legea ta n-am uitat departe.
Mă sculam la rugă lăsând somnul,
Miazănoapte când doarme tot omul,
Să-ț mărturisesc pentru giudețe
Prin dereptăț ce n-alegi în fețe.
Partnic sunt cu toț ce-ț au de teamă,
Ce-ț păzăsc porunca fără samă.
Pământul îi plin de-a ta dulceață
Și de dereptatea ta mă-nvață.
Feceș șerbului tău bunătate
Cu graiul tău, Doamne,-n dereptate.

Bunătate, dojană, știință
 Porunca ta mă-nvață-n credință.
 Păn-a nu mă smeri, eu greșisă,
Pentr-aceea mă ți de-a ta zâsă.
Bun ești, Doamne, și cu bunătate,
Și mă-nvață-ntr-a ta dereptate.
Ș-au înmulțât mândrii strâmbătatea,
Pornindu-ș asupră-mi răutatea,

Iară eu cu inemă senină
 Îț voi cerca porunci fără vină.
Le zace pre inemă gros săul
 Ce l-au închegat cu de tot răul,
 Iara eu cu legea ta cea svântă
M-oi deprinde, că nu-m va fi smântă.
Mi-i de bine că-m dedeș plecare
Să mă-nvăț într-a ta-ndereptare.
Mai bună mi-i a ta svântă lege
Decât aur ș-argint ce-aș culege.
Cu mânule tale, Doamne svinte,
M-ai zidit și m-ai fapt de mainte ;
 Dă-mi înțălepciune a-nțălege
Poruncile tale-n svânta lege.
Mă vor vedea carii ț-au de teamă
Și s-or veseli fără de samă,
Că-n cuvântul tău mă razăm tare,

Cu nedejde și cu așezare.
Ț-am cunoscut, Doamne, dereptatea
Pre porunci ce dai în toată partea
Și cu adevăr mi-ai dat certare,
Ce să-ț fie mila-ntr-așezare,
Să mă mângâie de la cădere
Cu al tău cuvânt fără scădere.
Să-m trimiț a ta ieftinătate,
Să petrec cu viață-n bunătate,
Că legea ta îm dă-nvățătură,
Iară mândrii ce sunt cu grea ură
Cu rușine să iasă pre față,
Să-i lovască de toate părț greață.
Iară eu cu gând bun fără samă
Într-a tale porunci m-oi primbla-mă.
Să mă-ntoarcă de la rătăcire
Carii ț-au de frică și de știre
Și să-m hie inema senină,
În porunca ta-mblând fără vină.
Mișelul mieu suflet să topește
În cuvântul tău ce te dorește,
Și ochii miei slăbiră-n vedere,
Așteptând cuvânt de mângâiere.
Mă feci mârșav ca foalele-n brumă,
Dereptățâi tale făcând urmă.
Câte zâle am ce mi-s de scârbă,

Să-mi iușurez gonacii din gârbă.
Călcătorii legii îm spun glume,
Ce ca legea ta nu-i preste lume.
Că-ț sunt toate porunci adevere,
Și să-mi folosești de la cădere.
Că cu deșert mă luară-n goană,
Să mă bage-n pământ, când au toană.
Iară eu a tale porunci svinte
Nu le-am lăsat, ce tot le țâi minte.
După mila ta, Doamne, mă-nvie,
A svânt rost să-ț feresc mărturie.
În veci, Doamne, cuvântul tău custă
În ceri, preste rod de rod să mută.
Că nu țî să schimbă adevara,
Ce-ai urzât pământul de stă țara.
Cu tocmala ta zua trăiește,
Că lumea cu totul îț slujește.
Că de nu mi-ar hi legea ta vântă,
Pierit aș hi, ovilit de smântă.
În veci nú ț-aș uita dereptatea,
Că cu dânsă-s viu în toată partea.
Al tău, Doamne, sunt și tu mă scoate,
Că ț-am cercat poruncile toate.
Pre mine greșiții m-așteptară
Să mă piarză cu totul din țară.
Mărturiile tale văz toate

Și le-am deprins pre cât hirea-m poate.
A tot plinul am văzut sfârșitul,
Ți-i lată porunca și cuvântul.
Cât mi-i legea ta, Doamne, de dragă,
De mă-nvăț cu dânsă zua-ntreagă.
Decât pizmașilor a-nțălege
Mi-ai dat în veci cu svânta ta lege,
Și porunca ta, Doamne, cea svântă
Este a mea în veci, ne-având smântă.
Decât toț de ceia ce mă-nvață,
Ț-am înțăles legea cu dulceață,
Că a tale mărturii cinstite
Mă învață și mi-adaog minte.
Mai presus de cum bătrânii cearcă,
În porunca ta n-au să mă-ntreacă.
De tot drumul rău fără ticneală
Picioarelor mi-am pus sprejineală,
Și m-am luat de drum rău aminte,
Ca să-ț feresc svintele cuvinte.
N-am știrbit din svintele-ț giudețe,
Precum mi le-ai tocmit să mă-nvețe.
Câtu-s de dulci cuvintele tale,
Că-s ca stridea, și nu le-aș uita-le,
De mi să-ndulcește-ntr-înse rostul,
Că-s mai dulci decât mierea cu totul.
Din poruncile tale-m iau minte,

Și căile strâmbe mi-s urâte.
Picioarelor mele-i lumânare
Legea ta și lucoare-n cărare.
Giuratu-m-am ș-am pus mărturie
Să-ț păzăsc giudețele-n tărie.
Smeritu-m-am tocma cu pământul,

Și mă-nvie, Doamne, cu cuvântul.
Dar din rostul mieu, Doamne, să-ț placă
Și-ntr-a tale giudețe mă-mbracă.
Sufletul mieu îț este pre mână,
Și de legea ta nu mă-nstreină.
Păcătoșii mi-au încórdat lațuri,
Eu din legea ta nú mărg în laturi.
Ț-am ocinat svânta mărturie,
Inemii în veci de bucurie.
Inema mea a face-i plecată
Dreptatea ta-n veci, pentru plată.
Călcătorii legii mi-s în greață,
Legea ta cea svântă m-tinde viață.
Agiutoriul mieu ești și scutință,
Cuvintele tale m-sunt credință.
Pre departe viclenii s-alerge,
Că eu, Doamne, îț cerc svânta lege.
Pre svânt cuvântul tău mă priimește,
Și-n nedejde fără greș mă crește.

Agiută-mi și să-m dai mântuință,
Să mă deprinz într-a ta credință.
Defaimi ne-ascultoii legii tale,
Că li-i gândul strâmb și fără cale.
Păcătoșii lumii mi-s în greață,
Mărturiile tale mi-s viață.
Trupul mieu cu teama ta l-zdrumică,
Că mă ia de giudețul tău frică.
Făcut-am giudeț și dereptate,
Nu mă da să-m facă strâmbătate.
Pre robul tău în bine-l priimește,
Sămeții să nu-m stea pârâșește.
Ochii mi să stâng în mântuință
Și-n cuvântul tău cel cu credință.
Fă șerbului tău milă de viață,
Și-n giudețele tale mă-nvață.
Șerbul tău sunt, și-m dă a-nțălege,
Ca să mă-nvăț în svânta ta lege.
Vremea ț-este, Doamne, a le face
Ce-ț stricară giurământ de pace.
Decât aur ț-am iubitu-ț zâsa,
Topázion n-am căutat de dânsa,
Spre porunca ta făcând cărare,
De strâmbătăț ferindu-mă tare.
Mărturiile ț-sunt minunate,
Și de sufletul mieu sunt cercate.

Cuvintele tale-n tălmăcie
Luminează mintea din pruncie.
Rostul mieu am deșchis ș-am tras suflet,
Că mi-s poruncile tale-n cuget.
Caùtă, Doamne, și mă miluiește,
Pre tocmala cărui te iubește.
Pre cuvântul tău să-m tocmești pașii,
Să nu-m poată învince pizmașii.
De clévete de om tu mă scoate,
Și ț-voi feri poruncile toate.
Ivește-ț spre mine svânta față
Și spre dereptatea ta mă-nvață.
Ochii miei părauă izvorâră,
Prin legea ta ce nu socotiră.
Pre direptul faci, Doamne, giudețe,
Să să certe toț și să să-nvețe.
Porunca ta este adevară,
Mărturia ta-i vestită-n țară.
Mă topește jelea și priința,
Că pizmașii ț-uitară credința.
Cuvântul tău herbinte-i ca focul,
Și șerbul tău l-au iubit cu totul.
Tânăr sunt și nebăgat în samă,
Dereptatea ta m-oi învăța-mă.
Adevărul tău și dereptatea,
Și legea-i vestită-n toată partea.

Scârbe și cu greutăț m-aflară,
Poruncile tale mă-nvățară.
Mărturia ți s-adeverește
Și cu viață-n veci mă-nțălepțește.
Strigat-am spre tine, Doamne svinte,
Și să mi-auz mișele cuvinte.
Că ț-voi cerca, Doamne,-ntr-adevară
Obiceiele de s-or ști-n țară.
Strigatu-ț-am, Doamne, și mă scoate
Din greu și din scârbele din toate.
Și ț-voi țânea svânta mărturie
Ce-ai pus să stea cu lege-n tărie.
Sârguit-am strigând fără vreme
În cuvântul tău și nu m-oi teme.
Mi s-au stârnit ochii demineață
În cuvântul tău care mă-nvață.
Glasul să mi-asculț fără de greață,
Cu mila ta, Doamne, cătră viață.
Gonacii cu rău s-alăturară,
Din legea ta urnindu-s-afară.
Ce tu, Doamne, n-ii1 pesti departe
Cu calea ta cea de dereptate,
Că ț-am cunoscut din mărturie,
Carea-i urzât dintăi în vecie.
Vezî-mi greul și de plecăciune
Și cu legea ta m-dă iertăciune.

Giudecă-mi giudețul fără greață,
Cu cuvântul tău, și să-m dai viață.
Departe-i de cei fără credință
A ta, Doamne, svântă mântuință,
Căce nu vor nice de departe
’N dereptățâle tale să caute.
Îndurat ești de ieftinătate,
Și mă cruță-ntr-a ta bunătate. Mulțî-s ceia ce-m fac dodeială,
Făcând goană să mă dea-n sminteală, Ce eu, Doamne, le țâi nesmintite
Ale tale mărturii cinstite. M-am săcat prin cei fără de minte,
Ce nu-ț păzăsc svintele cuvinte.
Iată că ț-am iubitu-ț cuvântul
Și porunci ce-ai dat în tot pământul.
Și cu mila ta să-m trimiț viață,
Și de primejdi să fiu fară greață.
Adevărul ț-este pre cuvinte
Începătură-n veci de mainte,
Giudețele ț-sunt în dereptate,
Pre tocmală bună așezate.

Boierii ieșiră-ntr-alergate,
În deșert făcându-mi răutate,
Ce eu având de zâsa ta frică,

N-am cugetat de dânșii nemică.
De cuvântul tău am bucurie,
Ca cela ce află bogățâie.
Strâmbătatea am urât cu greață
Și ț-am iubit legea cu dulceață.
Te-am lăudat în zî șepte date
De giudețe și de dereptate.
Legea ta cea svântă cui le place,
Milă să-i găsască-n trai de pace,
Așteptat-am a ta mântuință
Și ț-am iubit porunca-n credință.
Ț-au feritu-ț a ta mărturie
Sufletul mieu cu drag în tărie.
Și ț-am păzât poruncile svinte
Și mărturii întregi nesmintite,
Și căile mi-s îndereptate
Spre-a ta, Doamne, svântă bunătate.
Și-naintea ta, Doamne, s-agiungă
Făgada mea și smerita rugă.
Și să-m trimiț s-aib preste minune

Cuvântul tău și cu-nțălepciune.
Denaintea ta, Dumnezău svinte,
Să-m priimești mișeaua rugăminte
Și-n cuvântul tău cu dereptate
Să mă izbăvești de greutate.

Să iasă din rostul mieu cântare
Învățată-ntr-a ta-ndereptare.
Limba mea să-ț spuie de cuvinte,
De porunci direpte de mainte.
Mâna ta cea svântă mă va scoate,
C-am iubitu-ț poruncile toate.
Doritu-ț-am a ta mântuință,
Și legea ta o-nvăț cu credință.
Mișelul mieu suflet să trăiască,
Doamne svinte, să te proslăvască.
Giudețele tale cele multe
La greul mieu, Doamne, să-mi agiute.
M-am rătăcit pierdut ca o oaie,
Cearcă-ț, Doamne, șerbul la nevoaie,
De mă-ntoarce la turma ta svântă,
Într-a tale porunci fără smântă.

PSALMUL 119
Cătră Domnul, când am scârbă,
Strig de-m ia greul din gârbă.
Sufletul să-m scoț de scârbe,
Doamne, și de rosturi strâmbe,
Și de limba cea sămață,
De cuvinte ce-s cu greață.
La ce bine te va pune
Limba cea cu-nșelăciune?

Că puternicul îș face
Săgețâle iuț de lance,
Cu jeratec înfocate,
Celor din pustietate.
Vai, că voia mi-i amară,
Ce m-am streinat de țară,
Depărtându-mă cu tarul,
De-am tins șetre cu Chidarul.
Multă duc streinătate,
Asuprit de strâmbătate.
Că cu carii n-au priință
Li-s prietin cu credință,
Și când le grăiesc de pace,
Ei pun vrajbă ce le place.

PSALMUL 120
M-rădic ochii cătră munte,
Dincătro-m-vin să mi-agiute.
Dumnezău mi-i agiutoriul,
De folos întru tot sporiul,
C-au fapt ceriul cu cuvântul
Ș-au întărit tot pământul.
Piciorul să nu-ț dea-n smântă
Din calea lui din cea svântă,
Nice să-ț cuprinză somnul
Strajea ce ț-au datu-ț Domnul,

De privéghe Izrailul
Fără somn preste tot șirul.
Dumnezău te va feri-te
Supt umbră, la zî herbinte,
Că ț-va fi mână direaptă
Cătră bine ce te-așteaptă.
Zua nu-ț va fi de soare
Zăduv, ce-ț va fi răcoare.
Nice luna te-a păli-te
Noaptea cu lucori herbinte.
Că Domnul îț va fi vântă
Sufletului fără smântă,
De te va feri la-ntrare
Să nu te-atingă pierzare,
Și la ieșit te va duce
Cătră răpaos cu dulce.

PSALMUL 121
Mă veselesc de vestea ce-m vine,
De mă-mbie direpții cu sine
Să-ntrăm cătră Dumnezău în casă,

La curtea cea svântă ce-ș aleasă.
Eram oarecând stând cu mulțâme
În curtea ta, Ierusalime,
Ce și de-acmu încă ni-om sui-ne,

De ne-a spori Dumnezău cu bine,
Cu moșnenii tăi ce le ții parte,
Unde te zidești ca o cetate.
Acoló să ne suim cu gloate,
Din răgúlele Domnului toate,
Pre uríc ce are Izrailul
A să mărturisi din tot șirul,
Și toț credincioșii ce-s în lume
Îț vor mărturisi svântul nume.
Acoló vor ședea pre giudețe
Scaune, neveghind voaie-n fețe,
La casa lui David la cea svântă,
Când va veni Domnul fără smântă.
Pentr-aceea să-ntrebați de viață
Ierusalimul în dulceață,
De bișug de pace cum petrece ;
Cine-l iubăsc, bișug nu-i va trece.
Dea-ț Dumnezău în sâla ta pace
Și-n turnuri bișug, precum îț place!
Prin frații miei, prietini și rudă
Ț-am uratu-ț pace fără trudă,
Și prin casa ce-are-n tine Domnul
Ț-am priitu-ț de bine-n tot omul.

PSALMUL 122

Mi-am rădicat ochii miei cu rugă

Cătră tine, Doamne,-n vreme lungă,
Din ceri, unde-ț este lăcuința,
Ț-am căutatu-ț cu toată priința.
Ca o slugă la svânta ta mână
Și ca șarba la mâni de stăpână,
Așe-s ochii noștri cătră Domnul,
Să ne miluiască pre tot omul.
Și cu milă Domnul să stejască
Să ne cruțe, să ne miluiască,
Că cu multul ne-au umplut ocara
Și ponoslul de prin toată țara,
Sufletului ocări ce-i lucrează
Bogătașii ceia ce zburdează.

PSALMUL 123
Că de n-ár fi cu noi să stea Domnul,
Zâcă Izrailul și tot omul,
Că de n-ár fi cu noi să stea Domnul,
Când le vine toană a tot omul,
De să scoală asupră-ne-n pripă,
Ne-a sorbi-ne de vii de-am da-n râpă,
Cându-ș pornesc mânia cu unde
Asupră-ne-n pohoi să ne-afunde.
Și sufletul nostru pohoi trece
Ca de părău repede și rece.
Și sufletul nostru trecătoare

Ș-au făcut prin apă necătoare.
Blagoslovit să fii cu ferice,
Că nu ne-ai dat, Doamne, să ne strice
Cu dinții lor, și de vânătoare
Ne-ai scos din laț și de la prinsoare.
Ca vrabia ne-ai scos, Doamne svinte,
Sufletele de curse cumplite,
Și sâlțele celor ce vinează
Le-ai stricat, să n-aibă să ne piarză.
Că tu, Doamne, cu svântul tău nume
Ne dai agiutorul tău pre lume,
Precum dintăi ai zâs cu cuvântul,
De s-au făcut ceriul și pământul.

PSALMUL 124
Carii să nedejdiuiesc în Domnul,
Aceia-s ca muntele Sionul.
Preste veci din loc nu să clătește,
Cine-n Ierusalim lăcuiește.
Munții pregiur Sion ca o roată,

Și Domnul pregiur svânta sa gloată,
De-acmu până-n veci într-așezare
Va pune de toate părț străj tare.
Că n-a lăsa Domnul să să mișce
Păcătoșii, steagul să-ș rădice,

Nice să cuteze-n tot șireagul
Preste derepț să-ș puie toiagul,
Ferind pre direpț să nu deprinză
La fărălegi mânule să-ș tinză.
Fericește-i, Doamne,-n zî de plată
Céi buni ce-s cu ineima direaptă,
Iară ceia ce nu vor să-ț crează
Mână-i, Doamne, cu răii să-i piarză.
Și Izráil va lăcui-n pace,
În tot șirul, precum lor le place.

PSALMUL 125
Când ar înturna Domnul să-ș vie
La urmă Sionul din șerbie,
Atunci ne-am mângâia-n voaie bună
Și ne-am bucura-ne depreună.
Rostul ni s-ar veseli și limba,
Și ne-am uita atunci toată scârba.
Atunce ar zâce-n limbi păgâne :
„Li s-au întors Dumnezău cu bine“.
Și ș-au mărit mila spre noi Domnul,
De ni să fericește-n tot omul.
Și ne-ntoarce, Doamne, cu tot pleanul,
Ca omeții când să rump la anul
De austrul ce suflă cu călduri,
De cură părauă-n toate laturi.

Ceia ce ș-au sămănat cu plânsuri,
S-or bucura secerând cu râsuri ;
Ceia ce mărg sămănând cu jele,
Ș-vor culege veseli mănunchele.

PSALMUL 126

Că de nú va zidi casa Domnul,
În deșert s-a trudi lucrând omul.
De n-a pune cetății străj Domnul,
Înzădar ș-a pierde strajea somnul.
Zădar veț mâneca, de la cină,
Mâncând pita cea de durori plină,
Dedați să-ș doarmă somn cum le place,
Iubiților Domnului, pre pace.
Domnului aceștia-s de moșie
Ficiori, roadă de zgău, plată vie,
Aceștia-s săgeț cu lănci călite,
De mână puternic slobozâte.
Ferice de omul ce-ș va face
Pofta dintr-înș să-i fie cu pace,
Că nu vor fi defăimați de gloată
În pizmaș când să vor prici-n poartă.

PSALMUL 127

Blagosloviț sunt toț fără samă
Carii slujesc Domnului cu teamă,

Carii măr pre cale fără smântă,
De-i plinesc porunca lui cea svântă.
Din roada ta, dintr-agonisită
Vei mânca cu voaie nendoită.
Fericit vei fi pre trai de viață,
Că-ț va fi petrecerea-n dulceață.
Femeia ta va fi ca o viță
În casă-ț, rodită-n cuviință.
Cuconii tăi, stâlpări de masline
Pregiur masă-ț de bunătăț pline.
Așe va fi ferice tot omul
Ce s-a teme-n priință de Domnul.
Și din Sion Domnul cu dulceață
Să-ț ureze, să-l prăvești în față,
În Ierusalim, svânta cetate,
Să te desfetez în bunătate.
Preste toată viața, cum îț place,
Cuconi și nepoț să-ț vez cu pace.
Și să fie-n pace Izrailul,
Cu direpții petrecând în șirul.

PSALMUL 128
De dese ori s-au pus să mă lupte,
Din tinere zâle, cu oști multe;
Spune, Izráil, să să-nțăleagă
Preste țară, să nu prinză tagă.

De multe ori s-au pus cu războaie,
Din pruncie să-m facă nevoaie,
Ce nemică n-au putut să-m strice,
Puindu-mi-să-n gârbă cu price.
Ș-au lungit strâmbătatea cu oaste,
Să-m dea război păgânii din coaste ;
Domnul direpț, pizmaș ce-or să-m strice
Le-au despărțât capul de cerbice.
Să să-ntoarcă-ndărăpt cu ocară
Pizmașii Sionului din țară
Și ca iarba de pre zidi nezmultă

De soare să sece-n vreme scurtă,
Să n-aibă cu secerea-n ce trage
Secerători ce vor vrea să bage.
Și ca cela ce culege spice,
Să n-aibă snop din ce să rădice,
Și drumeții să nu le grăiască:
„Bine-ați fi, Dumnezău să sporească!“

PSALMUL 129
Dintr-adânc ț-am strigat,
Doamne svinte,
Și să mi-auz glas de rugăminte.
Și-ntr-auzul tău, Doamne, s-agiungă
Glasul mieu cel ovilit de rugă.

Că de ne vei pune, Doamne,-n față
Răul, nu vom putea sta de greață
Denaintea ta, de grea mustrare,
Nice vom scăpa de la certare.
Ce cu mila ta să-m raz din carte
Greșelele ce-m fac răutate.
Că eu, Doamne, prin svântul tău nume
Răbd sudălmi de la păgâni pre lume.
Și sufletul mieu cu drag te-aștaptă,
Pănă vei veni-n vremea de plată,
Și-n cuvântul tău mi să topește,
Doamne, sufletul de te dorește.
Din strajea din zori și pănă-n noapte
Să-ț priveghe creștinul cât poate,
Din strajea demineții cu somnul
Să razăme Izráil la Domnul,
Că Domnul cu mila sa ne-așteaptă,
Ca să dea pentru noi de-agiuns plată.
Și va răscumpăra Izráilul
Din fărădelegi preste tot șirul.

PSALMUL 130
Doamne, nu mi-i inema măreață,
Nice căùtătura mi-i sămață,
Nice am purces de-a mă suirea
În minuni mai sus decât mi-i hirea.

Că de nu mi-am smeritu-mi tot rândul,
Ce mi-am mărit sufletul și gândul,
Cum pate cuconul când să-nțarcă,
De-l osăbăsc de sân de la maică,
Aș̦e-n suflet să mi să dea plata.
Ca să fie cu nedejdea gata
Cătră Domnul, cu inemă tare,
Izráilul în veci pre-aș̦ezare.

PSALMUL 131
Adú-ț, Doamne, de David aminte,
Ce ț̦î l-ai alesu-l de mainte,
De blândeț̦ea lui și de răbdare,
Ce ț̦î s-au giurat pre aș̦ezare,
Cătră Domnul de ce-au zâs făgadă
Lui Dumnezău fără de tăgadă.
De-aș̦ intra-n sălaș̦ul mieu de casă,
De-aș̦ sui-mă pre strat de mătasă,
De mi-aș̦ ochii lăcomi cu somnul,
Să dorm dulce, cum doarme tot omul,
Și tâmplele odihnă-ș̦ să facă
Pre căpătâi moale, să le placă,
Pănă n-oi afla lăcaș̦ de Domnul
Lui Iiacov, să-l vază tot omul.
În Efratá i-auzăm de slavă,
Aflat-o-am în câmpi de dumbravă.

Blămaț de-i vom umbla prin sălașe,
Să le prăvim ce-s de drăgălașe,
Să ne-nchinăm, făcând sărbătoare,
Unde-au stătut cu svinte-ș picioare.
Scoală, Doamne, de ț-vin la odihnă
Ce-am gătatu-ț, să-m văz voia plină,
Tu și racla ce ți-i de svinție.
Preuțâi tăi slujba-n rând să-ș țâie,
În podoabe direpț să să-nvască
Și svinții tăi să să veselească
Pentru David ce ți-i a ta slugă,
Ce l-ai pusu-l crai în vreme lungă.
Nu-ț întoarce a ta svântă față
De unsul tău cu ură de greață.
Domnul s-au giurat într-adevară
Lui David să nu-l schimbe din țară:
„Din pântece ce-ț-va ieși plodul
Îț voi pune-n scaun în tot rodul,
De-m vor țânea feții tăi cuvântul
Și să stea precum ni-i giurământul.
Și mărturii ce li-oi da să-nveațe
Să nu-ntoarcă-n năravuri sămețe,
Și hiii lor vor ședea-n vecie
În scaunul tău cel de crăie“.
Că Dumnezău ș-au ales Sionul,
Lăcuință să-ș facă cu omul :

„Aceasta mi-i odihna gătată
Ce mi-am ales în veci așezată.
Și acicea m-va fi lăcuința
Ce mi-am iubit cu toată priința.
Văduva ei ura-i-voi de bine,
Mișeilor ei le voi da pâine.
Preuțâi ei le voi da să-mbrace
De izbândă veșmânt și de pace,
Și svinții lui s-aibă voaie bună,
Bucurie cu toț împreună.
Și acoló îi voi crește steagul
Lui David, să-i fie-n tot șireagul.
Unsului mi-am gătat lumânare,
Pizmașii lui vor hi de mustrare.
Iară lui îi voi da să să-nvască
Într-a mea svinție, să-nflorească“.

Psalomul lui David, 132

Cine face zidi de pace,
Turnuri de frățâie,
Duce viață fără greață
'N-tr-a sa bogățâie.
Că-i mai bună, depreună,
Viața cea frățască,
Decât armă ce destramă
Oaste vitejască.

Cât este petrecerea de bună
    Când lăcuiesc fraților împreună.
Atunce pre cap mirul le vine
    Ca lui Aáron, de-i șede de bine,
De miros ce-i vine cu dulceață,
    Cându-i merge mirul preste față,
De pre barbă merge pre veșminte,
    Pănă-n poale pre unde-s tivite,
Ca roua ce vine din Ermonul,

De pogoară-n muntele Sionul.
Că-ntr-aceasta a pus giuruită
Dumnezău de viață fericită.

PSALMUL 133

Iată acmu faceț mulțămită
Lui Dumnezău, cu rugă priimită,
Și să-l cuvântaț bine-n tot omul,
Șerbii toț ce slujiț pregiur Domnul,
Carii dvoriț la Domnul în casă,
În curțâle cele de mătasă.
Și nopțâle țâind dvorbă lungă,
Vă rădicaț mânule pre rugă,
În locurile lui cele svinte,
Cu rugăciuni la Domnul priìmite.
Și ca să-ț dea bună cuvântare
Dumnezău din Sion și spori mare,
Ce-au poruncit sângur cu cuvântul
De s-au făcut ceriul și pământul.

PSALMUL 134

Lăudaț a Domnului svânt nume ,
Șerbii lui Dumnezău toț din lume,
Carii dvoriț în casă la Domnul,
În curțâle lui svinte, tot omul.
Lăudaț pre Domnul cu dulceață,

Numele să-i cântaț, că-i de viață,
C-au ales pre Iacov Domnul șie,
Pre Izrail să-i fie moșie.
Ș-am cunoscut pre Domnul că-i mare,
Domnul nostru-n toț domnii mai tare.
Toate ce vru Domnul a le face,
Pre pământ și-n cer, le-au fapt cu pace,
În mări și pre la toată genunea,
De ș-au ivit Dumnezău minunea.
Suind núori de preste hotară,
În ploi fece fulgere cu pară,
Dintr-a sale cămări scoțând vântul,
De-i fece porunca și cuvântul.
Și ucisă pârga-n tot Eghiptul,
Din dobitoc, din om, din tot viptul.
Trimisu-ț-au în tine, Eghipte,
Semne, minuni, de vei țânea minte,
Preste Faraon și cu tot sfatul,
De l-au certat și l-au usturatu-l.
Bătu Domnul multe limbi păgâne
Și-mpărați ucisă pentru tine,
Pre-mpăratul Sion Amoreanul
Și pre Og din Vasan, cu tot neamul.
Și toate crăiile bătrâne
A lui Hanaan, ce-s limbi păgâne.
Și dede pământul lor moșie

Lui Izrail în veci să și-l țâie.
Doamne, numele tău să vestește
În rod de rod de să pomenește.
Că pre dereptate ț-giudeci țara,
De-i rădici ponoslul și ocara.
Și șerbilor tăi cu mângâiere
Le-asculț ruga la greu de durere.
Idolii păgânilor, ce-nchină
Aur ș-argint, sunt făcuț de mână.
Gură au și nu pot să grăiască,
Cu ochi sunt și nu pot să zărească,
Urechi au și nu pot să audă,
Nice abur nu le este-n buză.
Tocma să le fie cine-i face
Și-ș cearcă de la dânș dar și pace.
Casa lui Izráil, zâce-ț tare
Lui Dumnezău bună cuvântare.
Casa lui Aron să mulțămască
Și pre Domnul să blagoslovască.
Și din casa lui Lévii tot omul
Să binecuvinteze pre Domnul.
Și carii aveț de Domnul teamă,
Blagosloviț Domnul fără samă.
Blagoslovit să fii, Doamne svinte,
Din Sion ce petreci de mainte,
Unde ț-ai făcutu-ț lăcuință

În Ierusalim de stă-n credință.

PSALMUL 135
Mărturisiț pre Domnul,
Că-i bun cătră tot omul,
Și mila lui trăiește
Pre veci de să lățește.

Vă mărturisiț tare
Lui Dumnezău ce-i mare
Și-i spuneț dereptatea
Pre veci în toată partea.

Celúia ce domnește
Preste domni, de-i sporește,
Mila lui cea nălțată
Pre veci îi măsurată.

Ce-au făcut minuni mare,
Daț veste de dâns tare,
Că i-i mila vestită,
Preste veci socotită.

Ce-au fapt ceriul cu gândul
De-ș ține-ntreg tot rândul,

Cu mila sa cea mare,
Ce-i în veci pre-așezare.

Ș-au închegat pământul
Dintr-apă cu cuvântul,
A lui milă să știe
Că-i cruțată-n vecie.

Făcut-au lumini mare,
De dau raze și zare,
Cu a sa milă svântă
Ce stă-n veci fără smântă.

Soarelui i-au dat s-aibă
Să facă zuă albă,
Să sloboaze lucoare,
Prin milă stătătoare.

Preste nopț au pus lună
Cu stelele-mpreună,
Mila sa să-ș arate
Pre veci cu bunătate.

Ce-au bătut în Eghiptul
Toată pârga și viptul,

Că i-i mila de-atunce
Preste veci cu gând dulce.

Ce-au scos izrailtenii
Dintre toț eghiptenii,

Făcându-ș în veci nume
De milostiv pre lume.

Cu mâna sa cea mare,
Cu brațul său cel tare,
Preste veci să-ș arate
Mila de bunătate.

C-au desfăcut prin Mare,
Prin cea Roșie, cărare,
În veci ca să-ș ivască
Mila dumnezăiască,

De-au trecut prin genune
Izrail cu minune,
Mila să-i țâie minte
Preste veci înainte.

Ș-au răsturnat în mare

Pre Faraon cel tare,
Cu cât i-au fostu-i sâla,
Să-ș arate-n veci mila.

Și gloata sa cea svântă
Ș-au purtat fără smântă,
Prin locuri de pustie,
Făcând milă-n vecie.

Struncinat-au crai mare,
Război dându-le tare,
Mila duimnezăiască
Preste veci să-ș vestească.

Și ucisă crai bóinici,
Făcând pre-ai săi sfobodnici,
Cu mila sa cea mare,
Necuprinsă-n hotare.

Pre Sion Amoreanul
L-au ucis cu tot neamul,
Prin milă-ndurătoare,
Ce-i în veci stătătoare,

Și pre Og uriașul

L-au rumpt cu tot sălașul,
Mila dumnezăiască
Cu noi să văcuiască.

Țara lor cea sămață
Au dat să și o-mparță,
Mila lui să să vază
Preste veci lăsând ază.

Să o măsure-n șirul
Șerbul său, Izrailul,
Ca să-i fie moșie
Prin mila sa-n vecie.

Că la loc de durere
Ni-i Domnul mângâiere,
Și mila lui cea largă
Preste veci tot stă-ntreagă.

Și când ne vine greul,
Ne scoate din tot răul,

Că Domnul gând bun poartă
În veci pentr-a sa gloată.
Care dă hrană-n țară,

De iarnă și de vară,
Și trimite dulceață
Cu milă-n veci de viață.
Și să dați mulțămită
Lui Dumnezău priimită,
Că ceriul și pământul
Cruță-n veci cu cuvântul.

Psalomul lui David, 136

La apa Vavilonului,
    Jelind de țara Domnului,
Acoló șezum și plânsăm
    La voroavă ce ne strânsăm,
Și cu inemă amară,
    Prin Sion și pentru țară,
Aducându-ne aminte,
    Plângeam cu lacrămi herbinte.
Și bucine ferecate
    Lăsăm prin sălci aninate,
Că acoló ne-ntrebară
    Aceia ce ne prădară
Să le zâcem viers de carte
    Într-acea streinătate,
Ca-n svânt muntele Sionul
    Cântări ce cântam la Domnul.
Ce nu ni să da-ndemână
    A cânta-n țară streină.
De te-aș uita, țară svântă,

Atuncea să-mi vie smântă,
Și direapta mea să uite
A schimba viers în lăute!
Și să mi să prinză limba
De gingini, jelindu-mi scârba,
De te-aș mai putea uita-te,
Ierusalim cetate,
Nainte de nu te-aș pune
În pomene-n zâle bune.
Să nu uíț, Doamne svinte,
De Edom ce-au zâs cuvinte
Svintei cetăț împrotivă,
Cu rău din gură zlobivă :
„Răsâpiții-i zidiuri nalte,
Deșertaț de bunătate!“
Tu, fată vavilonească,
Răul va să te tâlnească!
Va fi ș-acela-n ferice
Ce-ț-va veni să te strice,
Că ți să va-ntoarce darul,
Cum ne-nchini tu cu păharul,
Când cuconii tăi de ziduri
Vor zdrobi-i ca nește hârburi.

PSALMUL 137

M-oi ruga-mă ție, Doamne svinte,

Cu inemă-ntreagă denainte,
Și-ntre îngeri îț voi cânta-n față,
Că mi-ascultaș graiul cu dulceață.
Și-n svânta ta casă m-oi ruga-mă
Numelui tău și m-oi închina-mă,
Pentru milă și pentr-adevară,
Ce ț-ai mărit svânt numele-n țară.
Și ori în ce zî te voi striga-te,
Să mi-asculț de sârg la greutate!
Și-n sufletul mieu să dai putere,
Să-m sporească fără de scădere.
Și să țî să roage, Doamne svinte,
Împărațâi toț pre denainte,
Că ț-au auzâtu-ț toț cuvântul
Împărațâi de pre tot pământul.
Și să-ț cânte, Doamne, pre cântare,
Pentru slava ta ce este mare.
Domnul unde șede, de la nalturi,
Vede lumea preste toate laturi.
Și de-aș merge prin mijlóc de greață,
M-ii feri-mă și-m vei tinde viață.
Pentru pizmașii miei ce pun pizmă,
Îț vei tinde de m-ii1 izbăvi-mă.
Și m-ei scoate,
Doamne, cu direapta,
Și cu stânga ta le vei da plata.

Că mila ta, Doamne,-n veci trăiește,
Lucrul svintelor mâni îț sporește.

PSALMUL 138
Doamne, tu mi-ai pus ispită,
Ca să m-arăț fără smântă.
Șiderea mea și culcatul Tu-m știi,
Doamne, și sculatul.
Și gândul mieu de departe
L-știi că nu-i cu răutate.
Cărări, potici mi-s cercate
De svânta ta bunătate
Și-m vez și calea de-i strâmbă,
Că n-am vicléșug în limbă.
Tu mi-ai cunoscut târzâiul,
De-l tâlnești cu timpuriiul.
Și tu m-ai făcut din tină,
Luând cu svânta ta mână.
Și nepriceput rămâne
Înțălesul tău de mine,
Că ți-i mare-nțălepciunea,
De nu poci să-i știu minunea.
Și de duhul tău n-am fugă,
Ca să scap să nu m-agiungă,
Nice de svânta ta față
N-am într-alte părț povață.

Cătră ceri de m-aș sui-mă,
Ești acoló, de m-ei1 ști-mă,
De-aș pogorî unde-i iadul,
Și de-acolo m-dęșchiz vadul,
De-aș zbura spre demineață
Preste mări fără povață,
Cu mâna ta cu cea stângă
M-ai purta fără de tângă,
Și cu direapta ta svântă
M-ai țânea fără de smântă.
Și-ntunerec ce s-ar face,
Nu m-aș teme să mă calce,
Că noaptea m-ar desfăta-mă
Cu lumină fără samă.
Că-ntunerecul s-albește
De tine, când te zărește,
Și noaptea să luminează
Ca zua, slobozând rază.
Că-ntunerec și lumină
Îț este, Doamne, pre mână.
Tu m-ai plămădit în mațe,
De m-ai dat maică-mea-n brațe.
Ț-voi mărturisi-n minune
De strașnic și te voi spune
De lucruri ce faci mirate,
'N sufletul mieu răsfirate.

Că mi-s de tine-nșirate
Oasele și măsurate,
Și statul mi-i de supt tină,
Făcut de svânta ta mână.
Și ochii tăi, Doamne svinte,
Îm văd lucrul de mainte,
Că-n cartea ta toț chiline
Să vor scrie, cum să vine,
Și s-or zidi-n zî de viață,
Nemică să n-aibă greață.
Că mie m-este cinstită
Ceata ta, Doamne, cea svântă,
Ce i-ai datu-i cu tărie
Să s-așeze pre crăie,
Să mulțască-ntr-așezare
Ca arina de pre mare.
Și eu încă m-oi scula-mă
Ca să-ț fiu, Doamne, pre samă.
Și-i vei ucide din viață
Pre ceia ce-ț sunt cu greață.
Că oamenii crunț în sânge
De la mine s-or împinge,
Ce cugetă răutate
De iubita ta cetate.
Aceia ce țî-s cu greață
Mi-s urâț a-i vedea-n față,

Că de dânșii mă topește
Râhna și mă veștezește,
Și de dânșii mă-nstreină
Pizma lor acea bătrână.
Cearcă, Doamne, de găsește
Ce-ț inema mea prieste,
Și-m întreabă de cărare,
Că-ț priesc cu așezare.
Și din cărarea de smântă
Mă du-n calea ta cea svântă.

PSALMUL 139
Doamne, scoate-mă de scârbă
Și-m ia răul de pre gârbă,
Și de om viclean mă scoate,
De strâmbătățâle toate,
Și de ceia ce scorniră
Dintru inema lor pără.
Toată zua să gătează
Pre război, și nu s-așază.
Și ș-au ascuțâtu-ș limba
Ca de șerpe, făcând scârba,
Ca viperea-nvenineză
Cu buzele lor să piarză.
Ferește-mă, Doamne svinte,
De la mâni ce sunt cumplite.

Dintre oameni fără lege,
Doamne, tu vin de m-alege,
Ce sfătuiesc să-ș întinză
Lațurile să mă prinză,
Puind piedici pre cărare
Și cu nadă de pierzare.
Grăit-am, Dumnezău svinte:
„Doamne, tu mă ia aminte,
Și glasul mieu să te-agiungă
Cu mișeaua mea de rugă“.
Doamne, Doamne, să-m hii vântă
Cu puterea ta cea svântă,
Preste capul mieu umbrează
’N zî de toi, să nu mă vază.
Nu lăsa, Doamne, cu nadă
Pre pizmaș să-m dea dosadă,
Nice lăsa să mă vază,
Că li-i gândul să mă piarză,
De le-aș putea cădea-n lațe,
Asupra mea să să nalțe.
Capetele ce-nvârtiră,
Buzele ce-ș schimosâră,
Preste dânse foc să cază
Cu jeratic și să-i arză,
Și să-i bagi în răutate,
Să nu stea de greutate.

Și omul ce-i rău de limbă
Pre pământ să pață scârbă,
Să-l vineze strâmbătatea,
Ca să-ș vază răutatea.
Înțăles-am că ești gata,
Doamne, de vei face plata,
Cu giudeț ce vei alege
De pre cei fără de lege,
Pentru mișei ce ți-i milă,
Să-i scoț de la greu și sâlă.
Că direpții preste lume
Ț-vor mărturisi svânt nume,
Și prăvindu-ț svânta față
S-or veseli cu dulceață.

PSALMUL 140
Ț-am strigatu-ț, Doamne svinte,
Să mi-asculț de rugăminte,
Când îț strig din greutate,
Să-m răspunz cu bunătate.
Ruga mea cea ovilită
Să-ț fie, Doamne, priimită,
Ca tămâia-n svânta față
Cu mireazmă de dulceață.
Și mâni tinse, ovilite,
Să-m priimești, Dumnezău svinte,

Ca făgada cea de sfară
Ce să jărtvește de sară.
Pune-mi straje să-m ferească
Pregiur rost, să nu-ț greșască,
Și-nchisoare pregiur gură,
Să nu zâc cuvânt de ură.
Nu-m da inemă sămață,
Să nu cuget gând de greață.
Cu carii fac strâmbătate
Să nu-m dai cu dânșii parte.
Direptul mă va-nfrunta-mă
Și cu milă m-a certa-mă,
Iară răul să n-agiungă
Cu oloi capul să-m ungă.
Ce mă rog, Dumnezău svinte,
Să mă iei de dânș aminte,

Și de cei cu giudecie,
Carii umblă-n volnicie,
De vor și piatra să-nghiță
Și nu caută să să sâmță.
Și mi-ascultă, Doamne svinte,
Rugi de graiuri ovilite,

Că străbat de trec ca untul,
De dau jele-n tot pământul.

Că cu iadul mi-s în hoarbă
Biete oase, să mă soarbă.
Și spre tine lăcrămază
Ochii miei, vrând să te vază,
Că tu, Doamne, mi-ești nedejde
Să mă scoț de la primejde,
Să nu-mi sufletul desparță
De la a ta svântă față.
Și mă scoate dintre lațuri
Ce mi-au tins de toate laturi,
Și de carii pun sminteală
Să m-arunce la greșală,
Ca să cază-ntr-a sa mreje
Păcătoșii, stând cu steje.
Eu să scap dintr-a lor sâlță,
Să mă treci spre mântuință.

PSALMUL 141
Strig cu glasuri ovilite
Cătră tine, Doamne svinte,
Și mișaua mea făgadă
Voi vărsa fără tăgadă
Denaintea ta, dând știre
Ca să-m fii de izbăvire,
Pentru greu ce mi să strânge
Pregiur suflet, de mă stânge.

Precum vez că pre cărare
Mi-au tins lațuri de pierzare,
Și pre căi îm sunt supuse
De la pizmașii miei curse.
Din direapta caut și-n stânga,
Și nu-i să-m potoală tânga.
A fugi nu poci departe,
Nime nu-i să-m țâie parte.
Bietul suflet mi să trece,
Că n-am cine să mă cerce.
Am strigat cu rugăminte
Cătră tine, Doamne svinte,
Ș-am grăit că tu-m ești vântă,
De-m ești sorț și parte svântă
În țara cea fără greață,
Unde petrec cei în viață.
Și să-m socotești de rugă
În pedeapsă ce sunt lungă,
De pizmaș ce mă gonește,
Și vin de mă izbăvește.
Că pizmașii să-nvitează
Bietul suflet să mi-l piarză.
Ce să-l scoț, Dumnezău svinte,
Den tunerecuri cumplite,
Ca să spui svântul tău nume
Tuturor ce sunt în lume.

C-abia direpții m-așteaptă
Până când îm vei da plată.

PSALMUL 142
Să mi-asculț făgada, Doamne svinte,
Și să-mi socotești de rugăminte.
Adevara ta și dereptatea
Să-m potoală toată greutatea.
Și cu șerbul tău să nu-ntri-n piră
Prin greșele ce mi să-nglotiră.
Nime cine-i viu să nu cuteze
Denainte-ț să să-nderepteze.
Pizmașul mieu, Doamne, ocolește
După bietu-mi suflet de gonește,
Și viața mea o calcă cu pravul
Și cu țărna, precum i-i năravul,
De mă bagă-n pește adâncă
Cu ședерea și-n gauri de stâncă.
Prin tunerec uitat șez ca mortul,
De mi-am mâhnit sufletul cu totul.
Și mi-i tristă inema-ntru mine,
Țâind minte de zâle bătrâne.
Din lucruri ce-ai făcut minunate
Ț-am cugetat a ta bunătate,
Rădicându-m mânule mișele
Cătră tine, să-m ierț de greșele.

Că mi-i sufletul săc ca o țară
Ne-având apă într-ă ei hotară.
De sârg să mi-auz, Dumnezău svinte,
Din suflet săc mișea rugăminte.
Nu-ț ascunde luminata față
Despre mine, supărat de greață,
Să nu mă pogor în putregiune,
Ce să-m trimiț, Doamne, iertăciune.
Cu milă-mpreună demineață
Veste bună să-m dai fără greață,
Că spre tine, Doamne, am nedejde
Să mă scoț de greu și de primejde.
Și mi-arată calea cea direaptă,
Că sufletul mieu, Doamne, te-aștaptă
Să mă scoț cu mâna ta cea svântă
Din pizmașii miei ce mă-nspământă.
Năzuiescu-ț, Doamne, de mă-nvață
A nu face lucruri ce ți-i greață,
Că tu, Doamne, îm ești Dumnezăul

Carele mă scoț de la tot răul.
Și duhul tău cel bun mă va duce
La pământul cel direpț și dulce.
Pentru vestea svântului tău nume,
Să-m dai viață direaptă pre lume.
Și sufletul cu svânta ta milă

Să-mi izbăvești de greu și de sâlă.
Carii deșert îm fac supărare
Să le sloboz asupră pierzare,
Că eu îț sunt slugă de mainte
Cu sufletul mieu, Dumnezău svinte.

PSALMUL 143
Bună cuvântare îț voi zâce
S-aibi, Dumnezău svinte, cu ferice,
Că mi-ai datu-mi mânulor la luptă
'Nvățătură spre vârtute multă.
Degetelor mi-ai datu-mi pre armă,
De-s la războiu ager fără samă.
Și la grije m-ești razăm și vântă
Cu pavăța ta, Doamne, cea svântă,
De-ai supusu-mi oamenii supt mine
Prin nedejde ce-am, Doamne, spre tine.
Dară omul ce este pre lume,
De ț-ai spusu-ț lui svântul tău nume,
Băgându-l în samă de de-a hirea
Fiiul de om ce-i trece mărirea?
Că omul, cât de de-a hirea-n țară,
Zâlele-i trec ca o umbră rară.
Ce te pogori din ceri cu oști multe,
De te-atinge de vârvuri de munte,
Să s-aprinză să le margă para,

Să lățască fum pre toată țara.
Să dai groază cu fulgere-n oaste,
Să-i săgeț cu trăsnete din coaste.
De deasupra să-ț slobozăști mâna,
Pre pizmașii să-i mesteci cu tina.
Și să mă scoț, Doamne, din tot toiul
Și de ape ce vin cu pohoiul,
Și de ceia ce mă-nstreinează,
De-ș pun mâna cu rău să mă piarză,
Carii grăiesc cu gură deșartă
Și li-i strâmbă mâna cea direaptă.
Cântec nou îț voi zâce-n năroade,
În psăltire, Doamne,-n zece coarde,
De izbândă ce dai s-aibă craiul,
De-l izbăvești și-i delúngez traiul.
Pre David, ce-ț este a ta slugă,
De nu laș cu spata să-l agiungă,
Izbăvește și mă ia de mână
De la fiii a limbă streină,
Ce li-i gura-n voroavă deșartă
Și li-i strâmbă mâna cea direaptă,
Ce li-s feții ca nește mlădiță
Ultuită, de dau cuviință,
Și fetele le sunt cu podoabă,
Ca beserica la zî de hoarbă,
Și lăzâle le sunt îndesate,

De izbucnesc dentr-unele-ntr-alte.
Oile lor le sunt plodicioase,
Cu prăsâlă ieșind și lânoase,
Boii le sunt graș ca nește tauri,
Ocoalele-ntregi, fără de gauri.
În ulițele lor nu văz tângă,
Nice este-ntr-înș nime să plângă.
Acestora oameni le vor zâce
Că să țâne de dânșii ferice,
Iară mai ferice-i de tot omul
Ce le este lor Dumnezău Domnul.

PSALMUL 144
Înălța-te-voi, Doamne-mpărate,
Binecuvântând de bunătate
Blagoslovit și svântul tău nume,
Ce-i cu vecii cinstit preste lume.
'N toate zâle îț voi ura bine,
'N veci pre nume fălind, cum să vine.
Lăudatu-i Dumnezău și mare,
Și mărirea-i trece de hotare.
Lucrurile tale-s lăudate
'N rod de rod, că sunt cu bunătate,
Și-ț povestesc toț de svânta sâlă
Ce-ai arătat preste toț cu milă.
Vor grăi cu mare cuviință

De slava ta, spuind cu credință,
Minuni și ciudese vor răspunde,
Lucruri înspăimate n-or ascunde,
Ce-n tot locul vor face la știre
De vestita ta, Doamne, mărire.
Binele tău cel mult țâind minte,
L-or izbucni din rost, Doamne svinte,
Și cu a ta svântă dereptate
Țî să vor bucura-n bunătate.
Înduratu-i și milostiv Domnul,
Că rabdă-ndelung pentru tot omul.
Bunu-i Domnul și milos, și dulce
Spre tot lucrul său ce-au fapt de-atunce.
Să-ț mărturisască denainte
Lucrurile tale,Doamne svinte,
Și svinții tăi să te fericească
În slava ta în cea-mpărătească,
Răspunzând de svânta ta putere
Preste lume, fără de tăcere.
Fiii omenești toț să-nțăleagă
De sâla ta, Doamne, de cea largă,
Și de slava ta cea-mpărătească
'N cuviință să să povestească.
Crăia ta este, Doamne svinte,
În toț veci crăie de mainte,
Și domnia ț-este domnitoare

În tot rod de rod de-i stătătoare.
Cuvintele tale-s credincioase,
Lucrurile îț sunt cuvioase,
Că tu, Doamne, sprejinești cu tine
Pre cei căzuț, să nu să dărâme.
Și tu rădici, să nu să-mpresoare,
Pre cei surpați, de-i pui pre picioare.
Ochii caùtă tuturor la tine,
Și tu le dai hrană, cum să vine,
Deșchizându-ț a ta svântă mână,
Și saturi pre toț cu voaie plină.
Că ești direpț, Doamne,-ntr-a ta cale
Și cuvios în faptele tale.
Aproape ești,
Doamne, cui te strigă
Cu adevăr la greu și la tângă.
Carii ț-au de teamă, li-i pre voaie,
Că le asculț ruga la nevoaie.
Și tu, Doamne, pre cei cu priință,

Ce te iubăsc, le faci socotință,
Iară pre păcătoș îi vei șterge
Și-i pierde pre cei fără de lege.
Lauda ta, Doamne, o voi zâce
Cu rostul mieu în mare ferice,
Și tot omul să-ț blagoslovască

Svântul nume-n veci ce-a să trăiască.

PSALMUL 145
Lăuda-voi pre Domnul în viață,
 În tot custul mieu, fără de greață,
Și voi cânta lăudând pre Domnul
 Dumnezăul mieu cătră tot omul.
Nu vă puneț nedejdea pre craiul,
 Pre hiiul de om ce nu-i stă traiul,
Nice la greu poate să agiute,
 La primejde și la război iute.
Că sufletul lui încă s-a trece
Și s-a-ntoarce-n pământul său rece,
Și la zua ceea îș va pierde
Mintea toată ș-averea-n ce crede.
 Ferice va fi preste tot locul
Cine-ș pune pre Domnul nărocul,
Pre Dumnezău ce-au făcut pământul
 Și ceriul, și marea cu cuvântul,
Și toate ce-ntr-însele să mișcă,
Domnul ce le-au făcut din nemică,
 Ce-ș ține-ntreg toată adevara
Și giudețul în veci, de ști țara.
Celor asupriț de strâmbătate
 Le face giudeț și dereptate,
Și flămânzâlor trimite hrană,

Și golilor veșminte pre iarnă.
Domnul ce sloboade din obede
Și orbului dă minte de vede,
Și pre cei căzuț îi sprejinește,
Iară pre cei direpț îi iubește.
Și ferește pre cine-i nemernic,
Pre văduvă, sărac și cucernic.
Iară pre păcătoșii cu totul
Îi va pierde Domnul din tot locul.
Și preste veci va-mpărăți Domnul
De pre muntele său svânt, Sionul,
Preste rod de rudă să trăiască
În cinstea sa cea dumnezăiască.

PSALMUL 146
Lăudați-l cu cântec pre Domnul,
Că i-i cântecul bun în tot omul.
Și cântări cu dulceață să-i facă
Lui Dumnezău de cinste, să-i placă.
Că zidește Ierusalimul,
Ca să bage-ntr-îns pre tot creștinul,
Și pre tot Izrailul să strângă,
Să petreacă-ntr-îns fără de tângă.
Cela ce dă leacuri fără smântă
Cărora sunt cu inema frântă
Și le leagă frânturi sfărâmate,

De-i schimbă din boală-n sănătate,
Cela ce-au pus stelelor măsură
Și numere careaș pre făptură,
Mare este Domnul de tărie,
Și gândul lui nime nu-i să-l știe.
Domnul pre céi buni îi sprejinește,
Și sămețâi la pământ smerește.
Începeț lui Dumnezău cu strune
De-i cântaț cu viers să să răsune,
Și să-i cântaț cântec cu dulceață
Celuia ce-au tins preste ceri ceață
Și gătează cu núorii ploaie
De sloboade pre pământ pohoaie,
Celuia ce crește pre munț iarbă
Și otava ceea ce-i de treabă
Pentru oameni, să-ș culeagă hrană,
Și vitelor s-aibă preste iarnă,
Celuia ce grijește de hiară
Și de puii corbilor ce zbiară,
Cându-l strigă, urgisiț de tată,
De-i hrănește cu mână-ndurată.
Că Domnul pre cai buni nu să bate,
Nice pre vitej cu státuri nalte,
Ce Domnului acela om place
Ce-i plinește porunca cu pace,
Și la vreme de greu și de sâlă

Cugetează spre svânta lui milă.

PSALMUL 147
Pohvalește, Ierusalime,
 Pre Domnul și-l laudă-n desime,
Sionule, că ț-au datu-ț
Domnul Dumnezăul tău cinste-n tot omul.
Și porțâle tale cu răteze
Le-au întărit, nime să-ț cuteze.
 Și cuconilor tăi întru tine
 Le sporește Dumnezău cu bine,
 Carele ț-au pus pre hotari pace
Și-ț dă sațâu de grâu, cum îț place.
Ce-ș trimite zâsa și cuvântul,
De cutrieră-n sârg tot pământul.
Cela ce-ș dă omătul ca lâna
Și negură spulbără cu mâna,
Ca cenușea cu sâta când cerne,
 Preste tot pământul de s-așterne.
Cela ce aruncă sloi de gheață,
De dă groază preste toț cu greață.
 Cine poate să-i sufere gerul
Ce-mpietrește apele ca herul?
 Cu cuvântul său Domnul învață
De să răsâpăsc și să dejgheață,
Și duhul său Dumnezău trimite

De să-ntorc într-apă ca mainte.
Cela ce-au poruncit cu tărie
Lui Iacov cuvânt de mărturie,
Și tot Izrailul să să-nvețe
Într-a lui dereptări și giudețe.
N-au făcut așe nice-ntr-o laturi,
Să le spuie giudețe și sfaturi.

PSALMUL 148
Lăudați din ceriurile toate
Pre Dumnezău cât sâla vă poate.
Lăudați pre Domnul din nălțâme,
Lăudați-l, de îngeri mulțâme.
Lăudați-l, oștile lui toate,
Cât puterea și sâla vă poate.
Lăudați-l, soarele și luna,
Cu lucoare ce dați totdeauna.
Lăudați-l, stele și lumină,
Ce dați raze pre noapte senină.
Lăudați-l, ceriuri preste ceriuri,
Și apa cea pre din sus de ceriuri
Să-i laude cinstitul lui nume,
Și cu toate ce sunt preste lume.
Că Domnul au cugetat cu gândul
De le-au făcut și-i ține toate rândul.
Și le-au tocmit în veci să trăiască

Și din faptul lor să nu-ș smintească.
Că precum le-au dat Domnul poruncă,
Din hotariul lor nu să mai urcă.
Lăudați pre Domnul, toț bălauri
De pre pământ și zmei de prin gauri.
Lăudați-l, fulgere și focuri,
Și smida ce cade-n toate locuri,
Omeții și ghețâle, și vântul,
De turbură și-i face cuvântul,
Măguri, dealuri și lemne cu roadă,
Și chedrii toț, pănă-n cei de coadă,
Gadinile și cu toată hiara,
Și dobitoc de prin toată țara.
Împărați de prin țările toate,
Boieri, giudéci, năroadele toate,
Giuni și govi, cu bătrânii, tot omul,
Și pruncii să laude pre Domnul.
Că ș-au înălțat cinstitul nume
De ș-au făcut veste preste lume,
Și-l mărturisește tot pământul
Și ceriul tot, că-ș ține cuvântul.
Și ș-va rădica Dumnezău steagul
Oamenilor săi în tot șireagul.
Și svinții lui toț cu bucurie
Îi vor cânta cântec cu tărie,
Fiii lui Izrail ce-s la Domnul

Rugători de-aproape, și tot omul.

PSALMUL 149
Cântați cântec nou la Domnul
Și-l lăudați cu tot omul,
Că i-i lauda vestită
În săbori de ceată svântă.
Izrailul să petreacă
Cu veselie, să-i placă,
De Domnul ce-i dede viață,
Și Sionul cu dulceață

Cuconii să-ș veselească
De crai ce-a să le crăiască.
Și să-i laude cu giocuri
Svântul nume-n toate locuri,
Cu tâmpene și psăltire
Să-i cânte de biruire.
Că Domnul gând bun gândește
De-a sa gloată ce-l iubește,
Și pre cei brúdivi înalță
Cu izbândă fără greață.
Lăuda-să-vor în slavă
Svinții tăi fără zăbavă,
Și cu bucurie plină
Îș vor merge la odihnă.

Ieșind la război cu steje,
Vor da chiot din gâlteje,
De să va nălța la Domnul,
Lăsând frică în tot omul,
Cu stânga și cu direapta
Îngrozând pre toț cu spata.
Și vor face scumpărare
În năroade de limbi tare,
Mustrându-le cu-nchisoare,
Și crailor dând strânsoare
Cu cătuș și cu obede
În giudeț, pănă-i vor pierde,
Să le facă cum li-i zâsă
Din lege pierzare scrisă.
Svinții lui fără gâlceavă
S-aibă cinste, dar și slavă.

PSALMUL 150
Lăudați-l cu tot omul
Întru svinții săi pre Domnul,
Lăudați-l în vârtute
Ce-are Domnul de oști multe.
Lăudaț fără tăcere
De-a lui sâlă și putere,
Lăudați-l în mărire
De-a lui multă biruire.

Lăudați cu glasuri nalte
De bucine ferecate,
Lăudați-l în lăute,
În psăltiri pre viersuri multe.
Lăudați pre toate locuri
Cu tâmpene și cu giocuri,
Lăudați-l să răsune
În organe tinse-n strune.
Lăudați cu bune viersuri
De chimvale într-alesuri,
Lăudați și-l strigați tare
În țimbale de cântare.
Câte-s vie și tot omul,
Lăudați-l toți pre Domnul.

[STIHURI DESPRE ORIGINEA LATINĂ A ROMÂNILOR]

Neamul Țării Moldovei de unde dă rază?
Din țara Italíei, tot omul să crează.
Fliah întăi, apoi Traian au adus pre-acice

Pre strămoșii cestor țări de neam cu ferice.
Răsădit-au țărilor hotarele toate
Pre semne ce stau în veci a să vedea poate.
El cu vița cestui neam Țara Rumânească
Împlut-au, Ardealul tot și Moldovenească.

Semnele stau de să văd de dânsul făcute,
Turnul Severinului să custe-n vremi multe.
Strămoșii Moldoveei adus-au în țară,
Pre ghețâi cu sabia scoțând din hotară.
Stau semnele podului cu praguri căzute
Și Turnul Severinului, de Sevír făcute.
Podul preste Dunăre-n Țara Rumânească,
De-au trecutu-ș oștile-n Țara Ungurească.
Pre-acela pod au trecut Moldoavei strămoșii,
Bătând război cu dachii, a sasilor moșii.

APOSTROF
Cine-i bogat de-avere pre lume-n tot omul,
De nu v-avea-ntru sine lăcuind pre Domnul,
Acela de-avuțâie sațâu nu mai vede,
De i-ar da toată lumea, el tot nu să-ncrede.
Și de cât mai mult strânge, mai mult să lărgește,
Și tot deșert să vede-ntr-averea ce-i crește.
Deci nime-ntr-avere să nu să gândească
Că va putea să să-mple, să să odihnească.
Iară-ntr-a cărui suflet
Domnul lăcuiește,
Acela de nemică nu mai jeluiește.
Pentr-aceea tot omul să nu să lenească
Pre Dumnezău în suflet să-ș agonisască.

Din Paraclisul Preacuratei
Născătoare de Dumnezeu
I
De trupești neputințe
Și de sufletești boale,
A lui Dumnezău Maică,
Pre carii vin cu dorul
Supt umbra ta cea svântă,
Spodobește-le leacul,
Care-ai născut pre Hristos,
Mântuitoriul nostru.

II
Năpăști ce-m fac năvală
Svinția-ta le-mpraștii
Și patimi ce-m vin gloată
De m-asupresc, Ficioară.
Pentr-aceea te cântăm
Cu laudă-n toț vecii.

III
Liniște fii și dvorbă
Acelora ce scapă
Cătră tine, Ficioară,
Și părete-n primejde,

Năzuință și umbră
Le fii, și bucurie.

IV
Dintr-a ta strălucoare
Luminează, Ficioară,
Negura neputinții,
Să fugă de la ceia
Ce cu bună credință,
A lui Dumnezău Maică,
Te spun cu mărturie.

V
La loc de răutate,
Plecat în neputință,
Svinția-ta, Ficioară,
Să-m trimiț sănătate,
Schimbându-mă din boală.

VI
O, prealuminat núor,
A lui Dumnezău Maică,
Pre ceia ce ne luptă
Le dă durere multă,
Cu svânta ta direaptă
Vestită de putere.

Pre cei din grele scârbe
Le fii, Ficioară, dvorbă,
Pre cei din strâmbătate
Îi apără și-i scoate.
Dezleagă-i din grețele

Pre carii ți-î să roagă,
Că svinția-ta, Doamnă,
Câte vei ți-î să poate.

VII
Cade-să-ntr-adevărul
Toț să te fericească,
A lui Dumnezău Maică,
Pururea fericită
Și-n tot fără prihană,
Dumnezăului nostru
Ce ești Maică cinstită,
Mai sus de heruvimii
Și decât serafimii
Fără samă slăvită.
Fără de putregiune
Pre Dumnezău cuvântul.
Doamnă, ce l-ai născutu-l,
Că ești adevărată
A lui Dumnezău Maică,

De te mărim, Ficioară.

VIII
Tuturor ești de dvorbă,
Dintr-a ta bunătate,
Cărór scapă-n credință
La svânta ta umbreală,
Că pre alt nime n-ávem
La Dumnezău, greșiții.
La nevoi și la scârbe
Pururea izbăvință.

Sărcinaț de păcate,
Blagoslovită Maică
Domnului din nălțâme,
Cădem cu rugăminte,
De la toată năvala
Svinția-ta ne scoate
Pre șerbii tăi, Ficioară.

IX
Tuturor ce-s în scârbă
Le ești de bucurie,
Celor cu asupreală
Le ești de sprejineală,
Flămânzâlor ești hrană,

Streinilor scutință,
Celora ce-s în valuri
Le ești adăposteală,
Celora ce-s în boale
Le ești de socotință,
Celor cu neputințe
Umbră și sprejineală,
Toiag de bătrânețe.
A lui Dumnezău Maică
Celui de Sus curată,
Ne rugăm sârguiește
Serbii tăi de ne scoate.